

420

Beyaz Dizi

Çocuğumu İstiyorum

Jasmine Cresswell

Beyaz Dizi

Tarama que Düzenleme Ser_reS

Çocuğunun kız mı erkek mi olduğunu bile söylememişti Luke'a.

Daha onu karnında taşırken Luke'u terk etmiş ve sonra da çocuğuyla birlikte izini kaybettirmek için oradan oraya dolaşıp durmuştu senelerce. Beth hayatında sevdiği tek erkeği ve çocuğunun babasını niçin terk etmişti? Basit bir çılgınlık olamazdı Beth'in yaptığı. Bu sırrı Luke da merak ediyordu ve öğrenebilmek için senelerce Beth'in peşinden koştu. Nihayet günün birinde genç adam onun izini buldu.

Gelişim Yayınları **400 TL.** (KDV dahil)

Bölüm Bir

Beth, ekim ayında bu süpermarkette çalışmaya başlamış ve o zamandan beri de Luke'u aklına getirmediği birçok an olmuştu. Ama bugün, her nedense sürekli onu düşünüyordu. Korkusu öylesine büyüktü ki, her yutkunuşunda gırtlağında bir yumrunun oluştuğunu hissediyordu sanki. Kasada oturmak ve buradan hemen kaçıp kurtulmamak için büyük bir güç harcıyordu.

İki çocuklu, sabırsız bir genç kadının aldıklarını kesekâğıdına doldurdu ve diğer tekerlekli arabaya döndü. Yaşlı kadını tanıdığı için nezaketle gülümsedi.

"Günaydın, Mrs. Halloran! Nasılsınız?"

"İyiyim, teşekkür ederim. Kasım ayı olmasına karşın hava ne güzel, değil mi?"

"Evet. Bu havanın tadını çıkarmaya bakmalıyız. Gelecek hafta sonu için kar beklediklerini söylüyorlar."

"Ah, sen o hava raporu verenlere bakma, canım! Onlara bakarsan her hafta sonu kar yağacak diye kehanetlerde bulunuyorlar. Kayak yapmaya gidenleri memnun etmeye mi çalışıyorlar ne!"

Beth güldü ve kadına bir şeyler söyledi. Ama kafasını bir türlü işine veremiyordu. Son yirmi yedi aydan beri dikkati bin ışık yılı uzakta olmasına karşın insanlarla konuşmayı sürdürebilme ustası haline gelmişti.

Tekerlekli arabadan pirinç torbasını aldı ve kasaya yazdı. Birden içgüdüsel bir tehlike sezgisiyle sırtından aşağı soğuk terler damladığını hissetti. Ellerinin titremesini engelleyemiyordu. Arabadan deterjan kutusunu aldı ve gözlerini dikkatle süpermarketin içinde dolaştırdı.

lıktı ve çoğunluğunu da kadınlar oluşturuyordu. Dalgın dalgın dolaşan birkaç erkek de alışverişe gelmişlerdi. Hepsinin de üzerinde kalın kazaklar ve blucinler vardı.

Hiçbiri resmi erkek giysileri ve kolalı beyaz gömlekler içinde değildiler. Hiçbirinin boyu iki metreye yaklaşmıyordu, siyah saçlı ve delici bakışlı, gri gözlü değildiler. Hiçbiri de Peppe Amca'nın sadık adamlarına benzemiyordu ve hiçbiri Luke Caine'i andırmıyordu bile.

Beth derin bir soluk aldı. "Hepsi elli iki dolar ediyor," diye mırıldandı ve kesekâğıdını kadına uzattı. "Aldıklarınızı eve göndermemi ister misiniz, Mrs. Halloran?"

"Hayır, teşekkürler, canım. Elli iki dolarlık alışverişle paket pek büyük olmuyor!"

Beth yeniden nezaketle gülümsüştü, ama midesi öyle kötü buruluyordu ki, neredeyse kusmak üzere olduğunu hissetti. Etrafta dolaşan kızlardan birine işaret etti.

"Jill, birkaç dakika yerime bakar mısın?"

Genç kız hemen Beth'in yanına geldi. "Elbette. Ne oldu, Beth? Sanki hayalet görmüş gibisin. Hasta falan mısın yoksa?"

"Şu anda pek iyi sayılmam, ama birkaç dakikaya kadar sanırım kendime gelirim. Zayıf ve yorgun olmanın şanssızlığı işte!" Beth yerinden kalktı ve mümkün olduğunca doğal bir sesle konuşmaya çalıştı. "Kendimi çok iyi hissediyorken bile yarı ölü gibi görünüyorum. Hastayken de herkes neredeyse cenazemi kaldıracaklarmış gibi davranıyor!"

"Keşke her sağlıklı insan senin gibi güzel olsa! Hiç acele etme, Beth. Git kahve iç, biraz dolaş ve iyice kendini topla."

"Sağol, Jill." Beth merdivenlere doğru yürüdü. Koşmamak için kendini zor tutuyordu. Buradan bir an önce

çıkma isteği dayanılır gibi değildi ve geçen yıllar boyunca bu içgüdüsüne güvenmesi gerektiğini öğrenmişti. Birilerinden kaçan herkes gibi o da tehlikenin kokusunu alırdı. İşte bugün de buram buram tehlike kokuyordu. Tıpkı Pennsylvania, Ohio, Indiana, Kansas ve Nebraska'da olduğu gibi. Peppe Amca'dan ve Luke'dan ne zaman kaçması gerektiğini çok iyi hissederdi.

Koridora çıkınca koşar adımlarla kilitli dolapların durduğu odaya girdi. Kilidin şifresini çevirirken Colorado'dan bu kadar çabuk ayrılması gerektiği için içi sızlıyordu. Son iki yıldan beri her gittiği yere fazla alışmamaya çalışmıştı, ama Denver'da her şey o kadar iyi gidiyordu ki! Örneğin Jessie gibi birini bulması mümkün değildi.

Çantasını ve ceketini aldıktan sonra arka kapıya doğru hızla yürüdü. Kasaya dönmediğini görünce Jill hastalanıp eve gittiğini düşünecekti mutlaka. Eğer şanslıysa ertesi sabaha kadar onu aramak kimsenin aklına gelmezdi. O zamana kadar da, eyalet dışına çıkmış olurdu zaten.

Ağır kapıyı büyük bir güçle itti ve koridorların loşluğundan sonra parlak güneş ışığında gözlerini kırpıştırdı. Eli hemen cebindeki güneş gözlüklerine gitti. Bu kadar parlak güneşi Denver dışında hiçbir yerde görmediğini düşündü.

Bu sırada güneşle arasında bir gölge girdi ve yumuşacık bir ses duydu.

"Merhaba, Beth. Ben de seni bekliyordum."

Genç adam aynı hatırında kaldığı gibiydi. Geçen yirmi yedi ay boyunca hiç değişmemişti. Bu gri takım giysiler içinde bile seksi görünmeyi başarabiliyordu. Bir an, yeniden süpermarkete dönüp 'imdat' diye bağırmak geçti içinden, ama yararı olmayacağını düşündüğünden bu duygusuna karşı koydu. Sadece kendini aptal yeri-

ne koymuş olacak ve hiçbir şeyi de değiştiremeyecekti. Luke bunu da kolaylıkla hallederdi nasıl olsa. Bir politikacı olarak düşmanca kalabalıkları bile yatıştırmayı çok iyi bilirdi. Luke o büyülü yalanlarına başladıktan sonra kimsenin kendisine inanmayacağını biliyordu.

Yere düşüp kırılan güneş gözlüğünü aldı ve ağır ağır doğruldu. Ellerinin titremesi görünmesin diye hemen cebine sokmuştu.

"Ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi sanıyorsun? Çocuğumu istiyorum kuşkusuz."

Luke'un ne diyeceğini çok iyi biliyordu, ama kendi kulaklarıyla duymak onda ani bir panik duygusu yaratmıştı. Topuklarının üzerinde dönerek park yerine doğru hızla koşmaya başladı. Ama birkaç metre gitmişti ki, Luke yakaladı.

"Bana dokunma!" diye tıslar gibi konuştu Beth.

Genç adamın bakışları soğuk ve ilgisizdi. Hatta duygudan tamamiyle yoksun bile denebilirdi.

"Benim arabaya gideceğiz. Böyle kaçamayacağın tek yer orası."

"Söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum. Ayrıca konuşacak bir şeyimiz de yok!"

Bu sözlere aldırmayan Luke, genç kadını dükkânın ön kapısına park edilmiş kahverengi Buick'e doğru götürdü.

"Buraya gelmeden önce bu sabah evine gittim. Ama apartmanda kimseyi bulamadım. Etrafta sorularıma cevap verecek konu komşu bile yoktu."

"Komşularımı sorguya çekmeye hiç mi hiç hakkın yok! Ne hakla yaşamıma zorla girmeye kalkıyorsun?"

"Hakkım yok, öyle mi?" diye genç adam acı acı gülümsedi. "Tam iki yıldır çocuğumu benden saklıyorsun. Ben bir babayım ve çocuğumun ismini bile bilmi-

yorum. Hatta erkek mi kız mı olduğundan bile haberim yok. Eğer biraz akıllıysan haklarımdan söz etmezsin, Beth. Şu anda kendimi güçlükle kontrol edebiliyorum ve bu tür münakaşalara da girecek durumda değilim."

"Hiçbir hakkın yok!" diye Beth sıkılı dişlerinin arasından bağırdı. "Çocuğumla ilgili konularda hiçbir şeye hakkın yok!"

"Tanrıya şükürler olsun ki, yasalar böyle söylemiyor. Avukatlarım seni bulamadığı için boşanma kâğıtlarını da veremediler. Bu yüzden hâlâ karım olarak görünüyorsun. İkimiz için de kötü bir durum, ama son derece yasal."

"Çocuğumu görmene izin vermeyeceğim! Herhangi bir girişimde bulunursan da polise haber veririm."

Luke bu sözlere cevap olarak omuzlarını silkti ve "Bin arabaya," diye mırıldandı.

"Binmeyeceğim."

Beth bu karşılaşmanın ilk şokunu atlatmıştı ve şu anda daha sakin bir kafayla düşünebiliyordu. Luke kolaylıkla atlatılabilen biri değildi, ama Beth de son iki yıl içinde bazı yararlı yeteneklerini geliştirmişti. Bunların içinde bir sürü role girmek de vardı. Geçmişte çaresizliğini açığa vurmak gururuna dokunurdu ama son yıllarda gururu ikinci plana itilmişti. Şu anda Luke'a karşı da aynı çaresizlik rolünü oynayacak ve bu arada da bir kaçış planı yapacaktı.

Büyük bir çabayla gözlerine birkaç damla yaş getirmeyi başardı. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye kırgın bir sesle mırıldandı. Gözyaşlarını siliyormuş gibi başını çevirdi ve birkaç kez burnunu çekti. "Arabaya da binmeyeceğim."

"Beth, budalalık etme. Soğuktan dudakların morardı. Biraz ısınmanı istiyorum."

Luke'un parmaklarından kurtulmak için omuzlarını-

nı silkti. Genç adamın dokunuşları onu huzursuz ediyordu. Başını öne eğerek arabaya bindi ve hızla kapıyı çekti.

Luke gelip yerine oturunca Beth yine kendini zorlayarak rolüne döndü. "İstediğin kadar beni tehdit edebilirsin, ama seni çocuğuma götürmeyeceğim. Benim de bazı yasal haklarım var ve bu haklarımı da sonuna kadar koruyacağım."

Luke elini ceketinin iç cebine attı ve katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Bu, Rhode İsland eyaletinden alınmış bir mahkeme emridir ve bu emirde çocuğun derhal Newport'a geri getirilmesi gerektiği yazıyor. Bu arada onun üzerinde her hakka sahibim. Bu konuyu barışçı yollardan halledebiliriz, Beth. Ya da eyaletin bütün polislerini çağırabilirim. Bu yollardan hangisini tercih ediyorsun?"

Beth'in yeniden midesi burulmaya başlamıştı. Artık çaresizlik içinde ve korkmuş rolü yapmasına gerek yoktu, çünkü gerçekten öyle hissediyordu. Luke Caine'i hiçbir şekilde alt edemeyeceğinin bilincindeydi. Yeniden kaçmayı başaramazsa çocuğunu sonsuza kadar kaybedecekti. Eğer Peppe Amca'nın adamları da arkasındaysa yaşamından bile kuşku duyabilirdi. Dönüp Luke'a öfkeli gözlerle baktı.

"Newsweek dergisinde okuduğuma göre Rhode İsland'daki gelecek senatörlük seçimlerinde en önde gelen adaymışsın. Eğer çocuğumun velayetini almaya çalışırsan basına gider ve... ve seni neden terk ettiğimi anlatırım. O zaman seçimlerde kazanma şansının ne kadar olabileceğini düşünüyor musun?"

Luke kontak anahtarını yerine taktı. Yüzünde acı bir alayın izleri vardı.

"Gerçekten de çok ilginç bir soru bu, Beth. Önce hangi dehşet verici açıklamanı yapacaksın acaba? En sevdiğim yemeğin soslu karides olduğunu mu? Video-

da eski korku filmleri seyretmekten çok zevk aldığımı mı? Ama belki de en gizli açıklamaları yaparsın ilk önce! Belki de hiç dinmeyen bir cinsel iştahım olduğunu söylersin onlara, ha? Evlendikten sonra hemen hemen her gece ve bazen hafta sonlarında da iki kez seviştiğimizi...? Acaba bütün bunlar senatörlük yarışına nasıl bir etki yapar? Belki de Rhode Island'ın kıymetli vatandaşları pazar günleri seks yapmayı doğru bulmuyorlardır, ne dersin?"

Beth, genç adamın uyandırdığı erotik hayalleri kafasından atmaya çalıştı. Özellikle birbirlerine duydukları cinsel çekim gücünü hiç mi hiç hatırlamaması gerekiyordu.

"Elbette ki bunları söylemeyeceğim, ama seni neden terk etmeye zorlandığımı açıkça anlatacağım."

Genç adamın elleri direksiyona daha bir sıkı sarılmıştı, ama konuşmaya başladığında sesi oldukça sakindi.

"Bak, işte bu konu bir sürü okuyucuyu büyüleyecektir. Özellikle de beni! Gazete başlıklarının ortalığı birbirine katmasını mı beklemeliyim, yoksa bir ön açıklama yapılacak mı bana? Bu korkunç gerçeğin, karidesin sarmısaklı sosu olmadığını sanıyorum. Beni neden terk ettiğini öğrenebilir miyim, Beth? Bu nedeni geçen iki buçuk yıl içinde sık sık düşündüğümü itiraf etmek isterim."

"Benimle oyun oynama, Luke. Seni neden terk ettiğimi pekâlâ biliyorsun. Artık o saf idealist genç kız değilim ben. Bir referans mektubu vermeden iş bulmak çok güç ve ben de son iki buçuk yıl içinde yasaların gölgede kalmış bazı yönlerini hemen her gün kullanmak zorunda kaldım. Bazı eğlence yerlerinde çalıştığında her şeyi çok çabuk öğreniyorsun. Hatta başsavcının bürosunda öğrendiklerinden çok daha fazlasını öğreniyorsun. Şimdi gözlerim etrafımda dönenleri daha çabuk

kavrıyor. Üstelik bazı günler gözlerim açık bile uyuyorum. Artık hukuk fakültesinden yeni mezun olmuş ve her zaman halkın yararına bir şeyler yapacağına yemin etmiş genç hukukçu değilim."

"Peppe Amca öldü ve Maria Teyze de Florida'ya yerleşmek üzere," diye konuyla ilgisi olmayan bu sözleri omuzlarını silkerek mırıldandı Luke. Ama bu sözler, Beth'in Rhode Island'ı neden terk ettiğini Luke'un çok iyi bildiğini kanıtlıyor gibiydi.

"Umarım çocuklar harika bir cenaze töreni düzenlemişlerdir!"

"Peppe Amca kanserden öldü. Biz evlendikten hemen sonra teşhis konmuştu ve son üç ayını da yatakta geçirdi."

"Üzüldüm."

Kırmızı ışıklar yandığı için Luke arabayı durdurdu ve dönüp Beth'e baktı. "Basının Peppe Amca'yla olan bağımı araştırıp ortaya çıkarması için sana ihtiyacı yok, Beth. Bu yüzden bu tehdidinin benim için geçerli hiçbir yanı yok korkarım. Daha ben doğmadan önce ailedeki herkesin karşı çıkmasına rağmen teyzemle evlenmiş. Ama seçmenler teyzemin davranışlarından beni sorumlu tutacaklarsa yapabileceğim hiçbir şey yok."

Arkalarında birikmiş arabalardan korna sesleri duyulunca Luke hemen arabayı hareket ettirdi. "Çocuk bakıcısının evine gitmek için bana yolu tarif etmen gerekiyordu."

Beklediği bu sorunun sorulması üzerine Beth'in yanakları heyecandan kıpkırmızı oldu ve Luke'un bunu yanlış yorumlaması için dua etti. Luke'u on dakika kadar kentin sokaklarında dolaştıracak ve sonra da süpermarketin çok yakınında bir caddeye getirecekti. Luke'un yön bulma yeteneği kusursuzdu, ama onun aklını karıştırmak için yapabileceği başka hiçbir şey yoktu. Çünkü Colorado'yu arabası olmadan terk edemezdi

ve arabası da süpermarketin çok yakınındaydı. Tanrıya şükürler olsun ki Denver'ın trafiği tek yönlüydü. Bu da işine çok yarayacaktı.

Sesine artık pes ediyormuş gibi bir ifade vererek, "Çocuk bakıcısı Aurora'da oturuyor," dedi. "Evi de süpermarketten on dakika kadar uzaklıkta. Bundan sonraki trafik ışıklarından sola, tekrar sola döneceksin. Burada trafik tek yönlü olduğu için ondan sonrasını ben sana söylerim.'

Luke başını salladı ve dikiz aynasına bakıp dikkatle şerit değiştirdi. Genç adam konuşmaya pek istekli görünmüyordu. Aslında Beth de bu sessizlikten memnundu. Sinirden dudakları kurumuş ve tek söz edecek hali kalmamıştı.Şimdi bütün gücünü Luke'a yolları karıştırma başarısına vermeliydi.

Beth kısa sözcüklerle Luke'u süpermarket civarında dolaştırdı. Dağları gören caddelere çıkmamaya özen gösteriyordu. Rocky dağları, Denver'ın batısına düşerdi ve genç adam da bunu çok iyi bilirdi. Bu yüzden Luke'a belirgin bir nokta vermek istemiyordu. Dolaştıkları caddelerse birbirine benziyordu.

"Trafik ışıklarından sonra sağa döneceksin."

Şimdi süpermarketten bir blok ötedeydiler. Beth'in damarlarındaki kan hızla akıyor, heyecandan midesine taş gibi bir şeyler oturuyordu. Ama sesinin sakin çıkmasını başarmalıydı.

"Bakıcısının evi iki apartman ötede. Sarı büyük bir binanın giriş katı."

Luke hiç sesini çıkarmadan arabayı Beth'in dediği yere doğru sürdü ve büyük sarı binanın önüne park etti.

"Burası mı?"

"Evet."

"Gidelim o zaman." Luke arabayı durdurdu ve kontak anahtarını cebine attı.

Güneş hâlâ pırıl pırıl parlıyordu. Kasım ayı olmasına karşın hava oldukça sıcaktı. Ama Beth'in bütün vücudu buz kesmişti sanki. Emniyet kemerini çözmeye çabaladı parmaklarına bir türlü hâkim olamıyordu. Son derece sinirli olduğu için oynadığı rolle gerçek birbirine karışmıştı. Emniyet kemeri gerçekten de sıkışmış gibiydi.

"Luke... Özür dilerim... Ama şu kilidi açamıyorum..."

"Bırak bana. Kiralık arabalar genellikle insanın başına bela çıkarır zaten."

Luke yan koltuğa doğru eğildi ve Beth de genç adama yer açmak istiyormuş gibi sol kolunu iyice geriye doğru çekti. Gözlerini sımsıkı kapatıp, soluk almaya bile cesaret edemeden elini Luke'un cebine doğru kaydırdı. Tam anahtarları tuttuğu sırada emniyet kemerinin açılma sesini duydu ve vücudunu hafifçe kıpırdatınca göğsü genç adamın koluna çarptı. Ateşe değmiş gibi hemen kendini yana doğru attı. Genç adamın yüzünü hafif bir pembelik kapatmıştı.

"Çok özür dilerim, Beth. Canını yaktım mı?"

"Hayır, hayır!" Beth sesinin titrediğini belli etmemek için büyük bir çaba harcıyordu. Çok değerli anahtarları tutan elini bacağına sımsıkı yapıştırmıştı. Aralarındaki gerginlik dayanılır gibi değildi ve Beth söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

"Şeyyyy.. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Genç adam kapıyı açıp dışarı çıktı, ama Beth'in gelmediğini görünce durdu.

"Olacakları ertelemeye çalışmaktan vazgeç artık, Beth. Çocuğumu görmek için tam iki buçuk yıl bekledim ve daha fazla da bekleyemem."

"Geliyorum," diye bıkkın bir sesle mırıldandı. Luke'u da fazla kuşkulandırmak istemiyordu. Arabadan çıktı ve çantasını elinden hafifçe kaydırarak arabanın

ön tekerleğiyle kaldırım arasına düşürdü.

Luke'un yanına gelmesini bekledikten sonra birlikte binanın taş merdivenlerini çıkmaya başladılar. Beth ellerini ceketinin cebine sokmuştu. Bir yandan donuyor, bir yandan da avuçlarının ter içinde kaldığını hissediyordu. Eğer bu kaçma şansını yitirirse bir kez daha eline geçiremeyeceğinin bilincindeydi.

Binanın ana giriş kapısına geldiklerinde durdu ve elini alnına götürdü.

"Luke, çocuğu üzecek bir şey yapmayacağına söz ver." Heyecandan sesinin kısık çıktığını fark ediyor ve bunun da amacına uygun düştüğünü biliyordu.

Bir an Luke'un gözlerinden ıstıraba benzer bir gölge geçti. "Ben canavar değilim, Beth. Sadece çocuğunu görmek isteyen bir babayım. Elbette ki gereksiz bir olay çıkarmayacağım."

"Teşekkür ederim. Daha minicik bir oğlan ve çok da çabuk ürküyor."

"Minicik bir oğlan, ha? Yani bir oğlum mu var benim?"

Beth dikkatli davranarak birkaç dakika sustu. "Evet. Adı da Christopher. İçeri girmeden önce öğrenmenin iyi olacağını düşündüm. Christopher için fazla heyecanlı bir karşılaşma olmasını istemiyorum."

"Sana söz verdim, Beth. Unutma ki, o benim de oğlum. Peki, bu kapıyı nasıl açacağız? Zile mi basmamız gerekiyor?"

'Şimdi!' diye düşündü Beth. Bu andan itibaren planını uygulamaya geçmeliydi. Biraz şansı varsa saniyeler bile ona yardımcı olacaktı. Al al olmuş yanaklarına ellerini bastırarak çaresizlik içinde Luke'a baktı.

"Hey Tanrım! Çantamı arabada bıraktım sanırım! Anahtarlar olmazsa içeri giremeyiz. Burada dur da ben de gidip çantamı alayım. Kapıları kilitlememiştin, değil mi?"

Beth, genç adamın vereceği cevabı bile beklemedi. Koşar adımlarla merdivenleri indi, arabanın yanına gelince hemen eğilip çantasını aldı ve koşmaya başladı. Hızla caddenin karşısına geçti.

Karşı kaldırımdaki ara yola girdi. Şimdi büyük bir hızla hareket etmesi gerekiyordu. Dar yol bittiğinde karşısında süpermarketin park yeri belirmişti. Artık ciğerlerindeki hava tükenmiş gibi geliyordu. Soluk alıp vermek oldukça güçleşmişti. Vücutça çok sağlıklıydı, ama yaşamında da hiç bu kadar hızlı koşmamıştı.

Park yerine doğru atıldı. Geçmesi gereken bir cadde daha kalmıştı. Ondan sonra süpermarketin arka kapısına varacaktı. Bir yandan koşuyor, bir yandan da polis düdüklerini dinliyordu. Ama etrafta polise benzer kimse yoktu.

Arabasına varınca çantasını açıp anahtarlarını araştırdı. Kalbinin hızla çarpması ve ellerinin titremesi uyum içindeydi sanki. Arabanın kapısını açtı ve içeri girdi. Kontak anahtarını çevirirken ellerinin terden sırılsıklam olduğunu hissediyordu. Tanrıya şükürler olsun ki bir tek dokunuşla motor çalışmıştı. Bir an durup soluklarının düzelmesi için derin derin içini çekti. Böyle dehşetli panik içindeyken araba kullanması iyi olmayabilirdi.

Solukları biraz normale dönünce terli ellerini ceketinin iki yanına sürdü ve araba parkından çıktı. Anayola ulaşması sanki saatler sürmüştü. Gözlerini bir an dikiz aynasına dikti. Ama kendisini izleyen kimse yoktu görünürlerde.

Zafer dolu bir gülümsemeyle arabayı doğuya doğru sürdü. Ceket cebinde Luke'un arabasının anahtarlarını hissediyordu. Kiralık araba şirketinin yeni bir anahtar hazırlamasının uzun süreceğini umut ediyordu. Ondan sonra da oturduğu evin önüne gelip Luke'un saatlerce bekleyeceğini biliyordu. Ama mobilyalı olarak tut-

tuğu ve her hafta kirasını peşin olarak ödediği apartmana bir daha dönmeye hiç niyeti yoktu. Uzun yıllar süresince en gerekli şeylerini arabadaki çantada saklamayı öğrenmişti. Temiz giysileri, bir sürü konserve yiyecek bagajdaydı ve bütün parası olan dört yüz altmış dokuz doları da çantasının içindeydi.

Yarım saat kadar arabayla dolaştıktan sonra kimsenin arkasından gelmediğine ikna oldu, ama Aurora'nın batısına doğru gitmeden önce çevrede biraz daha dolaşmasının iyi olacağı kanısındaydı. Arabanın radyosunu açıp hızla ileri atıldı. Hava raporunun dediğine göre kuzeyden kar geliyordu, ama güney hâlâ açıktı. New Mexico'ya doğru gitmek en akıllıcası olacaktı anlaşılan. Bu yolun bir tek sakıncası vardı: Trafik çok azdı ve uğradığı benzin istasyonları Beth'i rahatlıkla hatırlayabilirlerdi. Oysa Santa Fe oldukça yakın bir yerdi ve izini kolaylıkla kaybettirebileceği kadar da büyüktü. İnsanın saklanabilmesi için büyük kent merkezlerinin en güvenli yerler olduğunu öğrenmişti.

Yavaş yavaş gergin adalelerinin yumuşadığını hissediyordu. Arkasındaki yolda kimseler yoktu ve anlaşılan onu izlemekten vazgeçmişlerdi. Artık bakıcının evine gitme zamanı gelmişti.

Bir an önce gidip Kristin'i almalıydı.

Bölüm İki

Orta yaşlı kadın kapının göz deliğinden dikkatle baktı ve Beth'i görünce yüzü memnuniyetle kırıştı. Kapının zincirini çıkararak ardına kadar açtı.

"Merhaba, canikom! Seni bu saatte görmek ne mutluluk! Gel içeri."

"Merhaba, Jessie." Beth şişman kadının arkasından hole girdi. Jessie Bryant emekli bir aktristti ve her hareketi de sahnedeymiş gibiydi. Bütün bu dışa dönüklüğüne karşın çocuklara karşı içinde büyük bir sevgi taşırdı ve kalbi de yumuşacıktı.

Küçük bir kız oturma odasındaki oyuncak şöminenin önünde oturuyor ve büyük bir dikkatle boş kibrit kutularından piramit yapmaya çalışıyordu.

"Kristin, güzelim, burada seni görmek isteyen biri var!"

Kristin hemen başını kaldırıp baktı. Yuvarlak pembe yanaklı yüzünde bir çift koyu mavi göz pırıl pırıl parlıyordu. Bukleler halinde omuzlarına kadar inen koyu kahverengi saçları vardı. Vücudu çocukluğun verdiği bir şişmanlıktaydı, ama uzun bacakları, bir gün annesi gibi ince uzun boylu olacağını gösteriyordu. Annesini görünce bir anda yüzü aydınlandı. Elindeki sarı plastik kasayla ayağa fırladı ve bütün yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle gözlerini annesine dikti. Sonra da buklelerini sallayarak sarsak adımlarla yaşamının en hızlı koşusuyla annesine doğru atıldı.

"Anne..!" diye Beth'in bacaklarına sarıldı. "Merhaba, anne! Ben burada... Bay bay, Jessie. Şimdi ben eve gidiyorum."

"Merhaba, yavrum! Nasılsın bakalım?" diye Beth

gülümseyerek kızının saçlarını karıştırdı. Kristin'i kucaklayıp bir an önce Jessie'nin evinden kaçmamak için kendini güç tuttu. Mantığı fazla acele etmesine gerek olmadığını söylüyor, ama bütün sinir sistemi vücudunu titretecek hızla çalışıyor ve her saniyenin sayılı olduğunu ona hatırlatıyordu.

Güven vermek istiyormuş gibi Kristin'in elini sıktı. Ama kendisine mi yoksa kızına mı güven vermeye çalıştığını bilemiyordu.

"Git ceketini giy, Kristin. Hemen gitmemiz gerekiyor. Acelemiz var."

Kristin uysal bir tavırla odanın öbür ucuna gitti ve koltuğun üzerinde duran parlak mavi ceketini aldı. Yeniden Beth'in yanına gelip kendisinden son derece memnun bir gülümsemeyle ceketi annesine uzattı.

"Benim... Şimdi eve gidiyoruz," diye mırıldandı ve cevap beklemeden kapıya doğru koştu.

Küçük kız önünden geçerken Jessie bir anda onu yakaladı ve havaya fırlattı. "Hoppaa..! Bir dakika bakalım, küçük bayan! Annenle konuşmam gerekiyor." Sonra da gözlerini Beth'e çevirdi. "Bugün işten erken mi çıktın, canikom! Cumartesi günleri pek kimseyi bırakmazlar oysa."

"Evet, ama özel bir durumum vardı. Müdüre çıkıp bir ayrıcalık tanımasını rica ettim..." Beth'in sesi son derece zayıf çıkmıştı. Kristin'le kendisine her zaman iyilik etmiş olan bu kadına yalan söylediği için kendisinden nefret ediyordu, ama zaman zaman bu zararsız yalanlar da kaçınılmaz oluyordu. Beth'in geçmişi ve gelecekteki planları konusunda ne kadar az şey bilse o kadar iyiydi.

"Dağda bir hafta geçirmek için beklenmedik bir davet aldık," diyerek Kristin'i, Jessie'den aldı. "Steve, bir arkadaş, ski yapmak için beni çağırdı. Dağda küçük bir de evi varmış. Süpermarketten de bir hafta üc-

retsiz izin vermeye razı oldular." Hafifçe güldü. "Bir hafta ücret alamamak çok tatsız, ama bu davet de kaçırılır gibi bir şey değil bana sorarsan. Arkadaşım eşinden ayrılmış ve onun da Kristin yaşında bir kızı var. İkimiz için de iyi bir değişiklik olacak doğrusu."

"Gerçekten de öyle," diye keyifle mırıldandı Jessie. Gerçek bir romantikti ve en iyi müşterisinin, erkek arkadaşıyla böyle bir kaçamak yapmasından son derece mutlu olduğu belliydi. Küçük bir çocuğu olan dul bir erkek evlilik için çok uygun bir adaydı. Jessie de her zaman Beth'in bir eşe, Kristin'in de bir babaya ihtiyacı olduğunu söyleyip dururdu.

"Çok fazla çalışıyorsun, canikom ve bir tatile de ihtiyacın var. İyice eğlenip dinlenmene bak. Ama bugün biraz fazla telaşlı bir halin var. Hatta sıkıntılı da diyebiliriz. O güzel sarı buklelerin her zamanki gibi gülerken hoplayıp zıplamıyor!"

"Belki de televizyonda reklamları yapılan o şampuanlardan almam gerekiyor, ne dersin?" diye Beth neşeli görünmeye çalışarak güldü. "Her neyse, şimdi hemen gidip çantamızı hazırlamalıyım, Jessie. Steve, kar bastırmadan dağ yolunu aşmamız gerektiğini söylüyor. Kristin'in çantasını alabilir miyim, lütfen?"

"Elbette, canikom!" Jessie holdeki dolabı açıp içinden büyük bir sırt çantası çıkardı. "İşte! Battaniyesi, oyuncakları ve bayıldığı kupası da burada." Hep birlikte kapıya doğru yürüdüler.

"Bu çantayı ağzına kadar doldurman gerekmez, Beth. Kristin'in ihtiyacı olan her şey var bu çantada. Fazla bir şeye ihtiyacı olacağını sanmıyorum. Ne de olsa bir haftalığına gidiyorsunuz."

"Bizim apartman o kadar küçük ki, Kristin'in ihtiyacı olan her şeyi elimin altında saklamaya alışmışım. Ama haklısın, Jessie. İki kazak ve iki de pijama aldım mı Kristin'in çantası hazır demektir."

Beth, çantanın ağzına kadar doldurulma nedenini Jessie'ye açıklayamazdı kuşkusuz. Nebraska'dayken, evin önünde bekleyen iki dedektifi görünce Kristin'in en sevdiği oyuncak olan küçük ayısını bile bırakmış ve ta Kansas'a kadar Kristin'in durmak bilmeyen hıçkırıklarını dinlemişti. Kızının her hıçkırması kalbini parçalıyordu sanki. Ondan sonra'da Kristin'in en sevdiği battaniyesini ve oyuncak ayısını bırakmadan evden ayrılmamayı prensip edinmişti. Bu tedbirin ne kadar değerli olduğunu biliyordu ve şu anda da aynı durumla karşı karşıyaydı.

Beth, Jessie'ye olan borcunu ödedi ve mümkün olduğu kadar çabuk vedalaştı. Kristin de annesinin durumunda bir gariplik olduğunu sezinliyordu sanki.

"Güle güle, Jessie," diye bakıcısına sevgi dolu bir öpücük verdi. "Şimdi eve gidiyorum."

"Hoşça kal, güzelim! Dağlarda iyi eğlen, olur mu? Benim için kocaman bir kardan adam yap. Gelecek hafta görüşürüz."

"Görüşürüz, Jessie," diye kırık bir sesle mırıldandı Beth. "Kendine iyi bak."

Beth hızla merdivenleri indi. Suçluluk duygusunu bastırmak için büyük bir çaba harcıyordu. Gelecek hafta görünmeyince Jessie haklı olarak telaşlanacaktı. Beth dudaklarını ısırdı. Gerçek nedeni açıklamadan Jessie'nin yüreğini ferahlatacak bir şeyler yapması gerekliydi. Hafta sonu sanki dağdan arıyormuş gibi telefon edebilirdi. Var olmayan erkek arkadaşı Steve'in evlenme teklifinde bulunduğunu söylerdi. Jessie evlilik haberlerine çok memnun olurdu ve başka soru sormak aklına bile gelmezdi.

Kuşkusuz eninde sonunda Luke ve dedektifleri Jessie'nin izini bulacaklardı, ama Beth her zaman sırlarını saklamayı bildiği için bakıcıdan pek fazla bir şey öğrenemeyeceklerdi. Bu arada bir tek gerçek vardı ki, onu

da saklamak mümkün değildi: Luke bir kız çocuğu olduğunu öğrenecekti!

Beth çantayı omzuna astı ve Kristin'i de dengede tutmaya çalışarak eski demir kapıyı açtı. Luke'un bu gerçeği ve kızının kime benzediğini öğrenmesini engelleyebilecek hiçbir şey yapamazdı. Bu yüzden bu sorunu unutması gerekiyordu. Değiştirmesi elinde olmayan şeylere üzülmemek için kendini eğitmişti. Son iki buçuk yıl içinde bazı kaçınılmaz şeylere üzülüp dursaydı Kristin'le kendini böyle başarıyla gizleyemezdi. Birden içi ferahlamış gibi adımlarının hafiflediğini hissetti.

Kristin'i dikkatle tutarak demir kapıyı arkasından kapadı. Tam bu sırada yan taraftan bir adam çıkmış ve Beth'i sıkıca belinden yakalamıştı.

"Merhaba, Beth," diye yumuşacık bir sesle konuştu. "Lütfen bağırma ve kaçmaya da çalışma. İkimiz de çocuğu korkutmak istemeyiz, değil mi?"

Beth hızla kızına sarılınca Kristin bağırdı. "Oofff, anne... Acıtıyosun...!"

"Kusura bakma, yavrum. Canını yakmak istememiştim." Beth, kızının yanağına hafif bir öpücük kondurdu. Beyni uyuşuyor, bacakları demir gülleler bağlanmış gibi ağırlaşıyordu. Beyninin uzak köşelerinde panikle karışık çaresizlik duygusu yer alıyordu. Ama duyduğu şoktan öylesine uyuşmuştu ki, tam olarak ne hissettiğini anlayamıyordu. Başını güçlükle kaldırıp Luke'a baktı. Dili aniden ağzının içine sığmayacak kadar büyümüş gibiydi.

"Beni... nasıl buldun...?"

"Açıklamalar için burası hiç de uygun bir yer değil. Lütfen arabaya bin, Beth."

Beth'i sıkıca dirseğinden tuttu. Genç kadın uysal bir tavırla kaldırımın kenarına park etmiş mavi Pontiac'a doğru yürüdü. Kahverengi Buick neredeydi acaba? Elbette! O arabanın anahtarlarını çalmamış mıydı? Adım-

ları birbirini izliyor, ama beyniyle midesi ayrı yönlere doğru akıyordu. Bir şeyler düşünmeye çalıştı, ama beyni bomboştu.

Bir anda bu sessizliği Kristin'in sesi bozdu. "Merhaba!"

Luke cevap vermeden önce bir an şaşkınlıkla durur gibi oldu. "Merhaba, küçüğüm. Sonunda seninle karşılaşmak büyük bir mutluluk! Nasılsın?"

Kristin tedbirli gözlerle genç adama baktı. "Ben acıktım."

"Öğle yemeğini yemedin mi daha? Bakıcın sana yemek vermedi mi?"

"Ben acıktım," diye Kristin tekrarladı. Bu soruların anlamını anlamış olsa bile cevap vermeye değer bulmamıştı anlaşılan.

"Annenin evine gider gitmez güzel bir yemek yersin." Luke yine birkaç saniye durdu. "Adın ne senin, küçüğüm?"

"Ben, benim işte!" Kristin, annesinin kucağına iyice sokuldu. Bu konuşmadan sıkıldığı açıkça belli oluyordu. Başını çevirip Luke'a el salladı. "Güle güle. Ben eve gidiyorum."

Luke, arabanın kapısını açtı ve hafifçe gülümsedi. "Ben de sizinle eve geliyorum. Seninle biraz oynayacağım."

Küçük kız bu sözlere pek memnun olmamış gibi dönüp tereddütle anesine baktı. "Anne, oyun... Ben, anneyle oynayacağım."

Beth güçlükle yutkundu. Ağzının içinde hâlâ dili kocamandı. Kısık bir sesle, "Yemekten sonra oynarız," dedi ve öksürerek gırtlağını temizledi. "Sonra da istersen kardan adam yaparız."

Bu sözler bomboş beyninde akisler yaptı. Mantıksız bir şeyler söylediğini fark ediyordu. Uzun zamandan beri Denver'da kar yağmadığını hatırlamıştı.

Ama Luke daha fazla konuşmasını engellemek istiyor gibi işaret etti. "Arabaya bin, Beth ve birtakım tatsız şeyler yapmaya kalkma. Mantıklı davranırsan her üçümüz için de daha hayırlı olur."

Bu uyarıya hiç gerek yoktu aslında. Kolunda ağır çanta ve kucağında Kristin olmasa bile Luke'dan kaçacak gücü bulamayacağını biliyordu. Bacakları kendini taşımayacak haldeydi ve gözleri de çok iyi göremiyordu. Yavaşça arabaya bindi ve Kristin'i de kucağına yerleştirdi. Luke'un yanına bindiğini ve hızla trafiğin içine karıştığını hayal meyal fark etti. Araba evin önünde durduğunda hâlâ uyuşmuş durumdaydı. Kafasından, Luke'un bu yolları nasıl bildiğini çıkarmaya çabalıyordu.

"Çantanı ver," diye Luke emretti. "Bu kez anahtarları kendim bulurum."

Beth titrek elleriyle çantasını uzattı. Luke'un sesini yeniden duyana kadar yerinden kıpırdayamamıştı.

"Hadi, Beth. Konuşacağımız çok şey var ve içeride konuşmamız daha iyi olur."

Beth arabadan çıkıp uyuşmuş gibi apartmanın girişine doğru yürüdü. Dört basamak çıkması gerekiyordu ama daha ilk basamakta sendeledi. Luke hemen belinden yakaladı.

"Bırak da çocuğu ben taşıyım."

"Olmaz! Sen onu tutamazsın!" diye isterik bir sesle bağırdığını fark etti Beth. Ama sonra büyük bir çabayla sesini kontrol altına aldı. "Özür dilerim. Ama yabancılara pek iyi davranmaz."

Beyninin karıncalanmasına karşın yanlış bir şey söylediğini fark etmişti. Luke, "Kahretsin!" diye bağırdı. "Ben yabancı değilim! Onun babasıyım!"

"Biyolojik gerçekler iki yaşındaki bir çocuğu fazla etkilemez. Ona göre sen bir yabancısın."

"Peki, kimin suçu bu?"

"Senin! Bütün suç senin! O... O... İşlerin seninle yaşamamı imkânsız hale getirdi!"

Kristin bu bağrışmalardan paniğe kapılmış gibi yüzünü annesinin boynuna gömdü. "Bu adam gitsin buradan!"

Beth, kızının saçlarını okşadı. "Tamam, canım, her şey yolunda. Anne burada ve seni hiç bırakmayacak."

Luke dudaklarına kadar gelen sözleri yuttu ve hep birlikte merdivenleri çıkmaya başladılar. Etrafın sessizliğinde tek duyulan taş basamaklara vuran ayak sesleriydi. Luke, Beth'in apartman kapısını açtı ve içeri girmeleri için kenara çakildi. Sokak kapısı doğrudan oturma odasına açılıyordu. Beth kanepeye oturarak Kristin'in ceketinin fermuarını açtı. Odanın içindeki fakirliğe Luke'un ne diyebileceğini düşünmek bile istemiyordu. Yerde yeni sayılabilecek bej rengi bir halı vardı, ama pencerelerde perde yoktu. Eşya olarak da sadece oturduğu kanepe ve bir de büyük sehpa göze çarpıyordu. İki tane resimli çocuk kitabı ve bir plastik tren odanın içindeki tek renkli şeylerdi. Evi mobilyalı olarak tutmuştu ve yılların verdiği deneyimle odanın içini gereksiz ıvır zıvırla doldurmamayı öğrenmişti.

Kristin ceketinden kurtulur kurtulmaz annesinin kucağından kayıp mutfağa doğru koştu. Luke'a söylediğinin tam tersine Kristin aslında insan canlısı bir çocuktu, ama her nedense Luke'dan rahatsız olmuş gibiydi. Onu sanki yok sayıyordu. Minik koridora çıkmadan önce Luke'un yanından büyük bir tedbirle geçmişti.

Mutfak kapısının önünde bir an durdu ve annesine baktı. "Ben acıktım, anne."

Luke hemen küçük kızın arkasından mutfağa gitti. "Hepimiz acıktık. Ne yemek istersin?"

Kristin kaşlarını çatarak genç adama baktı, sonra annesinin yanına koştu. Beth'in dizlerine sarılarak soran

gözlerle baktı. "Anne...?"

"Buradayım, yavrum." Beth, kızım kollarının arasına aldı. Kristin'in vücudunun sıcaklığını hissetmek buz gibi olmuş tenine ilaç gibi gelmişti. Hâlâ mantıklı düşünme yeteneği yerine gelmemişti, ama hiç olmazsa fiziksel tepkileri normale yakın çalışıyordu.

"Şimdiii, düşünelim bakalım..." diye Kristin'in karnını gıdıkladı. "Sana yiyecek ne hazırlayabilirim? Katı yumurta ister misin?"

"Katı yumurta... Kızarmış ekmekle mi?"

"Evet, kızarmış ekmekle." Beth ayağa kalktı ve Luke'un yanından geçerek mutfağa girdi. Kristin'i tezgâhın üzerine oturttuktan sonra tost makinesine iki dilim ekmek attı. Buzdolabında dört tane yumurta kalmıştı. Hepsini çıkardı ve suyun içine koydu. Luke'un gözlerini ensesinde hissediyordu, ama dönüp bakmadı.

Genç adamın sesi bu gergin sessizliği bozdu. "Kızımın adını söylemek zahmetinde bulunur musun acaba? Tanıdığımdan bu yana epey garipleşmişsin, ama sanırım adı Christopher değil!"

Tost makinesindeki ekmekler kızarmış ve Beth iki dilim daha atmıştı. "Adı, Kristin."

"Kristin Caine, ha?"

Beth yanaklarının alev alev yandığını hissetti bir an. "Hayır, Kristin Faulkner. Nüfus kaydına benim kızlık soyadımla yazıldı."

"Baba adı olarak benim yazılmış olmamı umut etmek herhalde aptalca bir iyiniyetlilik olur?"

Beth kendini meşgul etmek amacıyla kızarmış ekmeklerin üzerine yağ sürmeye başlamıştı. "Şeyy... Evet. Baba adı yazılacak yeri boş bıraktım."

"Anlıyorum. Her neyse, bu evraklar kolaylıkla değiştirilebilir nasıl olsa."

Beth acı acı güldü. "Bana sorarsan öyle kalmasını

yeğlerim."

"Bütün yaşamı boyunca kızımın nüfus kâğıdında baba yerinin boş kalacağını sanıyorsan aldanıyorsun, Beth. Kesin olarak doğum gününü, doğduğu kentin adını verirsen, Newport'a döndüğümüzde gerekli düzeltmelerin yapılması için avukatlarımıza başvururum."

Beth yıldırım hızıyla arkasını döndü ve genç adamla yüz yüze geldi. "Rhode Island'a seninle geleceğimden nasıl böyle emin olabiliyorsun? Biliyorsun ki, her dakika beni yanında zincirlerle dolaştıramazsın!"

Luke soğuk gözlerle ona baktı. "Bu sana kalmış bir şey kuşkusuz. Dediğin gibi seni her dakika zincirlere vurulmuş bir durumda yanımda taşıyamam. Ama yarın sabah saat sekizde buradan ayrılıyorum ve Kristin de benimle geliyor, Beth. Sanırım bu yolcuğu yalnız başına yapması gerekirse Kristin için epey sıkıntı olacak."

"Sen ahlaksız herifin birisin, Luke! Daha önce bunu söylemiş miydim sana?"

"Hayır, sanmıyorum. Çünkü fazla konuşmak evliliğimizin temellerinden biri sayılmazdı. Hatırladığım kadarıyla son beraberliğimizde iki saate yakın bir süre yatakta gerçekten müthiş anlar geçirmiştik. Bu durumda söylediklerin pek anlaşılmıyordu, ama inlemelerin ve iç çekişlerin arasında bana bazı çok ilginç adlar taktığını hatırlıyorum. Eğer yanlış hatırlamıyorsam bu adların arasında 'ahlaksız herif' yoktu!"

Beth gözlerini kapamış, Luke'un sözlerinin kafasında canlandırdığı hayalleri kovmaya çalışıyordu.

Ancak duyulur bir sesle, "Belki de hafızan sandığın kadar iyi değildir..." diyebildi.

Luke anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak öfkeyle arkasını döndü ve Beth de bütün dikkatini ocağa verdi. Yumurtalardan birini sudan çıkartıp soymaya başladığında elleri titriyordu. Yumurtayı ve tereyağlı ekmekleri mutfaktaki masanın üzerine koydu. Kristin'in is-

kemlesinin altına yüksek bir yastık koyduktan sonra küçük kızı yerleştirdi ve iskemleyi iyice masaya sıkıştırdı. Çekmeceyi açıp plastik bir kaşık çıkardı. Şimdi çekmecede üç kaşık, iki çatal ve iki bıçak kalmıştı.

"Benim kaşığım!" diye bağıran Kristin belirgin bir sevinçle kaşığı kaptı. Birkaç kez masanın üzerine vurup sağlamlığını denedikten sonra umulmayacak bir titizlikle yumurtasını yemeye başladı. Yağlı ekmeğini ısırırken mutlulukla Beth'e baktı. "Benim yumurtam!"

"Evet, canım, senin yumurtan." Luke'a dönmeden önce cesaret almak istiyormuş gibi Kristin'in buklelerini okşadı. "Bize de yumurtalı sandviç hazırlayacağım."

"Çok iyi. Söylesene, Beth, nereye gittiğini bana söylemeden evden kaçmanın gerçek nedeni neydi? Arkanda bıraktığın insanların nasıl telaşlanabileceğini hiç düşünmedin mi?"

Beth kollarıyla vücudunu sardı. "Evet, ama o durumda yapabileceğim bir şey yoktu."

"Sanırım bu sözleri biraz daha açma niyetinde değilsin. Yoksa buzdolabının kapısına yapıştırdığın notun her şeyi açıklamasını mı bekliyordun? 'Luke, özür dilerim. Artık seninle yaşayamayacağım, Beth.' Sözleri ekonomik kullanmana her zaman hayran olmuşumdur, ama bu tutumluluk biraz fazla değil mi? Bir yıldan fazla süren bir evlilikten sonra bütün olanları böyle mi özetliyorsun?"

"Evliliğimizin son üç ayında yüzünü bile görmüyordum neredeyse! Belki evde olsaydın karşı karşıya kaldığımız sorunlar da fark edebilirdin!"

"Ne sorunları?" Luke'un sesi tehlikeli bir biçimde sakin çıkıyordu. "Seni her görüşümde seninle sevişmek istediğim gerçeği mi? Yoksa seni her kollarıma alışta alev alev yandığın gerçeği mi? Fark etmem gereken sorunlar da ne oluyormuş?"

Beth ellerini pantolonunun cebine soktu. Nasıl titrediğini Luke'a göstermek istemiyordu. "Evlilikte sevişmekten de başka şeyler vardır, Luke. Seni terk ettiğimde neredeyse altı aylık hamileydim. Benim değer verdiğim şeyleri paylaşarak büyümesini istediğim çocuğumla yaşamak için bir yuvaya ihtiyacım vardı. Ama bazı şeyleri öğrendikten... Peppe Amca'nın nelerin peşinde olduğunu..."

"Kahretsin! Peppe benim gerçek amcam değil ki, Beth! Aslında teyzemin kocası ve herkes 'Amca' dediği için hepimiz de öyle diyoruz. Üstelik yılda da topu topu dört kez görüşürüz. Onun yaptıkları, yasal olsun ya da olmasın, bizim evliliğimizde nasıl bir rol oynayabilir?"

Beth gözlerini genç adamdan kaçırdı. "Peppe Amca tek sorun değil. Üstelik yaptıklarının da yasal olmadığını bile bile..."

"Tamam, Peppe Amca yasal olmayan işler yapan bir avukattı! Berbat suçlarla tutuklanmış birtakım kişileri savunurdu ve onların kirli paralarını alırdı. Düzenli aralıklarla para ödediği bir iki savcının olduğunu ikimiz de biliyoruz. Bürosunda çalıştığı avukatlar da aslında demir parmaklıklar arkasına kapatılması gereken kişilerdi. Ama sen Peppe Amca'yla evli değildin ki, Beth! Sen, benimle evliydin."

"Sana söyledim. Sorun sadece Peppe Amca de...."

"O zaman neydi? Karşı karşıya kaldığımız sorunları neden benimle tartışmak aklına gelmedi? Bildiğim kadarıyla ilişkimiz çok iyiydi. İlk çocuğumuza hamileydin ve ben de baba olmayı dört gözle bekliyordum. Ben yeni Kongre üyesi seçilmiştim ve sen de Başsavcının bürosunda yeni terfi etmiştin. Bütün bunlar on yedi Temmuz'da oldu. On sekiz Temmuz'daysa evliliğimizden sadece buzdolabının üzerine yapıştırılmış bir not kalmıştı."

"Luke, olanları bilmen gerekir. Saflık numarası yapma bana."

"Neler olduğunu bilmediğimi söylüyorum sana! Rhode Island'dan gittiğin hafta evde bile değildim! Washington'daydım ve kâhya kadın telefon edip senin notunu okudu bana. Beni beklemeyip neden ve nereye gittiğini söyleyemeyecek kadar acelen neydi?"

Her ikisi de farkında olmadan seslerini epey yükseltmişlerdi ve Kristin birden yemeğini bıraktı, annesine doğru uzandı. Sanki güvenlik istiyordu. Sonra gözlerinden alevler çıkararak Luke'a döndü.

"Evine git, adam! Git buradan."

Luke'un yüzündeki gerginlik bir anda kaybolmuştu. Kızının iskemlesinin yanına çöktü.

"Kristin, hiçbir yere gitmiyorum ben. Gece de sizin evde kalacağım. Ben, senin ba..." Luke birden sustu ve sözüne devam etmeden önce bir an düşündü. "Yavrum, seninle arkadaş olmayı çok istiyorum. Arkadaş olabileceğimize inanıyor musun?"

Kristin'in alt dudağı büküldü ve yanaklarından iki damla gözyaşı süzüldü. "Benim annem... Benim evim. Adam kötü. Adam şimdi gitsin."

Luke ellerini saçlarının arasından geçirirken anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Beth güven vermek istiyormuşçasına kızına sarılmıştı. Bu dünyada Caine servetinin satın alamayacağı bazı şeyler de vardı.

Luke aniden doğruldu. "Sizi bırakayım da yemeğinizi yiyin. Şu anda pek karnım aç değil. Ayrıca yapmam gereken bazı şeyler var. Öncelikle arabanı evin önüne kadar getirecek birini bulmalıyım. Sanırım en kıymetli eşyalarınız bagajda?"

"Evet. İhtiyacımız olan her şey arabada."

"Sana sormak istediğim dünya kadar soru var, Beth ve cevaplamaktan da sürekli olarak kaçamazsın. Ömür boyu da Kristin'in arkasına saklanamazsın. Kristin öğ-

leden sonra uyur mu?"

Beth bir an tereddüt etti, ama sonra, "Evet, genellikle uyur," diye cevap verdi.

"İyi. O uyurken biz de konuşuruz. Telefon oturma odasında mı?"

"Evet."

Kristin yüzünü annesinin omzuna sakladı, sonra başını kaldırıp genç adama baktı. "Güle güle adam."

Luke'un gergin gülümsemesinde bir yorgunluk vardı sanki. "Sen de Kristin de hakkımda çok iyi şeyler düşünüyorsunuz doğrusu! Şu 'adam' diye çağırılmaktan midem bulanmaya başladı. Biraz gayret edip de bana, 'baba' demeyi öğretebilir misin?"

Kristin, annesinin cevap vermesine fırsat bırakmadı. Hâlâ öfkeyle Luke'a bakıyordu. "Git, adam! Evine git!"

Bölüm Üç

Beth, Kristin'i öğlen uykusuna yatırırken Luke hiç sesini çıkarmadan yatak odasının kapısında duruyordu. Kristin her zaman uykuya dalmadan önce yatağın üzerinde zıplar ve annesinin şarkı söylemesini ya da bir öykü anlatmasını isterdi. Ama bugün yavaşça yorganın altına girmiş ve kollarını da annesinin boynuna sımsıkı dolamıştı.

"Anne, burada kal," diye fısıldadı. Gözleri Luke' un gölgesine doğru kaymıştı.

"Yanındayım, canım. Bak, küçük ayı da hemen uykuya daldı bile."

Beth, üzgün bakışlı sarı ayıyı kızının yastığının kenarına koydu. Kristin düşünceli gözlerle ayısını izliyordu. Bu oyuncağı Nebraska'da bıraktıkları ayının yerine almıştı, ama Kristin hiçbir zaman bunu kabullenmişe benzemiyordu.

"Küçük ayı uyumuyor!"

"O zaman ben de karnını okşarım. Karnı okşanınca hemen uykuya dalıyor."

"Küçük ayı adamı sevmiyor."

"Öyle mi?" Beth kapıdan tarafa bakmamaya özen gösteriyordu. "Ama adam, küçük ayıyı çok seviyor ve büyüyüp kocaman olması için de uyumasını istiyor."

"Küçük ayı şimdi de kocaman!"

"Elbette, ama uyursa daha da güçlü olacak." Beth yavaş yavaş kızının saçlarını okşamaya başladı. Birkaç dakika sonra Kristin'in yüz hatları yumuşamıştı.

"Anne, gitme..." diye uykulu bir sesle mırıldandı.

"Buradayım, yavrum, merak etme. Uyuduğun sürede hep yanında olacağım."

Kristin'in yorganı sıkan elleri oldukça yumuşamıştı. Kapıya doğru öfkeli gözlerle son kez baktıktan sonra elini ayısına doğru uzattı ve göz kapakları düştü. Rahatlamış gibi derin bir soluk aldı ve hemen uykuya daldı.

Beth kızının üzerini iyice örttü. Luke'un şimdi kapıdan ayrılıp yatağın ayak ucuna geldiğini fark ettiği için bütün vücudu kasılmıştı. Luke gözlerini uyuyan çocuğa dikti. Yüzündeki ifadeden ne düşündüğü anlaşılamıyordu.

"Çok güzel," diye sonunda mırıldandı. "Koyu mavi gözleri aynı sana benziyor."

"Aslına bakılırsa herkesten çok annene benziyor." Bu sözleri söyler söylemez Beth şaşkınlıkla durdu. Şimdiye kadar bu benzerliği tam olarak fark etmemişlerdi. Hiç kuşkusuz kayınvalidesi bu benzerliği bir kompliman olarak almayacaktı. Biricik oğlunun Kentucky'li kömür işçisinin kızıyla evlendiğinden memnun kalmadığını hiç saklamamıştı ve hamilelik haberini de soğuk bir ifadeyle karşılamıştı. Luke'un annesine göre Caine ailesi yüzyıllardan beri asildi ve bu asaleti de bozulmazdı. İşçi olarak çalışan Beth'in ailesi de Caine ailesinin aristokrat şeceresinde yer alamazdı.

Beth, Kristin'i yanağından hafifçe öpüp Luke'a bakmadan yatak odasından çıktı. Bu son iki buçuk yıl içinde epey olgunlaşmıştı, kayınvalidesinin bu züppeliğine de gülüp geçebiliyordu artık. Kendini değersiz hissetmenin korkularından kurtulmuştu. Şimdi düşünmesi gereken çok daha önemli konular vardı.

Luke'un, arkasından oturma odasına gelip gelmediğine özellikle dikkat etmiyormuş göründü. Bu sabahki karşılaşmalarından beri genç adamın her hareketine tepki gösterdiğini fark ediyordu. İyi ve başarılı bir kaçış planı yapacaksa tepki göstermekten vazgeçmeliydi. Kendini sıkı bir kontrol altında tutmalıydı.

Mutfağa çay yapmaya gidiyordu ki, kapı çaldı. Beth hemen kapıya koştu.

"Kim o?"

"Bill Decker, Mrs. Caine. Arabanızı getirmem için anahtarları uğrayıp almamı söylemişti Luke."

"Bill Decker, ha? Elbette! Sizi nasıl da aklımdan çıkarmışım!"

Bill Decker içeri girince Beth'i saygıyla selamladı. Beth'in hatırladığı gibi yine son derece resmi ve düzgün bir kıyafetteydi. "Merhaba, Mrs. Caine. Sizi yeniden gördüğüme memnun oldum."

Gözleri fakir odada dolaşınca bir anda irkilir gibi oldu. Luke'un, Rhode Island'daki malikânesiyle kıyaslanınca bu durumun büyük bir şaşkınlık yaratması doğaldı.

"Aradan çok uzun zaman geçti, Mrs. Caine. Nerelerde saklanıyordunuz?"

"Şurada burada. Siz nasılsınız, Mr. Decker?"

Bu sırada Luke yatak odasından çıkınca Beth de kanepeye doğru yürüdü. İki adama da bakmamaya büyük bir özen gösteriyordu. Bill Decker arabasını aldıktan sonra kaçma şansı iyice kaybolacaktı. Kristin'in yanında kalmak istiyorsa yarın sabah Luke'la birlikte Rhode Island'a gitmek zorundaydı oysa. Bu düşünce içini ıstırapla doldurdu, ama bu duygusunu iki adama da belli etmeye niyeti yoktu.

Anahtarlarını getirip Bill'e verdi. "İşte arabanın anahtarları, Mr. Decker. Nerede park edildiğini biliyor musunuz?"

"Evet, teşekkür ederim, Mrs. Caine. Arabanız kahverengi Chevy ve Sherston'daki park yerinde."

"Çok iyi, Mr. Decker. Gördüğüm kadarıyla değeri ölçülemez diğer rollerinize amatör dedektifliği de eklemişsiniz!"

"Bu sabah bizi izlemesini Bill'den ben rica ettim

Pontiac arabayı da o kiralamıştı. Bu yüzden kaçtığında seni kolaylıkla bulabildik."

"Elbette! Denver'a kadar yapayalnız uçmanı senden beklememek gerekirdi. Zaten sadık adamların peşinde olmadan bir yerden bir yere kıpırdamazsın!"

Luke'un gözleri tehlikeli bir biçimde parladı. Ama patronunun bir şey söylemesine fırsat vermeden Bill atıldı. "Şimdi gidip arabayı alırım, Mrs. Caine. Sizin için bir sakıncası yoksa bagajdaki eşyalarınızı Buick'e yükleyeceğim. Bir takım anahtar daha yaptırdım ve Buick'i de buraya getirdim. Yarın sabah havaalanına giderken her şey hazır olur. Bir daha da sizi rahatsız etmem."

Beth ellerini pantolonunun cebine soktu. "Çok iyi düşünmüşsünüz, Mr. Decker. Ben de sizi daha fazla tutmayayım."

Luke, Bill'in gitmesini bekledikten sonra hızla Beth'e döndü. "Beth, bundan sonra hakaretlerini kendini savunamayacak insanlara değil de bana yöneltmeni rica ediyorum. Bill Decker da yanımda çalışan kişilerden biri sadece."

"Biliyorum," diye yapmacık bir tatlılıkla gülümsedi Beth. "Watergate hırsızları da sadece emirlere uyan devlet memurlarıydı! Sonunda hepsinin de hapsi boylaması ne acı, değil mi?"

Luke sabırsızlıkla içini çekti. "Bu karşılaştırma son derece saçma, Beth. Sen de bunun pekâlâ farkındasın. Bill Decker, kanunsuz olarak kaçırılan çocuğumun izini bulmakta bana yardımcı oluyordu. Senin tarafından kaçırılan diye eklemek isterim izninle. Bill Decker'ı da Watergate hırsızlarıyla karşılaştırman büyük haksızlık oluyor."

Beth acı içinde, 'Belki bu kez haklısın, ama o gece yanındakilerden biri de Bill Decker'dı!' diye düşündü.

Birden kendini yıkılacakmış gibi yorgun hissettiğin-

den kanepeye çöktü. Aslına bakılırsa mantıksız hareket ediyordu. Yeniden Luke'dan kaçacaksa onun kuşkularını yok etmeliydi. Şu anda Luke'un kendisini nasıl izlediğini öğrenmesi gerekiyordu. Böyleçe bundan sonra daha farklı bir yol izlerdi.

"Çay yapmayı düşünüyordum. Sen de ister misin?"

Luke bu konu değiştirmenin nedenini anlamak istermiş gibi dikkatle Beth'in yüzüne baktı. Beth de bu bakışlara elinden geldiğince masum bir ifadeyle karşılık vermeye çalıştı.

"Bir bardak çay harika olur doğrusu."

"Sen de mutfağa gel istersen."

Luke, genç kadının arkasından mutfağa girip iskemlelerden birine oturdu. Beth dolaptan iki kupa çıkardı ve içlerine de birer tane poşet çay attı. Luke'un gözlerini üzerinde hissetmekten büyük bir öfke duyuyor, huzursuzlanıyordu.

"Özür dilerim. Demliğim yok. Bir tane vardı, ama Pennsylvania'da bırakmak zorunda kaldım."

"Önemli değil. O kadar çay ve kahve meraklısı olmadığımı bilirsin."

"Elbette biliyorum! Bayat çayları büyük bir zevkle içtiğini hatırlıyorum."

Hafif bir gülümseme genç adamın yüzünü aydınlatmıştı. "Bizim eve her ziyarete geldiğinde hizmetçilere taze çay yapmalarını söylerdim."

Beklenmedik bir anda bu anıları paylaşmak Beth'i rahatsız etmişti. Titreyen ellerle kaynayan çaydanlığı tuttu.

"Sen Kristin'e yemeğini yedirirken ben de Wayne'i aradım," diye Luke aniden konuştu. "Senden haber almayı merakla bekliyordu."

Ağabeysinin adı geçince Beth tezgâhın üzerine kaynar suyu sıçrattı ve yerinden zıpladı. Luke bir adımda yanına gelmişti.

"Bir yerini mi yaktın?"

"Hayır, hayır."

"Dur bakayım." Beth'in iznini beklemeden ellerini tuttu ve dikkatle inceledi. Bu dokunuşta hiçbir özellik yoktu, ama Beth'in bütün vücudu tepeden tırnağa kadar ürpermişti.

Luke, genç kadının ellerini bıraktı. Yüzü maske takmış gibi ifadesizdi. "Görünürde hiçbir şey yok," dedi ve kâğıt havlu alarak tezgâhın üzerini kuruladı.

"Wayne na... nasılmış?"

"Hepsi iyiler. Senin iyi ve sağlıklı olduğunu ve bir kız çocuk annesi de olduğunu duyunca daha da iyileştiler kuşkusuz. Bu son iki buçuk yıl ailen için o kadar kötüydü ki!"

Beth içini kaplayan ani bir suçluluk duygusuyla savaştı. Haberi hemen Luke'a iletecekler diye ailesine Kristin'in doğduğunu söylememişti. Sadece Wayne'i aramıştı. "Kristin doğduktan sonra bir kez Wayne'i aradım," diye kendini savundu.

"Biliyorum. Bebeğin doğduğunu ve ikinizin de sağlıklı olduğunuzu söylemişsin. Bunu da haber olarak nitelendiriyor ve aileni rahatlattığını sanıyorsan hiç başarılı olmamışsın, Beth! Çocuğun kız mı oğlan mı olduğunu bile söylememişsin! Nereden aradığından bile haberleri yoktu. İki yıl boyunca Noel günü telefon etmenin dışında ne anneni ne de babanı aramışsın. O telefon konuşmasında da nereden aradığını sorduklarında hemen kapatmışsın. Tanrı aşkına, Beth! Seni bu kadar gücendirecek ne yaptı onlar?"

"Hiçbir şey!" diye bağırdı Beth. "Ama onlara hiçbir şey söyleyemezdim. Çünkü bu bilgileri hemen sana nakledeceklerini biliyordum! Annemle babamın evlilik konusunda neler düşündüklerini bilirsin. Koşullar ne olursa olsun bir kadının yeri, kocasının yanıdır!"

"Bu fikri paylaşan daha bir sürü insan var, Beth,"

diye yumuşacık bir sesle karşılık verdi genç adam. "Ben de onlardan biriyim. Bir kadının yeri kocasının yanıdır. Tabii sorunları paylaşmak için kadın, yardımcı olursa!"

Beth çayları getirip masanın üzerine koydu. "Sanırım hâlâ sütsüz ve şekersiz içiyorsun?"

"Evet." Luke çayından bir yudum aldı. "Eh, evliliğimiz konusunda konuşmak istemiyorsan kızımızdan söz edelim bari. Ben Kristin'in babasıyım ve bazı bilgiler edinmek hakkına da sahibim, Beth. Nerede doğdu? Doğum günü ne zaman? Kaç kilo? Ne zaman yürümeye başladı?"

Beth güçlükle yutkundu. "Üç Eylül'de Philadelphia'da bir devlet hastanesinde dünyaya geldi. Şu anda otuz iki kilo geliyor ve bir yaşını iki ay geçtikten sonra da yürümeye başladı."

"Philadelphia'yı seçmenin özel bir nedeni var mıydı?"

"Hayır. Sadece büyük bir kent olduğu için kendimi kolaylıkla kaybettirebileceğimi düşündüm."

Luke boş kupayı itip ayağa kalktı ve ensesini ovmaya başladı. Beth bu hareketi çok iyi bilirdi. Çok yorgun olduğu zamanlarda yapardı bunu. Genç kadın gözlerini sımsıkı yumdu. Çok yakından tanıdığı bu hareketi görmek ona dayanılmaz bir ıstırap vermişti.

"Hemen Philadelphia'ya bakmak aklıma gelmedi," diye Luke mırıldandı. "Veda mektubunu okuduğumda ilk olarak Kentucky'ye gittiğini düşündüm. Tabii orada senden eser yoktu ve Virginia'yı aramakla işe başladım. Hukuk fakültesini orada okuduğuna göre aranılacak en mantıklı yerdi. Sonra Başsavcının bürosunda çalışmaya başlamışsındır diye Washington D.C.'yi araştırdım. Daha önce yaşadığın yerlere özellikle gitmediğin ve hukukçu olarak çalışmaktan kaçındığını anlamak tam altı ayımı aldı."

Beth, benzin istasyonunda kasiyer, barda garson ve saygınlığı tartışılır bir sürü yerde çalıştığını düşündü. Gece Kristin uyuduğu ve bakıcı da bulmak daha kolay olduğu için bu saatlerde çalışılacak yerleri tercih etmişti. Tabii bu arada bir referans mektubu istemeyen yerler de olması gerekiyordu.

"Evet haklısın," diye Beth gülümsedi. "Hukukçu olarak çalışmıyordum." Çayının son yudumunu içti ve kupaları alarak musluğun içine bıraktı. En can alıcı soruyu sormak için kendini hazırladı ve özellikle arkasını Luke'a döndü. Ondan tekrar kaçabilmek için bu bilgiye son derece ihtiyacı vardı.

"Sonunda beni nasıl buldun, Luke?"

Luke'un cevap vermeden önce bir an önce tereddüt ettiğini hissediyordu. Parlak zekâsıyla sonuçlara ulaşmayı çok iyi bilen biri olduğu için bu sorunun neden sorulduğunu tahmin etmiş olmalıydı. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra Luke'un sesi duyuldu.

"Sosyal Sigorta numaranla seni izledik. Borçları toplama bürosu yeni işe alınanların bilgilerini toplamak için harika bir bilgisayar sistemi kurmuş. Önceki gün, ağustos ayının sonunda Safeway süpermarketinde çalışmaya başladığını haber aldım. Ev adresini bulması için Colorado'lu bir dedektif tuttum ve cuma günü de Bill Decker'la buraya geldim."

Demek sonunda izini bu kadar kolay bulmuştu! Birkaç telefon konuşması iki buçuk yıllık çılgınca kaçışa son veriyordu böylece. Başvuru formunu doldururken gerçek sigorta numarasını yazdığında tehlikeye kucak açtığını düşünmüştü, ama Kristin'in ihtiyaçları gün geçtikçe artıyordu ve artık yeraltı dünyasının en düşük ücreti veren patronlarıyla çalışamayacak durumdaydı.

"Kristin'i bu kadar uzun bir zaman saklamakta şanslıymışsın doğrusu!" Luke, genç kadının huzursuzluk veren düşüncelerini böldü. "Her eyalette seni bulma

ya çalışan dedektifler tutmuştum. Hatta bir keresinde sizi neredeyse Nebraska'da yakalıyorduk."

"Biliyorum. Ama neyse ki tehlike kokusunu alma yeteneğimi oldukça geliştirdim. Kırk adımdan özel dedektifi ya da sivil polisi tanıyabilirim. O adamların evimin önünde beklediğini gördüğüm zaman bir daha oraya dönmedim."

"Evet, raporları okumuştum. Ben de senin gibi, bu tür adamların kendilerini gizleyemediklerini çok iyi öğrendim. Bu yüzden bu kez kendim geldim."

Beth duygularını gülümseyerek gizlemeye çalıştı. "Bu özel ilgiden onur duymam gerekiyor herhalde! Evliyken böyle bir davranışla hiç karşı karşıya gelmemiştim."

Luke bir panter yavaşlığıyla Beth'e doğru yürüdü ve ellerini tezgâhın iki yanına dayayarak onu hapsetti. "Bu yüzden mi kaçtın, Beth? Seni ihmal ettiğini mi düşünüyordun?"

Genç adamın yakınlığı bütün sinirlerini ayağa kaldırmıştı. Az kalsın terk edişinin gerçek nedenini söyleyecekti. Ama mantığı son dakikada imdadına yetişti. Böylesine çocukça ve sorumsuz bir nedenden dolayı kaçtığını düşünmesi Beth'in içini ıstırıpla doldurmuştu.

"Sadece beni ihmal ettiğin için Rhode Island'dan kaçmadım. Başka... Kaçmamın nedenleri birden fazlaydı."

"İki tanesini söyle bakalım."

"Peppe Amca ve benimle konuşmaktan kaçınman."

"Belki de yeterince seninle konuşmadık, ama kaçmakla ve seninle konuşmamızı imkânsız hale getirmekle bu soruna nasıl bir çözüm bulduğunu anlayamadım. İki yıl ortadan kaybolmak pek akıllıca bir çözüm değildi, Beth."

Beth sıkıntı içinde ellerini birbirine kenetledi. "Lu-

ke! Yine her zamanki yöntemine başvuruyorsun! Ben, her zamanki gibi aptallık ediyorum ve sen de mantığın sesini simgeliyorsun! Tanrı biliyor ya, beni rahatsız eden şeyi sana söylemeye çalıştım. Washington'dan eve gelişinde annenden, teyzenden, Peppe Amca'dan, Bill Decker'dan ve politik danışmanlarından uzak, seni yalnız yakalamaya çalıştım; ama tek yalnız kaldığımız yer yataktı. Yatağa da girdikten sonra senin konuşmaya hiç niyetin olmuyordu! Cevap vermek istemediğin bir soru sorduğumda da benimle sevişmeye başlıyordun."

Beth ellerini gözlerinin üzerinden hırsla geçirdi. Onu hâlâ üzen bazı görüntülerden kurtulmak istiyor gibiydi. "Evliliğimizin son haftalarında bana neler olduğunu bilmiyor muydun, Luke? Beni öpmenden nasıl nefret edecek bir duruma geldiğimi anlayamıyor muydun?"

"Neden?" Genç adamın sesi buzdan daha soğuktu. "Çünkü her defasında bana karşılık verdiğin için mi? Bu yüzden mi bu kadar çok kızıyordun?"

"Evet!" diye bağırdı Beth. "Evet, evet, evet! Karınla konuşmaktan kaçmak için seksi kullanmanın ne kadar yanlış olduğunu görmüyor muydun? Vücudumu her zorlayışında mantığıma yenildiğim için kendimi alçalmış gibi hissettiğimi anlamıyor muydun? Evliliğimizin son iki haftasında sevişen iki insan değildik artık! Karanlıkta çiftleşen iki vücuttuk!"

Luke'un gri gözlerine ani bir parlaklık geldi ve gözlerinin derinliklerinde yeniden kayboldu. "Bu söylediklerin pek doğru sayılmaz. Senin ne yaptığını bilmiyorum, ama ben her yatağa girişimizde seninle sevişiyordum, Beth."

Genç kadının vücudunu ani bir sıcaklık kapladı. Hemen hareket etti, ama genç adam daha atik davranmış ve vücudunu Beth'in vücuduna sımsıkı yaslamıştı. Başını iyice eğmişti ve Beth sıcak soluğunu yanağında du-

yuyordu.

"Son öpüştüğümüz günü hatırlıyor musun, Beth? Altı aylık hamileydin, elimi karnına dayamıştım. Böyle... Dudakların dudaklarıma değdiğinde bebeğin avcuma tekme attığını hissediyordum." Luke başını kaldırdı ve genç kadının yarı aralık gözlerine baktı. "Elimi aldın ve buraya yasladın..." Elini hafifçe yukarı kaydırdı ve Beth'in iki göğüs arasına koydu. "Hatırlıyor musun, Beth?"

"Hayır!" diye vahşi bir fısıltıyla cevap verdi Beth. "Hatırlamıyorum... Hiçbir şey..."

"Çok garip. Oysa ben o kadar iyi hatırlıyorum ki." Parmakları hafifçe göğsünde dolaşıyor ve baş parmağıyla da göğsünün ucunu okşuyordu. Dudakları tüy hafifliğiyle genç kadının dudaklarında dolaştı. İstek ve kızgınlıktan eser yoktu. Sanki Beth'i yatıştırmaya çalışıyor gibiydi.

Beth, Luke'un verdiği bu dayanılmaz zevke kafasını kapamaya çalıştı, ama hiçbir yararı olmadı. Vücudu isteklerinin dışında hareket ediyordu ne yazık ki! Teni alev alev yanıyordu, son derece hassastı ve capcanlıydı. Bir arzu dalgası bütün benliğini sardı ve ellerini yumruk yaparak genç adamı bütün gücüyle itti.

"Bırak! Bana dokunmana dayanamıyorum!"

Luke geriye çekilmişti, ama soğuk bakışlı gri gözleri genç kadının vücudunda gizli bir alayla dolaşıyordu. "Özür dilerim, ama kollarımda böylesine erirken öpüşlerimi alçaltıcı bulman biraz güç oluyor."

Hafif bir ses her ikisinin de dikkatini başka tarafa çekti. Kristin kucağında ayısıyla kapının eşiğinde duruyordu. Luke'un varlığını tümüyle görmezlikten gelerek Beth'e baktı ve suçlar gibi ayıyı havaya kaldırdı.

"Ayıcık yatağı ıslattı. Ayıcık çok kötü!"

Beth hemen kızını kucağına aldı ve kollarının arasında sıktı. "Hayır, ayıcık hiç de kötü değil. Sadece bir

kaza yapmış. Tuvalete gitmeyi öyle güzel öğrendi ki, onunla gururlanıyorsun. Ayıcık çok iyi, kuşkusuz sen de iyisin!"

Kristin kaşlarını çattı. Hâlâ Luke'un durduğu köşeye bakmaktan kaçınıyor gibiydi. "Ayıcık donumu da ıslattı."

Beth gülümsemekten kendini alamamıştı. Kızının çıplak poposuna hafifçe vurdu. "Eh, bu sorunu kendin halletmişsin sanırım! Değil mi, Kris? Hadi gidip dolabına bakalım, temiz çamaşırın var mı?"

"Bu binada çamaşır yıkama imkânı var mı? İstersen gidip çarşafları yıkayabilirim."

Beth yarı yolda durdu, şaşkınlıkla Luke'a baktı. Aynı şaşkın bakış Kristin'in yüzünde de görünüyordu. Beth şaşırmıştı, çünkü çamaşır yıkamak gibi bir işi Luke'un yapabileceğini gözünün önüne bile getiremezdi. Kristin de, Luke'un konuşmasını beklemediğinden şaşırmıştı.

"Bodrum katta çamaşır makineleri ve kurutucular var. Çalıştırabileceğinden emin misin?"

"Sanırım yazılı talimatları okumayı becerebilirim. Üniversite eğitiminin insana ne yararlar sağladığına şaşırıyor insan!"

Beth kızardı. "Özür dilerim. Önerine teşekkür ederim, Luke. Sadece üç takım çarşafım vardı ve şimdi sana da bir takım gerekli."

Luke, onlarla birlikte yatak odasına geldi ve Beth, Kristin'in çamaşırlarını giydirirken o da büyük bir beceriyle çarşafları topladı.

Bir saat kadar sonra kucağında temiz çarşaflarla içeri girdiğinde Beth oturma odasında Kristin'e kitap okuyordu. Yığının en üstünde de minicik pembe iç çamaşırları vardı.

"Çarşafların iyice kurudu, Kristin. Yatağına sererken gelip bana yardım etmek ister misin?"

Kristin hemen annesinin kucağına daha da sokuldu. "Annemle oturacağım..." diye mırıldandı.

Luke'un yüz ifadesinde görünür bir değişiklik olmamıştı, ama Beth, genç adamın sıkıntısını kendi içindeymiş gibi hissediyordu. Kristin'in babasına karşı oluşu ilk karşılaştıklarından bu yana hiç değişmemişti.

Beth hemen ayağa fırladı. "Gidip yardım etsek iyi olur. Luke şimdiye kadar küçük bir kızın yatağını yapmadı. Belki de doğru dürüst yapamaz."

Kristin hiç istemeden onların arkasından yatak odasına doğru yürüdü. Odadaki tek iskemlenin üzerine tırmandı ve hiç sesini çıkarmadan yatağını yapan iki büyüğü izlemeye koyuldu.

"Yarın sabah bu evden ayrılırken yapman gereken şeyler var mı?"

Beth, Luke'un gözlerinden kaçınarak yastığı kabarttı. "Pek yok. Ev sahibi en alt katta oturuyor ve kapısının önünde bir kutu var. Geri dönmeyeceğimi yazıp anahtarlarla birlikte o kutuya atarım. Kira borcum da yok zaten."

"Ya evdeki eşyalar, havlular falan? Senin giysilerin?"

Beth omuzlarını silkti. "Bu evi mobilyalı kiralamıştım. Bu yüzden hiçbir eşyam yok. Bütün giysilerimiz de arabadaki bagajda. Kristin'le benim sadece birer takım temiz giysimiz var. Hepsi bu."

"Gerçekten de yolculuk yapmayı öğrenmişsin!" Luke doğruldu ve gözlerini boş duvarlarda, ucuz eşyalarda dolaştırdı. "Değer miydi, Beth? Evliliğimiz o kadar mı kötüydü de bunları tercih ettin?"

Bu anda, tam iki buçuk yıl içinde ilk kez Beth durup düşündü. Gerçekten de emin değildi. Peppe Amca'nın öldüğünü duysaydı acaba geri döner miydi? Bu düşünceyi hemen kafasından attı. Ani zayıflığından dolayı dehşete kapılmıştı. İşte bu yüzden Luke tehlike-

liydi. Birkaç saatlik beraberlikten sonra gerçekleri unutturmayı başarırdı. Rhode Island'ı sadece Peppe Amca yüzünden terk etmemişti ki! Evet, kaçmıştı. Çünkü yakışıklı, saygıdeğer Kongre üyesi, güçsüzlerin koruyucusu ve partisinin göz bebeği Luke Caine ahlaksızın biriydi!

Genç adama döndü ve gururla çenesini kaldırdı. "Bütün bunlar daha iyi olduğu için tercih ettim ve seni uyarıyorum, Luke, Kristin'in velayetini kazanmak için seninle bütün gücümle savaşacağım!"

Luke'un bakışları hiç alışkın olmadığı bir biçimde sertleşmişti. "Ben de başka türlüsünü beklemiyordum zaten," dedi ve Kristin'in oturduğu iskemlenin yanına gitti. "Yemek için dışarı çıkmayı düşünüyordum. Dışarıda yemek ister misin? Caddenin aşağısında bir yer gördüm. Çok güzel hamburgerler yapıyorlar ve kocaman da dondurmaları var."

Dondurmayı her zaman cennetle bir tutan Kristin hiç sesini çıkarmadan inatla oturuyordu.

"Ayıcık da bizimle gelebilir istersen," diye Luke sözüne devam etti. "Onu da özel bir iskemleye oturturuz."

Kristin gözlerini Beth'e çevirdi. "Anne?"

Beth kendini zorlayarak gülümsedi. Luke'un planlarına uymayı hiç istemiyordu, ama kızını da kullanmaya hiç niyeti yoktu. "Ben de dışarıda yemek çok isterim, ya sen? Çok acıktım ve uzun zamandan beri de dondurma yemedik."

Kristin mutlulukla başını salladı ve iskemleden atlayarak oturma odasına koştu. Ceketini alıp giymeye çabaladı, ama başarılı olamamıştı. Beth yardım etmek için atıldı, ama Luke daha önce davranıp kızını kucağına aldı ve ceketini giydirdi. Fermuarını çektikten sonra hafifçe Kristin'in burnunun ucuna dokundu. Kristin gülmüyordu, ama yerinden de kıpırdamıyordu. İkisi de

birbirine gerginlik dolu bir sessizlik içinde baktılar.

İlk hareket yine Luke'dan gelmişti. Ayağa kalktı ve Kristin'i dikkatle yere bıraktı. Elini uzattı, ama zorla tutturmaya da çalışmadı.

"Annen saçlarını tarayıp paltosunu alacak. Onu arabada bekleyelim mi?"

Kristin hiç sesini çıkarmadı, ama elini uzatıp Luke'un uzun parmaklı güçlü elini tuttu.

Beth, genç adamın derin bir soluk aldığını duymuştu. Luke, "İki dakika sonra aşağıda buluşmak üzere," dedi ve kapıya doğru yürüdü.

Kapı kapandığında Beth'in kalbi deliler gibi çarpıyordu. Ceketini almaya gittiğinde birden ağlamakta olduğunu fark etti.

Banyoya gidip bir kâğıt mendil aldı ve ıslak yanaklarını sildi. İki buçuk yıldan beri ağlamamıştı. Şu anda da buna izin veremezdi.

Saçlarını fırçaladı, yüzünü yıkadı ve başını kaldırıp aynaya baktı. Gözyaşlarının izi bile kalmamıştı. Luke savaşı kazandığını düşünebilirdi, ama çok yakında savaşın daha yeni başladığını öğrenecekti.

Bölüm Dört

Restoran çok güzeldi, yiyecekleri de basit olmasına karşın son derece lezzetliydi. Ama Beth açısından bu yemek pek başarılı sayılmazdı. Onlara servis yapan garson çok gençti ve anlaşılan çocukları da çok seviyordu. Kristin'i pırıl pırıl bir gülümsemeyle selamladı.

"İşte sana bir kurabiye, küçük kız. Annenle babanı yemeye mi getirdin? Babanın da çok acıkmış bir hali var!"

Kristin öfkeli gözlerini Luke'a çevirdi. "Babam değil!" diye yüksek sesle bağırdı.

Bir an tatsız bir sessizlik oldu. Luke, Hint yemeği isteyerek bu sessizliği bozdu. Beth de çekingen bir sesle iki hamburger ve iki bardak süt istedi. Garson kız bu garip durumdan kurtulduğuna sevinmiş gibi hemen yanlarından uzaklaştı. Beth de onun gibi buradan uzaklaşmayı ne kadar çok isterdi! Kristin'in sözleri onda şaşkınlıktan öte bir duygu yaratmıştı, ama küçük kızın 'baba' sözcüğünün anlamını bile bilmediğini fark etmiyordu. Kızının dünyasında genellikle kadınlar vardı ve Beth de garip bir durum yaratmamak için bazı açıklamalardan kaçınmıştı.

Gergin hava bütün gece boyunca sürdü. Dondurmasına büyük bir keyifle gömülmüş olan Kristin'in neşesi bile bu gerginliği azaltamıyordu. Eve döndüklerinde Luke arabanın bagajından bir evrak çantası ve küçük seyahat bavulunu çıkardı. Gecenin geri kalan saatlerini de Kongre raporlarıyla geçirdi. Bütün dikkatini karmakarışık çizelgelere ve bir takım rakamlara vermiş görünüyordu. Saat dokuza doğru Beth kanepenin öbür ucunda oturup okuyormuş gibi yapmaktan yo-

ruldu̇ğunu hissetti.

Ayağa kalkıp okuduğu dergiyi kapadı, "Ben yatmaya gidiyorum, Luke. Yarın sabah kaçta çıkmamız gerekiyor?"

Luke bir an başını kaldırdı, ama Beth'i görmüyor gibiydi. "Yedi buçuk sularında."

"Önce bir banyo yapmak istiyorum. Yarın sabah da sen yıkanırsın. Senin için uygun mu?" Beth dişlerini gıcırdatarak nazik bir sesle konuşmaya çabalıyordu.

"Elbette. Saatimi de altı buçuğa kuracağım. Seni uyandırmaını ister misin?"

"Teşekkürler, ama Kristin beni uyandırır zaten. Herhangi bir çalar saatten çok daha güvenlidir." Luke şimdi bakışlarını Beth'e dikmişti ve gözlerinde de garip bir ışık parlıyordu. Beth derin bir soluk aldı ve hemen arkasını döndü. Yanaklarının alev alev yandığını hissediyordu. "Çarşafları getireyim. Kanepe çok rahat değildir, ama en azından boyuna uygun."

"Hiç zahmet etme." Luke ayağa kalktı ve raporu yere attı. Yorgun bir ifadeyle gerinmesi Beth'i şaşırtmıştı. "Çarşafları hangi dolaba koyduğunu gördüm. Sen yıkanırken ben de yatağımı yaparım."

"Eh, pekâlâ. İyi geceler, Luke."

"İyi geceler."

Beth küçük banyoya girip kapıyı kilitlediğinde soluk soluğa kalmış gibiydi. Luke'un bakışlarının yarattığı bu garip duygudan hemen kurtulmalıydı. Çabucak bir duş yaptı ve giyinip banyodan çıktı. Uzun zamandır güvenlik aradığı bir mabetmiş gibi karanlıkta çabucak yatağa girdi. Kristin'in hafif hafif soluk alıp vermesi duyuluyordu, ama oturma odasından hiçbir ses gelmiyordu. Acaba Luke hâlâ raporunu mu okuyordu? Belki de yatıp uyumuştu bile. Acaba çıplak mı yatıyordu? Genç adamın ince uzun güneş yanığı vücudu acımasızca beynine gömüldü, ama aynı acımasızlıkla hemen beyninden attı.

Yüzükoyun yatarak kalbinin heyecan içinde çarpmasını engellemeye çalıştı. Luke, onu süpermarketin önünde yakaladığından bu yana durumunu açık bir biçimde düşünmemişti. Peppe Amca'nın öldüğünü öğrenmesine karşın neden bu denli paniğe kapılıyordu? Kendi yaşamını ve çocuğunun yaşamını tehlikede gördüğü için kaçmıştı, ama varlığını tehdit eden tehlike Luke değil, Peppe Amca'ydı. Luke'un kendisine zarar vereceğine bir an bile inanamazdı. Aslına bakılırsa Luke hiçbir canlı varlığa zarar veremezdi.

Peppe Amca öldüğüne göre acaba kaçmasına son mu vermesi gerekiyordu? Kristin'in velayetini almak için mahkemelerde sürünmeyi göze alacak mıydı? Beth huzursuzluk içinde titredi ve doğrulup yastığını düzeltti. Onu rahatsız eden sadece mahkemede vereceği savaş değildi. Luke Caine'in neden babalığa uygun olmadığını mahkemede açık seçik anlatırsa velayeti hemen alacağından emindi. İşte ikilemi de burada başlıyordu zaten. Şu anda bile Luke Caine'in hapishaneye girmesini istediğinden pek emin değildi.

Yatağın içinde oturdu ve sırtını karyolanın kenarına dayayıp pancurların arasından sızan cadde ışıklarını izledi. Luke'u ilk gördüğü anı daha dünmüş gibi hatırlıyordu ve bu hatırlanan aşk hâlâ kalbinde ıstırap dolu çırpıntılara neden oluyordu. Genellikle geçmişi hatırlamaktan kaçınırdı, ama bu gece hepsi de kafasına üşüşmüştü. Başını yastığa koydu, gözlerini yumdu ve kendini anılarının kucağına bıraktı.

Luke'u üç buçuk yıl önce sıcak bir temmuz günü Washington D.C.'de tanımıştı. Birkaç ay önce sınavlarını bitirmiş ve Başsavcının ofisinde çalışmak üzere başkente gelmişti. Yirmi dört yaşında, çiçeği burnunda bir hukukçuydu ve gerçekleri ortaya çıkarmak için

alışmayı ilke edinmiş bir idealistti.

Ama çok geçmeden gerçeklerle savaşmanın çok da kolay olmadığını öğrenecekti. Güçsüz saydığı insanların ilgisizliğiyle karşılaştı ve Amerikan yasasında adaletin pek de umduğu gibi işlemediğini gördü. Birkaç ay sonra okulda öğrendiklerinin gerçek yaşamla en ufak bir ilgisi olmadığını ve gerçeklerden çok uzak olduğunu fark etti.

Luke Caine'i tanıdığı gün mahkemede bir savunması vardı. Hava çok sıcaktı ve mahkemenin havalandırması bozuk olduğundan salonda soluk bile alınamıyordu.

Hakim yerini aldıktan sonra Beth ayağa kalktı ve alnına düşen ıslak bukleleri geriye itti. Kendini, eski bir bulaşık bezi gibi ıslak ve yıpranmış hissediyordu. Tek umudu ciddi bir görünümünün olmasıydı. Mahkeme katibinin emriyle yeniden yerine oturdu ve müşterisi James Smith'e baktı. Delikanlı hülyalı gözlerini boşluğa dikmişti. Ter damlaları siyah yanaklarından süzülüp tişörtünün açık yakasından göğsüne damlıyordu.

James on yedi yaşında bir sokak çocuğuydu ve Kongre üyesi Luke Caine'in kapısının kilidini kurcalarken yakalanmıştı. Dolu bir tabancayla Luke Caine'i tehdit etmiş, daha sonra karakolda üzeri arandığında ceplerinin uyuşturucuyla dolu olduğu görülmüştü. Ailesi ve sürekli oturduğu bir yeri olmayan James, hapishane doktoru tarafından muayene edilmiş ve çocuğa tüberküloz tanısı konmuştu. Beth en azından üç kez onunla konuşmaya çalışmıştı, ama James hiçbir şekilde kendini savunmaya ve suçunu hafifletecek mazeretler bulmaya çalışmamıştı.

Washington'da kaldığı birkaç ay içinde James gibi bir sürü çocuk tanımış, bunların kurtarılması gerektiğini düşünmüştü Beth. Ama mahkemeye gelip de kazanması mümkün olmayan bir davaya bakmaktan da nefret ediyordu.

Beth'in korktuğu gibi mahkeme kaçınılmaz sona doğru hızla ilerliyordu. James'i tutuklayan polis memuru bütün olan biteni anlattı ve Beth'in tanığı köşeye iyice sıkıştırmasına karşın kuşkular yok olmadı. Savcı daha sonra tanık olarak Kongre üyesi Luke Caine'i davet etti.

Luke Caine, Beth'in umduğundan da gençti. Genç adam kendinden emin adımlarla yürüyüp tanık iskemlesine çıkarken Beth soluğunu tutmuştu. Üzerinde son derece şık, gri bir takım elbise vardı. Yerine oturdu ve dinleyiciler karşısında konuşmaya alışkın bir tavırla bütün olayları açık seçik anlattı. Beth asık bir suratla her söylenenin James'in aleyhinde bir not olduğunu düşünüyordu.

"Mr. Caine, polis memuru apartman kapınızda herhangi bir hasar olmadığından söz etti. James Smith' in, kilidi kırıp apartmanınıza gireceğinden nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Elinde demir bir çubuk vardı ve bir şeyi kıracakmış gibi havaya kaldırmıştı. Tam benim evimin kapısında durduğuna göre benim kilidimi kırmaya hazırlanıyordu. Bu durumda da evime girmeyi planladığını düşünmekten başka bir şey gelmiyor insanın aklına. Elinde havaya kaldırmış olduğu demir çubuk olmasaydı silahını daha çabuk çekecekti ve onu yakalamam da mümkün olmayacaktı."

Kongre üyesi bu açıklamalarda bulunurken birkaç jüri üyesi de onaylıyormuş gibi başlarını eğdiler. Bunun üzerine Beth hemen sorularının şeklini değiştirdi. Luke Caine'in bir kahraman olduğunu kanıtlamak James Smith davasına yardımcı olamazdı.

"Mr. Caine, müşterimi, apartmanınızı soymaya hazırlanan biri olarak tanımladınız. Bir hırsızlık olayına anında müdahale etmek oldukça ürkütücü bir deneyimdir ve insan kolaylıkla da yanlış yapabilir. Geçen Ni-

san ayında sizi tehdit eden kişinin James Smith olduğundan neden bu kadar eminsiniz?"

"James'le o anda birbirimizi tanıyacak çok zamanımız oldu. Silahı almak için onunla boğuşurken bir yandan da ayağımla kapının önündeki alarm ziline bastım ve polis gelene kadar da onun üzerine oturup bekledim. Yirmi dakika holde göz göze bakışarak oturduk ve James Smith'in bana saldıran adam olduğundan yüzde yüz eminim. Tanımlamamda en ufak bir kuşkuya yer yoktur."

Beth bu davayı kazanmayı beklemiyordu, ama Luke Caine'in ifadesi de müşterisinin kaderini çizmişti. Jüri üyeleri de diğer vergi ödeyen vatandaşlar gibi bu tür terör olaylarından bıkmışlardı ve soyguncuyu yakalayan Kongre üyesinin bir madalyayı hak ettiğini düşündükleri belliydi. Kısa sürede suçlu olduğuna karar verdiler ve James'in bir ıslahevine gönderilme önerisini de anında reddettiler. James hapse mahkûm oldu ve cezasını da büyüklerin hapishanesinde çekmesine karar verildi.

Beth, dosyasını toplayarak James'e döndü. "Özür dilerim," diye mırıldandı. Onun suçlu olduğundan kuşkusu yoktu, ama çocuğu yüzüstü bırakmış gibi bir suçluluk duygusuna kapılmıştı. Aslında bütün yaşamı boyunca herkes onu yüzüstü bırakmıştı. "Büromun adresini biliyorsun. Yardımcı olabileceğim herhangi bir konu varsa hiç çekinmeden bana mektup yaz."

James gülümsedi ve davadan bu yana ilk kez Beth'in yüzüne baktı. "Kendinizi hiç üzmeyin, avukat hanım. Hapishaneden çok daha kötü yerler vardır ve Tanrı biliyor ya, hepsini de gördüm ben. Cezamı çektiğim sürede okuma yazma öğrenmeye karar verdim."

Beth hafifçe çocuğun koluna dokundu. "Çok iyi bir fikir, James! İyi şanslar dilerim sana."

Beth, Luke Caine'in mahkeme salonunun dışında

kendisini beklediğini gördüğünde içini büyük bir sevinç dalgası kapladı. Beth'i gördüğünde genç adamın da yüzünü bir tebessüm dalgası kaplamıştı.

"Havalandırma sistemi olan bir yere gidip buz gibi bir şeyler içmek istiyordum. Siz de bana katılır mısınız?"

Beth bir an tereddüt etti. Bu davanın üzüntüsü hâlâ içini yakıyordu.

"Lütfen gelin," diye genç adam ısrar etti. "James Smith hakkında bazı açıklamalar yapmak istiyorum."

"Pekâlâ o zaman. Teşekkür ederim."

Luke, onu serin ve oldukça tenha bir yere götürdü. İçkileri anında ve bir tabak taze fıstıkla birlikte gelmişti. Garsonun farklı davranışından Beth, Kongre üyesi Luke Caine'in hiçbir zaman bekletilmediğini ve özel olarak bir tabak fıstık getirildiğini anlamıştı.

Genç adam kadehini kaldırarak, "Size içelim, Elizabeth Faulkner!" dedi. "Ayrıca bu buz gibi içkileri ve çalışan havalandırma sistemini de unutmamak gerekir!" İskemlesinin arkasına dayanarak Beth'e baktı. "Dostlarınız size nasıl hitab ederler?"

Genç kız, "Beth," diye ancak duyulur bir sesle mırıldandı. Bütün yaşamı boyunca sosyal ilişkileri iyi olmuş ve sohbetleri sürdürmeyi bilmişti, ama şu anda sanki ağzı mühürlenmiş gibiydi.

"Beth, bugün mahkemede seni izledim hep ve bu davanın seni başından beri üzdüğünü anladım. James Smith'den neden davacı olduğumu anlamanı istiyorum."

Beth şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Sizi silahla tehdit etmiş, Mr. Caine. Yeterli bir neden değil mi bu? Verdikleri ceza beni biraz rahatsız etti, ama bu tür suçların sonucunun da hapis cezası olduğunu bilmeyecek kadar saf değilim."

"Öncelikle bana Luke diye hitap etmeni istiyorum.

James Smith'ten davacı oldum, çünkü bana saldırdığı gün sarhoşluktan ayakta duracak hali yoktu. Onu bırakmış olsaydım mutlaka bir başka kurban bulup canını yakacaktı."

"James'in davranışlarını açıklamana hiç gerek yok, Luke. Polis raporlarını okudum ve çocuğun suçlu olduğunu da kabul ediyorum."

"Beth, üniversiteden ne zaman mezun oldun?"

Beth kendini savunmak istermiş gibi hemen gerildi. "Birkaç ay önce." Sonra hemen bakışlarını içki bardağına çevirdi. "Mahkemede hâlâ çok tecrübesiz olduğumun farkındayım. Bu yüzden de James Smith'e yardımcı olamadığım duygusuna kapılıyorum. Şimdi yaşamına bir katkıda bulunmak için bir şeyler yapma şansını bulabilecek mi? Henüz on yedi yaşında ve şimdiden insanlar onu damgaladılar."

Luke uzanıp Beth'in elini sımsıkı tuttu. Bu hareket genç kıza hiç beklemediği bir güven duygusu vermişti.

"Sanırım James'in hâlâ bir şansı var, Beth. Belki umduğundan çok daha iyi bir şanstır bu. Ben de senin gibi hukuk eğitimi yaptım ve politikaya atılmadan önce beş yıl kadar bölge savcılığında çalıştım. Bu kadar yılda edindiğim tecrübeye dayanarak söylüyorum, cezaevlerimiz hiç de gösterilmek istendiği kadar kötü yerler değil. Evet, çok kalabalık, bir takım şiddet olayları oluyor ve tutuklular yapıcı olmaktan çok, günlerini duvarlara bakarak geçiriyorlar. Ama şu da gerçek ki, tüm genç tutuklular çok daha sağlıklı, eğitilmiş ve bir beceri edinmiş olarak çıkıyorlar. James Smith beş yaşındayken öksüz ve yetim kalmış. Bütün yaşamı boyunca da üç öğün sağlıklı yemek yediğinden kuşkuluyum. Doktorun tüberküloz tanısını koyduğunu biliyorsun. Ayrıca büyük miktarlarda uyuşturucu da alıyor. Bu tutukluluk dönemi yaşamını düzene sokmasına yardımcı olacak."

"Daha önce diğer mahkûmlar saldırıp tecavüz etmezse!"

"Sokaktaki çocukların yaşamlarını nasıl sürdürdüklerini biliyorsun, Beth. Oralarda tecavüz edilme ihtimali daha mı az sanıyorsun?"

Beth birden Luke'un haklı olduğuna karar vermişti. Cezaevindeki yaşam berbattı ve genellikle de şiddet doluydu, ama sokaklardan daha güvenliydi. Başını kaldırdı ve hafifçe gülümseyerek genç adama baktı.

"Hiç satıcı olmayı düşündün mü, Luke? Çöl şeyhlerine şemsiye ve yağmurluk satabileceğinden yüzde yüz eminim!"

Luke'un gözleri bir an genç kızın dudaklarına takıldı. "Benimle yemek yeme fikrini sana satabilir miyim?"

Beth, başına gelecek felaketlerden habersiz, içinin bir anda sevinç dalgasıyla dolduğunu hissetti. "Sattın bile!"

Ondan sonraki üç hafta boyunca her gün görüştüler. Washington'ın en iyi restoranlarında yemek yediler, hafta sonu piknikleri için arabayla uzak yerlere gittiler, cumartesi öğleden sonraları sanat galerilerini, müzeleri gezdiler ve başbaşa oturup bütün çocukluk yıllarını ve üniversitedeki yaşamlarını, en gizli noktalarına kadar birbirlerine anlattılar.

Ayrı oldukları zamanlarda Beth korkunç bir yalnızlık duygusuna kapılıyordu. Birlikte oldukları zamanlardaysa duyduğu zevkten bütün vücudunun ürperdiğini hissediyordu. Pikniğe gittiklerinde yağmur yağmasının ve müzenin adım atamayacak kadar kalabalık olmasının hiç önemi yoktu. Çünkü Luke yanındaydı ve bütün dünya canlı renklere bürünüyordu. Yaşamında ilk kez güvenle her şeyini anlatabileceği biriyle tanışmıştı. Ailesinin yıllardan beri Kentucky'de kömür madenlerinde çalıştığını ve ilk üniversite bitirenin kendisi

olduğunu anlattı. Hukuk fakültesinden yarım burs kazandığını ve bütün kardeşlerin biraraya gelerek öğrenimi için gerekli parayı nasıl buluşturduklarını açıkladı. Ailesinin bütün üyelerinin birbirine nasıl candan bağlı olduklarını Luke'un da anlamasını istiyordu.

Luke ailesi hakkında fazla konuşmamıştı, ama bölge savcısının bürosunda çalışırken nasıl bazı sıkıntılarla karşılaştığını ve politikaya atılma nedenlerini anlattı. Suçluluğu önlemek konusundaki fikirlerini yürürlüğe sokmak istiyordu. Günün birinde Senato'ya girmek fikrinde olduğunu da gizlemedi. Otuz dört yaşındaydı ve bir yıl sonra da senatör seçilebilecek yaşa geliyordu. Beth, genç adamın kırk yaşına gelmeden amacına ulaşacağından emindi.

Rhode Island, Kongre'ye iki temsilci öneriyordu, bir tanesi de Luke'du. Daha şimdiden Washington'da tanınmaya başlamıştı bile. Birlikte olduklarında genç adamın nasıl dikkatleri üzerine çektiğini Beth şaşkınlıkla izliyordu. Ünlü biriyle dolaşmak gerçekten de eğlenceliydi. Hatta bir keresinde resimleri çekilmiş ve gazetede Beth'den de söz edilmişti. Beth hemen gazeteden üç tane aldı ve bir tanesini keserek ailesine gönderdi.

Luke'la olan bu ilişkinin bir tek yönü Beth'i rahatsız ediyordu. Yakınlıkları hâlâ fiziksel bir yakınlığa dönüşmemişti. Beth, onunla sevişmek istediğini göstermeyi bilmeyecek kadar deneyimsiz ve utangaçtı. Luke ise yatak konusunu açmadığı gibi Beth'e de çok ender olarak dokunuyordu. Bazen kolunu Beth'in omzuna doluyor, bazen saçlarını okşuyor, bazen de kendisine çekip sımsıkı göğsüne yaslıyordu. Beth bütün duygularının uyandığını hissediyor ve Luke'un doğru dürüst öpmesini heyecanla bekliyordu. Ama Luke doğruluyor ve ayağa kalkarak arabaya doğru yürüyordu. Beth artık kendi davranışlarında bir eksiklik olduğunu ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı.

Tanışmalarından üç hafta sonra, bir pazar günü Ulusal Galeri'de özel bir sergiyi gezerlerken Luke'un olağandışı bir sessizliği vardı. Sergi tümüyle kadın portrelerinden oluşuyordu ve Beth de sanki büyülenmiş gibiydi. Resimler 'Time' dergisinin kapağında yer almış kadınlardan oluşmaktaydı.

Galeriden çıkarlarken Beth hafif bir kahkaha attı. "Eğer kadınsan, Time dergisinin kapağında resminin çıkması için ya kraliçe olarak doğmuş olacaksın ya'da bir prensle evleneceksin! Sanırım bu sergi kadın hakları konusunda bir kampanya açmamı gerektiriyor! Bu konuda desteğinizi rica edebilir miyim, Sayın Caine?"

Ama Luke gülümsemedi bile. Elini kaldırıp yoldan geçen bir taksiyi durdurdu.

"Yarın Rhode Island'a dönmem gerekiyor. Aslında üç hafta önce orada olmalıydım."

Beth'in kalbi ıstırapla yerinden oynadı ve gırtlağına takılan yumruyu temizlemek için birkaç kez yutkundu. Luke olmadan Washington'da yaşamayı gözünün önüne bile getiremiyordu.

"Çok üzgünüm... Seni... Seni özleyeceğim."

"Gerçekten mi?" Luke bir an durdu ve sonra çok doğal bir şey söylüyormuş gibi, "Bu gece benim evime gel, Beth," dedi.

Luke'un ne demek istediği çok açıktı ve Beth arzu ve panik duygularını aynı anda tattı. Bindikleri taksi yol almaya başlamıştı.

"Sürücüye hangi adresi vereyim?"

Beth bir an soluğunu tuttu ve, "Seninkini," diye mırıldandı.

Yol boyunca ikisi de sessizdi. Beth apartmanın kapısından girerken bacaklarının titrediğini hissediyordu. Gözlerini hayranlıkla evin içinde dolaştırdı. Bir şey söylemesi gerektiğini düşündü. Ama ne yazık ki, korkudan yarı felç olmuş gibiydi. Buna karşın evin tıpkı der-

gilerdeki gibi döşenmiş olduğunu fark ediyor, ama hangi tarz döşendiğine bir türlü karar veremiyordu. Deneyimsiz gözleri bile evin son derece pahalı eşyalarla dolu olduğunu fark ediyordu.

Sonunda, "Çok güzel döşenmiş burası," diye konuşabildi.

"Beğendiğine memnun oldum. Annem döşedi. Bir şeyler içmek ister misin?"

"Beyaz şarap varsa içerim."

"Bana biraz izin verirsen hemen getiriyorum."

Luke odadan çıktıktan sonra Beth pencereye doğru yürüdü ve ne yapması gerektiğini düşünerek gözünün önünde uzanan dam yığınlarına baktı. Bir erkeğin nasıl baştan çıkarılacağı konusundaki bilgisi kocaman bir sıfırdı. Luke'la tanıştığından beri hayal dünyası yeni boyutlara ulaşmıştı, ama hayalleri şu andaki durumuna yardımcı olmaktan çok uzaktı. Birçok kereler çırılçıplak Luke'ün yanında yattığını ve genç adamın titreyen vücudunu öpücüklere boğduğunu düşlemişti. Ama şu anda yatak odasını bile aklına getirmek istemiyordu. Giysilerini çıkarmak da ayrı bir engel oluşturacaktı. Birden tulum giymiş olduğu aklına geldi. Bir kadın, seksi bir hareketle bu tulumdan nasıl kurtulabilirdi? Neden sanki doğru dürüst bir elbise giymemişti?

"İşte şarabın."

Luke'un sesini duyan Beth zıpladı. "Te... Teşekkür ederim..." Ellerini meşgul edecek bir şey bulmanın sevinciyle bardağı kaptı. Bardağın yarısını mideye indirmişti ki, Luke uzanıp içkiyi Beth'in elinden aldı.

Kolunu genç kızın omzuna dolayarak kahverengi kadife kanepeye doğru götürdü. Oturduktan sonra Beth'in yüzünü ellerinin arasına alarak kendisine çevirdi.

Uzun bir süre hiç ses çıkarmadan genç kızın yüzünü izledi. Gri gözlerinde sonsuz bir şefkat okunuyordu. "Seni seviyorum, Beth. Tanıştığım en dürüst ve en gü-

zel kadınsın, sen."

"Ben de seni seviyorum," diye utangaç bir sesle mırıldandı Beth. Bu sözlerin gerçeği yansıttığından emindi artık. Uzanıp genç adamın yanağını okşadı. Sevgisinin vücudunun titreyen her zerresiyle açığa çıktığını umursamıyordu bile.

Luke yanağında dolaşan eli tuttu ve dudaklarına götürdü. Sonra da eğilip Beth'in dudaklarına dudaklarını yaklaştırdı. Genç kızın kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu. Titrek bir özlemle kollarını Luke'un boynuna sıkıca doladı.

Luke yarı gülmeye yarı iç çekmeye benzer bir sesle inledi. "Tanrım!.. Seni öyle istiyorum ki, Beth!" Artık dudaklarının yumuşaklığı kalmamış, büyük bir istekle Beth'in dudaklarını örtmüştü. Beth'in vücudundan zevk ürpertileri geçiyordu. Artık duyduğu ihtiyaç dayanılır ölçüleri aşmıştı ve tecrübesizliğinden dolayı adlandıramadığı bir duyguyla vücudunu genç adamın vücuduna dayadı.

Luke birden kendini çekince Beth şaşırdı. Genç adamın parmakları kolunu öylesine sıkıyordu ki, kendini tutamadan yüzünü buruşturdu. Luke soluk soluğaydı ve gözlerinde de derin bir ihtiras okunuyordu.

"Ne oldu?" diye Beth çekingen bir sesle sordu. "Kötü bir şey mi var?"

"Bilemiyorum. Belki... Beth, hayatında ilk kez sevişiyorsun, değil mi?"

"Evet." Beth'in sesi ancak duyulur bir fısıltı halinde çıkıyordu. "Senin için bir... bir sakıncası var mı?"

"Hayır. Böyle bir soruyu nasıl sorabilirsin? Bütün sorun benim de ilk kez olması. Bir bakireyle şimdiye kadar hiç sevişmemiştim. Aslına bakarsan hayatımda hiç yirmi dört yaşında bir bakireyle konuşmamıştım bile! Böyle birine bu kentin sokaklarında pek fazla rastlanmıyor!"

Beth yanaklarının alev alev yandığını hissetti, ama genç adamın gözlerindeki yumuşaklık utanma duygusunu yenmesine yardımcı oldu. "Üniversitedeki oda arkadaşım da batı dünyasının en yaşlı bakiresi diye rekorlar kitabına girebileceğimi söylerdi. Ama burslu öğrenci olduğumdan notlarımın yüksek olması için bütün zamanımı çalışmaya veriyordum ve âşık olmaya vaktim bile olmadı."

Luke parmaklarını genç kızın dudaklarında dolaştırdı. "Ve sevmediğin bir erkekle de yatağa girmeyi hiç düşünmedin kuşkusuz?"

"Hayır! Geldiğim kasaba ahlaki değerler yönünden oldukça tutucuydu. Sanırım bu değerler benim de üzerime farkında olmadan sindi. Bu yüzden gerçekten âşık olmadığım biriyle yatmayı aklımın ucundan bile geçirmedim."

"Beth, bugüne kadar kendimi tuttum, ama benim de soyluluğumun bir derecesi var. Şu anda 'hayır' dersen aramızda geçecekleri durduramayacağımı sanıyorum. İstediğinden emin misin?"

"Evet, eminim." Beth bakışlarını kaçırmadan genç adamın gözlerine baktı. Dudaklarında hafif bir gülümsemenin izleri belirmişti. "Aslına bakarsan beni baştan çıkarmanı kaç gündür bekliyordum. Neredeyse umudumu yitirmek üzereydim."

"Seni şeytan seni! Bunları daha önce söyleseydin keşke! Ben de her gün yüz kere buz gibi duş yapmaktan kurtulurdum!"

"Her gün mü...?"

"Elbette! Tanıştığımızdan bu yana sabah akşam. Ama bunların hepsini ödeteceğim sana! Bir mucize olarak bugüne kadar hastalanmadığıma şaşıyorum."

Luke'un kendisini nasıl soyduğunu Beth tam olarak hatırlayamıyordu. Bir anda kendini ayakta buldu ve karmakarışık olmuş tulumu da yerdeydi. Luke'un da

ceketi, kravatı ve gömleği çıkmıştı. Hiç güçlük çekmeden Beth'i kucakladı ve yatak odasına doğru yürüdü. Yatağın üzerine yavaşça bıraktı ve kendi de yanına yattı. O kadar yakınındaydı ki, Luke'un kalp atışlarını göğsünün üzerinde hissediyordu. Boynundan başlayarak dudaklarına kadar çıkan küçük öpüşler Beth'in arzuyla titremesine neden oluyordu.

Luke'un, sutyenini nasıl çıkardığını fark etmemişti, ama ateş gibi yakan dudakların çıplak göğüslerinde dolaşması büyük bir zevkti. Luke'un, külodunu da çıkardığını hiç hatırlamıyordu. Şimdi sadece çıplak kalçalarında dolaşan Luke'un ellerini fark ediyordu.

Beth artık bakire oluşunu düşünemiyor, Luke'un bedeninde yarattığı bu harika zevkin yanında çok küçük bir ayrıntı olarak niteliyordu. Hareketleri daha da hızlandığında beklenmedik bir acının şokuyla vücudu gerilmişti birden.

Ani bir titreme Luke'un vücudunu sarstı ve sonra başını kaldırıp Beth'e baktı. Genç kadının ıslak alnına yapışmış sarı bukleleri geriye doğru itti.

"İşin en kötü yanı bitti. İyi misin, sevgilim? Canını yakmamaya çalıştım."

Beth o kısa acı anını çoktan unutmuştu. "Öp beni," diye fısıldadı. "O zaman çok daha iyi olacağım..."

Luke iyice genç kadına yaklaştırdı vücudunu. Duyduğu arzudan gözleri simsiyah kesilmişti. Dudaklarıyla Beth'in dudaklarını okşarken bir yandan da kulağına baştan çıkarıcı sözler mırıldanıyordu. Yumuşacık hareketlerle yine Beth'i ihtirasın doruğuna çıkardı ve bilmediği dünyalara doğru hızla sürükledi.

Daha sonra Beth mutlu bir tebessümle genç adama baktı. Kendini son derece hafiflemiş hissediyor ve şimdiye kadar tatmadığı bazı duygularla dopdolu olduğunu fark ediyordu. Luke ellerini genç kadının karnında gezdirdi ve Beth'in tembel bir zevk dalgasıyla ürper-

mesine neden oldu.

"Evlen benimle, Beth."

Beth, onunla evlendikten sonra zaman zaman o andaki cinsel çekimin bu teklife neden olup olmadığını çok düşünmüştü. Ama o anda bu mutluluğu bozacak hiçbir şey gelmiyordu aklına. Sanki cennetteydi. Luke'u seviyor ve Luke da onu seviyordu. Sevişmeleriyse harikaydı. O anda Luke'la evlenmek kadar doğal bir sonuç düşünemiyordu.

"Evet," diye mırıldandı. "Hemen evlenelim, Luke."

Bölüm Beş

Altı hafta sonra Kentucky'de evlendiler. Beth'in babası o gün için özel olarak lacivert bir takım elbise kiralamıştı. Annesiyse kızının yakışıklı nişanlısıyla övündüğünü her haliyle belli ediyordu. Kendi bütçeleri için oldukça pahalı bir giysi diktirmiş ve bu giysiye uygun da bir çift ayakkabı almıştı. Neredeyse kasabanın yarı nüfusunu oluşturan büyük bir kalabalık Beth'in düğününü görmek için kiliseyi doldurmuştu.

Luke'un annesi Ruth Caine, düğün töreninden bir gün önce Avrupa'dan dönmüş ve hemen Kentucky'ye gelmişti. Beth'le pek de iltifatkâr olmayan birkaç şey konuşmuştu. Ama Beth etrafını saran ailesinin ve arkadaşlarının sevgisiyle öylesine doluydu ki, kayınvalidesinin bu düğünü hiç de onaylamadığını fark etmemişti bile.

İki haftalık harika bir balayından sonra eve döndüklerinde mutluluğunda ilk çatlak meydana geldi. Boston Havaalanı'nda üniformalı bir sürücü onları karşıladı ve Newport'a kadar bu arabayla gittiler. Sürücünün yanında Luke'un yardımcısı Bill Decker da vardı.

"İyi günler, Mrs. Caine. Nasılsınız?" Bill, genç kadının cevabını beklemeden Luke'a bir çanta uzattı. "En önemli evrak burada, Luke. Kongre yeniden toplantıya oturacak. Gelen mektuplardan da odana girmeye imkân yok."

Luke çabucak çantayı açtı ve sonra dönüp Beth'e baktı. "Şu belgeleri bir gözden geçirmemin sence sakıncası yok, değil mi, sevgilim? Şu iki hafta boyunca işlerden epey geri kaldım."

"Elbette sakıncası yok," diye Beth gülümseyerek

genç adama baktı. Kendisi de meslek sahibi bir kadındı ve Luke'un seçtiği mesleğin neler beklediğini çok iyi biliyordu. Kocasının başının etini yiyen bir kadın olmak istemiyordu. Luke'un elini tutarak hafifçe sıktı. "Sen işine bak. Ben arkama yaslanır bu güzel manzaranın tadını çıkarırım. O kadar yorgunum ki, belki biraz da kestiririm bile."

Cobden Çiftliği diye anılan okyanusun kenarındaki eve gelince Beth'in neşesi biraz söner gibi oldu. Luke' un kafası Beth'i göremeyecek kadar işiyle doluydu. Beth, bahçedeki yüzme havuzuna, yemyeşil çimlere, denize kadar inen iki yanı çiçekli yola bakarak burasının çiftlikle hiçbir ilgisi olmadığını düşündü. Luke'un ailesi ve evi hakkında kendisine çok az şey anlattığını şimdi anlıyordu. Her zaman elinde çok az miktarlarda para bulunan Beth, kocasının zenginliğinin boyutlarını bir kez olsun düşünmemişti. Kendi dar görüşleri çerçevesinde bir Kongre üyesinin ücretinin ve yan ödeneklerinin çok yüksek olduğunun farkındaydı. Luke'un sadece bu parayla mı geçindiğini sormak aklına bile gelmemişti. Şimdi Cobden Çiftliği'nin gözler önüne serilmesiyle ne kadar saf olduğunu anlamıştı. Evet, kocası aklının alamayacağı kadar büyük bir servetin sahibiydi.

Luke evinin boyutlarını ve güzelliğini Beth'e uzun uzun anlatmak gereğini duymamıştı kuşkusuz. Buna bir neden de yoktu zaten. Şu anda Bill Decker yanlarına yapışmış bir halde giderlerken Beth hayatında ilk kez bu kadar büyük bir eve girdiğini söyleyemezdi. Yarım kulakla Bill'in yeni yasalar konusunda anlattıklarını dinleyerek hole girdi. Kendini ufacık ve değersiz biriymiş gibi hissetmemek için bütün gücünü harcıyordu. Sadece bu hol annesiyle babasının bütün evini içine alacak büyüklükteydi.

Ruth Caine onları merdiven başında bekliyordu.

Beth, kadının hiç de dost olmayan gözlerle kendisini izlediğini fark etti. On dokuzuncu yüzyılın romanlarından fırlamış buz gibi bir kişilikti sanki.

"Luke! Sevgili oğlum!" Mrs. Caine'in soylulara özgü bir tonla mırıldandığı sözler karanlık holde yankılandı. İpek giysisinin eteklerini savurarak zarif hareketlerle onlara doğru ilerledi.

Luke sonunda Bill Decker'la yaptığı konuşmayı kesmişti. "Merhaba, anne," dedi ve Mrs. Caine'i yanaklarından hafifçe öptü. "Çok iyi görünüyorsun."

"Sen de öyle, canım." Ruth, yeni berberden çıktığı belli olan saçlarını düzeltti ve Beth'e döndü. "Ama sen berbat bir haldesin, canım. Karayipler'in güneşi sarışınlar üzerinde hiç de iyi bir etki yapmaz."

Beth yüzünün güneşten ne kadar yandığını ve burnunun da soyulmakta olduğunu o an fark etti. Bir gün öğleden sonra otelin balkonunda uyuyakalmış ve sonuçta bu duruma gelmişti.

Luke hemen genç kadına sarıldı ve kendisine doğru sıkıca çekti. "Bana sorarsan Beth her zamankinden daha güzel. Saçları altın bulutlar gibi, teni de güllere benziyor. Burnuna gelince..." Genç adam bir an gülümseyerek durdu ve sonra Beth'in burnuna bir öpücük kondurdu. "Biraz makyajla bu günahını da örtmek mümkün olur sanırım."

Bill Decker hafifçe öksürdü. Ruth Caine'in gülümsemesi bir anda dudaklarında dondu kaldı. "Öyle olsun bakalım. Neyse ki, yemeğe konuklarımız gelmeden önce bir duş yapacak ve üzerine değiştirecek vakti var."

Beth şaşkınlıkla Luke'a baktı. "Yemeğe konuklarımız mı var? Ama nasıl olur...? Yani hiçbir hazırlığımız yok..."

"Doğal olarak ben ve kahya kadın gerekli hazırlıkları yaptık. On iki kişi kadar geliyor ve bu yüzden de telaş edecek bir şey yok. Lütfen beni izle, Beth. Lu-

ke'un yapacak çok işi var. Onları çalışmalarıyla başbaşa bırakalım. Sana odanı göstermek istiyorum."

Luke bir kez daha Beth'e sarıldı. "Hadi, annemle git, sevgilim. Sana evi gezdirmekten büyük bir mutluluk duyacaktır. Yorgunsan yarım saat kadar yatabilirsin. Konuklarımız sekizden önce gelmezler nasıl olsa. Bill'le işim bitince ben de hemen yukarı çıkacağım."

İki saat kadar sonra Luke odaya girdiğinde, Beth havluya sarınmış olarak kocaman yatağın kenarında oturuyordu. Ceketini antika iskemlelerden birinin üzerine attı ve kocaman odayı boydan boya geçerek yatağa geldi.

"Mrs. Caine! Gerçekten de birinci sınıf bir planlama!" Bir eliyle pantolonunun fermuarını açarken diğeriyle de Beth'in üzerindeki havluyu çekti. "Giyimli olsaydın ne kadar vakit kaybedecektik kimbilir!"

Çıplak göğsünü tutamadan Beth, genç adamın elini yakaladı. "Luke, neden bu evi, hizmetçileri, bu akşam yemeğini falan bana söylemedin?"

"Ne demek istediğini anlamadım, sevgilim. Yüzyıldan beri aileme ait olan okyanusun kenarındaki bir evde oturduğumu sana anlatmıştım."

"Ama Başkan'ın konutundan birazcık daha küçük olduğunu ve her köşede önüne bir hizmetçinin çıktığını söylemeyi unutmuşsun!"

Luke omuzlarını silkti. Bu sözlerden biraz utanmış gibiydi. "Bu da böyle bir ev işte! Bütün yaşamım burada geçti ve ne kadar büyük olduğunun farkında bile değilim herhalde."

"Ya bu geceki davet? Luke, ben bir anda on kişiyi birden ağırlamaya alışkın değilim. Korkarım bir politikacı eşi olarak sana pek yardımcı olamayacağım. En azından senin yaşam tarzına alışana kadar."

"Sevgili yavrum, bu davet senin kadar bana da sürpriz oldu. Annemin özellikle bu gece bizi yalnız bırak-

masını dilerdim, ama annem konuklardan büyük zevk alır ve haftanın beş günü evimizde birileri vardır. Ama bu pek büyük bir sorun değil. İnan bana, seninle konuklarımı ağırlaman için evlenmedim. Böyle birine zaten ihtiyacım da yok. Annem yıllardan beri bu işi idare eder."

Beth bu açıklamalardan hiç de tatmin olmamıştı. Haftanın beş gecesi resmi yemek davetlerinin oluşu ve kayınvalidesinin de masanın baş köşesinde oturması hiç de hoş bir durum değildi. Bu endişeleri yüzünden belli oluyordu ki, Luke, çenesini tutarak genç kadının yüzünü kaldırdı ve gözlerinin içine dikkatle baktı.

"Beth, hatırlaman gereken en önemli şey şu andan itibaren Cobden Çiftliği'nin senin evin oluşu. Burada ne istersen yapabilirsin. Yatak odamızdaki bütün eşyaları fırlatıp atmak ve yerine yenilerini koymak istersen hiç durma. Aynı şekilde aşağıdaki eşyaları da değiştirebilirsin, ama nezaketen bir kez de anneme danışmanı öneririm. Sen bu evin hanımısın Beth ve rahat etmek için ne yapmak istiyorsan yapabilirsin."

Beth bir süre gözlerini yatağın üzerinde serili dantel örtüde dolaştırdı. "Şeyy... Annen her zaman bu evde mi oturuyor, Luke?"

"Hayır! Evlenmeden önce, annemin bir süre bizim evde kalacağını söylemiştim sana. Ama Paris'te ve Kuzey Floransa'da da evi var. Yılın büyük bir bölümünü de oralarda geçirir." Luke, genç kadını dudaklarından öptü ve havluyu açarak Beth'i iyice kendine çekti. "Hiç meraklanma, sevgilim. Baş başa kalacağımız çok zamanımız olacak."

Daha sonraları Beth evlilik yaşamlarının bu ilk günkünden pek büyük bir farkı olmadığını anlayacak ve yatak odasının dışında her ikisinin de ayrı yollara gittiğini kabul etmek zorunda kalacaktı.

Ruth Caine ise, o kış boyunca Florida'ya gitmek için

hiçbir plan yapmıyordu. Tam tersine uzun bir süre kalmak üzere kızkardeşi Mary'yi davet etmiş, Beth de her zamankinden daha çok kendini dışlanmış olarak hissetmeye başlamıştı.

Mary, Giuseppe Bellini adlı bir avukatla evliydi. Adamın Rhode Island dışında, komşu eyaletlerde de avukatlık büroları vardı. Bir pazar gecesi yemeğe geldiğinde Beth, adamı son derece sevimli bulmuştu. Şişman, neşeli ve her fırsatta Beth'i de konuşmalarına dahil etmek isteyen bir adamdı.

Tanıştırıldıktan kısa bir süre sonra, "Bana Peppe Amca, karıma da Maria Teyze diyebilirsin, canım. Nedir o resmi davranışlar öyle! Sen de artık ailenin bir üyesisin ve aile içinde de öyle resmi adlar bulunmaz!" demişti.

Beth, o güne kadar Luke'un ailesinden kimsenin kendisine ilk adıyla hitab etmesini istemediğini düşünmüş ve gülümsemişti. "Maria Teyze mi? Eşinin adının Mary olduğunu sanıyordum, Peppe Amca."

"Öyle zaten," diye Ruth Caine soğuk bir sesle söze karıştı. "Ve Mary adı da tam bir Anglo-Saxon adıdır. Maria'ya hiç benzemez!"

Peppe Amca'nın gözlerinden muzip pırıltılar geçti ve masum bir ifadeyle Ruth'a dönmeden önce Beth'e göz kırptı. "Ah, ama kardeşin Maria adından çok hoşlanıyor, öyle değil mi, küçüğüm?"

"Evet, evet, elbette!" Maria Teyze oldukça telaşlı bir kadındı ve herkesi memnun etmek çabasındaydı. "Ama ablamın bana Mary demesinde de hiçbir sakınca yok."

Ruth yemeğin hazır olduğunu söyleyince Peppe Amca hemen ayağa fırlayıp kolunu Beth'e uzattı. "Buradaki en yaşlı adam benim ve dolayısıyla en güzel kadına eşlik etmek de benim hakkım! Git buradan Luke ve seni eğlendirecek bir başkasını bul! Bu gece Beth ba-

na aittir!"

Bu övücü güzel sözlerden sonra Beth'in bu ailede en çok kimi seveceğine karar vermesi güç olmamıştı. Kayınvalidesinin bu adamı onaylamadığını görmek de bu duygusunu biraz pekiştirmişti. Peppe Amca'da, kendi ailesinde görmeye alışkın olduğu sıcaklık ve açıkkalpliliği bulmuş, aylar boyunca Ruth Caine'in dayanılmaz soğukluğundan sonra büyük bir rahatlık duymaya başlamıştı.

O gece yatağa girdiklerinde bu düşüncesini Luke'a da açtı. "Peppe Amca'yı tanıdığıma çok memnun oldum. Neden buraya daha sık gelmiyor?"

Beth biraz daha dikkatli olsaydı Luke'un cevap vermeden önce uzun bir tereddüt geçirdiğini anlayacaktı. "Peppe Amca çok seyahat eder ve annem de gelmesi için çok fazla ısrar etmez."

"Bak, bundan yüzde yüz eminim işte! İtalyan göçmenleri pek ona göre değil."

"Annemin bir sürü modası geçmiş fikirleri vardır, ama Peppe Amca'ya karşı oluşunun nedeni o değil."

Beth esnedi. Yemekte alışkın olmadığı halde üç bardak şarap içmiş, bütün vücudu gevşemişti. Luke'a iyice sokuldu ve ellerini genç adamın vücudunda dolaştırmaya başladı.

O gece Peppe Amca konusu bir daha açılmadı.

Beth evin kontrolünü ele almak fikrinden çabucak vazgeçmişti. Kayınvalidesiyle arasında bir savaş açmak istemiyordu. Evdeki bir sürü çalışanla uğraşmaktan kurtulduğuna da bir bakıma memnundu. Beth'in yetenekleri koca bir evi idare etmekten çok farklı yönlerde gelişmişti.

Sonunda, evin idaresinin Luke'un en rahat bir biçimde kullanmasını sağlamak üzere ayarlandığını anladı. Luke, makine parçaları üreten bir fabrikanın başkanıydı, çok tanınmış bir politikacıydı ve programı da

korkutucu bir yoğunluktaydı. Zamanının çoğunu Washington'da geçiriyordu, ama evde olduğu zamanlarda da bir ordu insan gelip gidiyordu. Beth zaman içinde Bill Decker'dan ve elinden hiç düşürmediği evrak çantasından nefret eder olmuştu.

Uygun bir iş bulduğu zaman yeniden çalışma hayatına dönmeye kararlıydı ve Luke'un delice çalışma programı da bu kararını pekiştiriyordu. Bölge savcısının bürosundaki iş için başvurduğunu söylediğinde Luke da onu desteklemişti.

"Harika olur, Beth! Son derece yetenekli bir avukatsın, bu yeteneğini ve öğrenimini de boşa harcamamalısın."

Beth, işe kabul edildikten sonra o gece kutlamak için yemeğe çıktılar ve gece de eve döndükten sonra saatler boyu seviştiler.

Beth her zaman Kristin'e o gece hamile kaldığını düşünmüştü. Hatta bu anda bile, Luke'a olan duygularının ne kadar yanlış olduğunu düşündüğünde, Kristin'in bir aşk çocuğu olduğuna gizli gizli seviniyordu.

Luke'a haberi vermeden önce doktorun iyice emin olmasını bekledi. Genç adam o gece duştan çıkmış ve Cobden Çiftliği'nin sonu gelmez yemek davetlerinden biri için hazırlanmaya başlamıştı. Luke'un ıslak saçları lambanın ışığında parlıyor, birkaç damla su geniş ve güneş yanığı omuzlarına damlıyordu. Beth, bu görüntüden dizlerinin kesilmekte olduğunu fark ediyordu.

"Bir çocuğum olacak," diye aniden konuştu. Artık bu haberi saklamaya gücü yetmiyormuş gibiydi. Oysa şampanya içerlerken, loş bir atmosferde söylemek istiyordu, ama içinde öyle bir sevgi doğmuştu ki, bu haberi bir saniye bile daha içinde tutamazdı.

Luke bir an donmuş gibi yerinde kalakaldı. Sonra aniden döndü ve genç kadını kollarının arasına aldı. "Sevgili Beth! Bir bebek, ha...? Dünyada bundan da-

ha çok istediğim bir şey olamazdı!" Elini hafif hafif Beth'in karnında dolaştırdı. "Çocuğum senin içinde büyüyor... Memnun musun, Beth? Yoksa biraz daha beklemek mi isterdin?"

"Ne münasebet! Çok memnunum elbette!"

"Kendini iyi hissediyor musun?" Duyduğu endişeden Luke'un sesi kısılmıştı. "Son haftalarda çok çalıştın. Sonra midenin falan bulanması gerekmiyor mu?"

Beth güldü. "Çok iyiyim, Luke. Yalnız akşamları biraz erken uykum geliyor. Doktor, çok güçlü olduğumu ve en azından daha altı ay çalışabileceğimi söyledi."

Luke hâlâ Beth'in karnını okşuyordu. "Bebek ne zaman dünyaya gelecek?"

"Eylül'de."

"Evlilik yıldönümümüze çok yakın desene! Ah, Beth! Öyle mutluyum ki... Bir çocuk sahibi olmayı nasıl istediğimi bilemezsin. Sanırım bir sürü plan yapmamız gerekecek. Bebek doğduktan sonra ne yapacağını düşündün mü?"

"Pek düşünmedim. Zaten plan yapmak için de pek vakit olmadı. Bazı kitaplardan okuduğuma göre bebek doğduktan sonra bir yıl kadar evde oturmak gerekirmiş, ama sonra işime döneceğim sanırım. Nasıl olsa evde bir sürü yardımcı var ve iyi de bir dadı tutabiliriz. Senin için bir sakıncası var mı?"

"Yok elbette. Şu konukların da canı cehenneme! Bu gece seninle küçük bir yere gidip başbaşa yemek yiyelim. Sadece ikimiz."

"Artık iki buçuk kişi olduğumuzu unutma!" diye fısıldadı Beth. Gülümsüyordu, ama gözleri yaşlarla buğulanmıştı.

Beth şu anda geriye baktığında Luke'la yaptığı bu

konuşmanın ilk ve son mantıklı ve anlam dolu konuşma olduğunu düşündü. Ertesi gün işteyken o sevimli ve iyi yürekli Peppe Amca konusundaki gerçeği öğrenmişti. Joe Castle adlı ünlü bir banker cinayet suçuyla tutuklanmıştı ve savunma avukatı da Peppe Amca'ydı.

Bu davayı yürütecek olan savcı başını umutsuz bir ifadeyle iki yana sallamıştı. "Bellini elbette! Ahlaksız pezevenk! Castle gibi bir herifin avukatı başka kim olabilir ki?"

Bu sözler son derece açıktı, ama Beth yine de sormaktan kendini alamadı. "Giuseppe Bellini'nin nesi var?"

Arkadaşı dudaklarını bükerek gülümsedi. "Hiçbir şeyi yok. Tabii, doğu yakasındaki bütün organize suçları savunacak bir avukata bayılıyorsan o başka!"

"Ama suç ne olursa olsun yine de iyi bir savunma avukatına ihtiyaç vardır."

"Elbette, ama Bellini'nin savunma işi mahkemede bitmiyor ki! Bütün geri plandaki işlerin de içinde. Kocaman bir yatı ve özel jet uçağı var. Bunları da vergilerini ödedikten sonra elinde kalan parayla yaptığını sanmıyorsun herhalde? Bir keresinde onu tutuklayacak bazı kanıtlar bulmuştum, ama hepsini lehine çevirmeyi çok iyi başardı. Bölge savcısı da mahkemeye çıkabilecek iyi bir kanıt bulunmadığına karar verdi."

Peppe Amca, yeni geldiği bir evde Beth'e tek yakınlık gösteren kişiydi ve Luke'un akrabaları içinde en sevdiği insandı. Ama şu anda dıştan göründüğü gibi iyi yürekli, sıcak bir insan olmadığı anlaşılıyordu. Beth gerçekten büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı.

O gece eve dönünde bu bilgiyi Luke'a da aktarmak istedi. Bill Decker'ın, çok meşgul olduğunu söylemesine ve yanına girmemesi için yalvarmasına karşın onu dinlemedi.

Luke, genç kadının duyduklarını inkâr etmedi, ama

onu suçlamayı düşünüyorsa budalalık etmiş olacağını ve bir sürü açık noktanın bulunduğunu söyledi. "Saflık ediyorsun, Beth. Bölge savcısı bu konuyu daha önce de araştırdı, ama eli boş çıktı. Kendini bir şövalye gibi hissediyorsan vazgeç."

"Olabilir, ama bu suçlamaları duymazlıktan gelmektense bir kez denemeyi tercih ederim."

Luke ayağa kalktı. Gergin yüzünde çizgiler daha da derinleşmişti sanki. "Aslında ben de Peppe'nin geçmişteki bazı davranışlarını onaylıyor değilim."

"Geçen ay evine davet ettin onu ve bu hafta sonu yine geliyor!"

"Peppe, benim teyzemle evli. Annemin dünya yüzündeki tek kardeşiyle. Bu davet de onlar için yapılıyor. Peppe'nin arkadaşlarını özel olarak istediğimden değil!"

"Ama mesleğini kötü kullanarak bazı kirli paralar elde ettiğini bile bile onunla nasıl nazik konuşabiliyorsun?"

"Beth, bir avukat olarak hiçbir yasal kanıtın olmadan insanları suçlayamazsın. Peppe de hiçbir zaman kirli para kazanma suçuyla tutuklanmadı. Aslına bakarsan şimdiye kadar hiçbir suçu olmadı."

"Olabilir, ama onu suçlayacak bazı kanıtları da birinin bulması gerekiyor. Avukatların işi dolambaçlı yollar çizmek değil, yasaları uygulamak!" Beth, genç adamın cevap vermesini beklemeden çalışma odasının kapısını hızla vurup dışarı çıktı.

Beth araştırmalarını büyük bir hırsla yürütüyordu. Ziyaret ettiği bazı avukatlık büroları da bu organize suçların ortaya çıkması için genç kadını yürekten desteklediler. Davayı yavaş yavaş oluşturmaya başlamışlardı ve nisan sonunda Beth artık başsavcının karşısına çıkacak kadar kanıt topladığını düşündü.

Planlarını Luke'la tartışmıyordu. Zaten genç adam

zamanının çoğunu Washington'da geçiriyordu. Gece yarısı yatak odasının dışında görüşecek çok az zaman buluyorlardı. Ama bir cumartesi akşamı yemekten vazgeçip erkenden odalarına çekildiler. Birbirlerine sımsıkı sarılarak son günlerde işlerindeki gelişmelerden söz ettiler. Beth, Peppe Amca konusundaki davayı oluşturduğunu ve kısa zamanda başsavcının karşısına çıkacağını tereddütle anlattı. Bu haberin Maria Teyze ve ailenin diğer üyeleri üzerinde nasıl bir etki yapacağından pek emin değildi.

Luke, genç kadından biraz uzaklaştı. Bütün vücudu aniden gerilmişti. "Beth, Peppe Amca'nın davasını ortaya çıkarmanın pek zamanı olmadığını söylesem, sözüme güvenir miydin?"

"Hayır, yapamam." Beth, gırtlağına bir yumrunun tıkandığını hissediyordu. "Maria Teyze için neler hissettiğini anlıyorum. Ayrıca politik yaşamın konusunda da bazı endişelerin olduğunu biliyorum. Ama, Luke, olayları biraz da benim bakış açımdan göremez misin? Yasaları kendi amaçlarına göre evirip çevirip bozan bir adama göz yumup da diğer suçluları mahkemeye nasıl çıkarırım?"

"Beth, eğer bana güveniyorsan, bu araştırmayı bırakmanın en iyi yol olacağına da inan."

Beth ayağa fırladı ve titreyen elleriyle geceliğini giydi. "Kişisel güvenlerin bu işle hiçbir ilgisi yok, Luke. Bu sadece bir meslek saygısı. Ben, bölge savcılığının bürosunda çalışan bir hukukçuyum ve Peppe de kuşkulanılan bir suçlu. Okuyacak bir şeyler bulmak için kitaplığa iniyorum. Sen beni bekleme."

Aradan bir haftadan az bir zaman geçmişti ki, başsavcı Beth'i bürosuna çağırdı. Başıyla giderek büyüyen Beth'in karnını işaret etti. "Yakında bizi bırakıp gidecekmişsin gibi bir duygu filizleniyor içimde! Şu Dekatur davası nasıl gidiyor?"

Beth davayı bütün ayrıntılarıyla başsavcıya aktarınca savcı bu dikkatli çalışmasından ötürü Beth'i kutladı. "Haa, Beth, az kalsın unutuyordum. Giuseppe Bellini aleyhinde bir dava açmak üzere gece gündüz çalıştığını duydum."

Beth'in bütün vücudu gerilmişti. "Evet, ama işin çoğunu kendi başıma hazırlıyorum, araştırıyorum."

"Beth, kimse senin çok çalışmandan yakınmıyor. Ama hangi davanın peşinden gitmemiz gerektiğini ben söylerim. Bellini konusundaki araştırmayı bırak, olur mu?"

"Yapamam! Birkaç haftaya kadar bütün araştırmalarım tamamla...."

"Beth, bu bir emirdir. Giuseppe Bellini konusundaki davadan vazgeç yoksa işini kaybedersin."

Beth o akşam eve dönüp de Luke'u kendisini bekler bulursa neler olacağından pek emin değildi. Neyse ki, Luke, Washington'daydı ve Beth de kendini yatak odalarının güvenliğine attı. Odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyor, bundan sonra nasıl bir adım atması gerektiğini düşünüyordu. Akıl danışacağı birinin olmasını ne kadar isterdi! Evin içi insan dolu olmasına karşın 'dostum' diye nitelendirebileceği hiç kimsenin bulunmayışı ne garipti! Mrs. Caine, kendisinden nefret ediyor, hizmetçiler, görmezlikten geliyor ve Luke'un yardımcıları da sürekli genç adamı rahatsız eden bir rakip olarak görüyorlardı. Evliliğinden bu yana yüzlerce insanla tanışmıştı, ama hepsini de Luke'un tanıdıkları ve arkadaşları olarak görüyordu. Onlardan biriyle arkadaş olmaya yanaşmamıştı. Şu andaysa bu davranışından pişmanlık duyuyordu.

Luke cumartesi günü öğle saatlerinde eve geldi. "Nasılsın, sevgilim? Doktor randevun nasıl geçti?"

"İyiydi, ama son hafta tam üç kilo almışım. Doktor eylül ayına kadar tatlıyı yasak etti. Bebek doğduk-

tan sonra hastaneye beni ziyarete gelirsen çiçek yerin
kutu kutu çikolata getirmeni istiyorum! Daha şimdi
den hasretini çekmeye başladım bile!"

Luke güldü ve karısının yanağına bir öpücük kon
durdu. "Çikolata getireceğime söz veriyorum. Büro
da işler nasıl gidiyor?"

Bu soru laf olsun diye sorulmuş gibi görünmesin
karşın Beth'in altıncı duyusu hiç de alelade bir soru ol
madığını uyarıyordu. 'Elbette,' diye düşündü. 'Başsav
cının kendisine söylenenleri yerine getirip getirmediği
ni öğrenmek istiyor!'

"Fena değil. Dekatur davasını çok iyi yürüttüğüm
için Başsavcı beni kutladı." Luke elinde bir kazakl
genç kadına döndü, ama Beth sırtını çevirip pencere
den bakmaya başladı. "Bugün deniz ne kadar mavi
değil mi? Ne zaman yüzmeye başlarız dersin?"

"Donmayı göze alıyorsan bu ay sonu girebilirsin
Ama keyfini iyice çıkarmak niyetindeysen temmuz or
talarına kadar beklemen gerekecek."

Beth kendini zorlayarak gülümsedi. "Sanırım tem
muz ayını bekleyeceğim. Zaten bizim ufaklık da soğu
sudan nefret ediyor."

Luke gelip arkasından Beth'in beline sarıldı. "Had
gidip bir şeyler yiyelim. Ne kadar iyi bir koca olduğu
mu göstermek için tatlıdan vazgeçip peynir ve havu
yiyeceğim."

Beth, Başsavcının emirlerini yerine getirdi, ama pa
zartesi günü Bellini'nin araştırmasında çalışan dedek
tif Landers'ı aradı. Öğrendiğine göre araştırmayı ken
di başına da yürütebilirdi.

Haziran ayının başlarında Landers bazı belgeler ge
tirdi. Bu belgeler, Timberline İnşaat Şirketi'nin yol v
köprü yapımında, devleti bir milyon dolara yakın b
miktarda dolandırdığını kanıtlıyordu. Şirket hukuk da
nışmanı olarak da Giuseppe Bellini'yi tutmuştu. Bu be

gelere göre de Luke Cobden Caine çok yakın bir zamanda Şirketin genel müdürlerinden biri olarak atanmıştı. Beth işkence görüyormuşçasına bir duygu çatışması içinde ne yapması gerektiğini düşündü. Günlerce süren araştırmalardan ve gece yarılarına kadar süren çalışmalardan sonra dedektif Landers'la birlikte bu işten vazgeçemeyeceklerine karar verdiler. Birkaç hafta içinde de hükümet üyelerinden birkaç tanesini dolandırıcılıktan suçlayabilecek yeterli kanıtları ele geçirdiler.

Ayrıca polis araştırması da Timberline Şirketi'nin Washington'da çok önemli bir kişiyle yakın ilişkide olduğunu ortaya çıkarmıştı. Washington'daki bu kişi karayolları müfettişlerine yüklü paralar veriyor ve inşaat malzemeleri yüklemesini de böylece hallediyordu. Yalnız bu kişinin adı henüz bilinmiyordu.

Sonunda, on beş Temmuz'da Peppe'nin avukatlık bürosuna sızan bir dedektif, Peppe'nin, bir karayolları müfettişinin ve Washington'daki kişinin Massachusette sınırında bulunan Greenhouse Restoranı'nda buluşacaklarını haber verdi.

Peppe'nin bürosunda çalışan dedektif Pirelli bu toplantıya gitmek için ısrar ediyordu, ama Beth, "Bırak da ben gideyim," dedi. "Senin kimliğini ortaya dökmene hiçbir neden yok. Peppe seni restoranda görürse Washington'daki adamın gelmesine fırsat vermeden toplantıyı iptal eder."

Dedektif Pirelli karşı geldi, ama sonunda Beth kazanmıştı. Cobden Çiftliği'ne telefon edip, kâhya kadına yemeğe gelemeyeceğini söyledi. Telefonu kaparken ellerinin titrediğini hissediyordu. Ayrıca bu göreve yalnız gitmek istemesinin Pirelli'nin kimliğinin ortaya çıkmasıyla hiç ilgisi olmadığını da pekâlâ biliyordu.

Restorana yediyi biraz geçe gitti. Toplantıya yarım saat vardı. Koyu renk bir peruk ve güneş gözlükleri tak-

mıştı, ama hamileliğini hiçbir şekilde kapamak mümkün olmamıştı. Yine de ayağa kalmadıkça Peppe'nin kendisini tanımasına olanak yoktu. Gözlerini etrafta gezdirerek buluşma yeri olarak çok uygun bir restoranı seçmiş olduklarını düşündü. Çok büyük olmayan bir yerdi, az ışıklandırılmıştı ve oturma yerleri bölmelerle ve büyük bitkilerle ayrılmıştı. Bu yüzden, kimsenin birbirini görmesi mümkün değildi. Kapıya yakın bir masaya oturup sabırla Peppe Amca'nın görünmesini beklemeye başladı.

Saat yediyi yirmi beş geçe kapıda bir kaynaşma oldu. Beth'in kalbi deliler gibi çarpıyordu, dudakları kurumuş, elleri ter içinde kalmıştı. Dedektif Landers'ın büyük dolandırıcılardan biri olduğunu söylediği müfettişi tanıdı. Peppe Amca ve tanımadığı iki adam daha kendisinden birkaç metre ötedeki masaya oturdular. Peppe bir an başını kaldırıp baktı. Beth, 'mutlak beni tanımıştır!' diye dehşet içinde düşündü, ama adamın bakışları ilgisizce başka tarafa kaymıştı. Yanındakilere mırıltıyla bir şeyler söyledi. Her halinden Washington'dan gelecek ünlüyü bekledikleri belli oluyordu.

Saat yediyi otuz beş geçe kapı ardına kadar açıldı ve loş antrede iki adamın gölgesi göründü. Peppe Amca yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle hemen ayağa fırladı ve yeni gelenleri karşıladı. Adamlardan biri Bil Decker, diğeriyse Luke Caine'di. Beth gözlerini sımsıkı yumdu. Midesi bulanıyor, alnından buz gibi terle akıyordu.

"Luke! Sonunda ayarlayabildiğine çok sevindim. Arkadaşlar her şeyi hazırladılar."

Peppe Amca gerçekten de biraz alçak sesle konuşmayı öğrenmeliydi. Bu ahlaksızca davranışlarında kendilerini son derece güvenlikte hissettikleri için mi fısıldayarak konuşmaya gerek duymuyorlardı acaba?

Luke, "Bu habere çok memnun oldum," dedi. Peppe Amca gibi bağırarak konuşmuyordu, ama o yumuşacık, tatlı sesi her yerden duyulabilirdi. Politikacı olarak da en büyük avantajlarından biriydi zaten.

Beth, duyduğu hışırtı seslerinden herkesin yerine oturduğunu anlamıştı. Luke'un sesi yeniden duyuldu. "Bill'in bu hafta Washington'daki gayretleri çok başarılıydı. Sanırım hepiniz sonuçtan memnun kalacaksınız. Bu arada girişimlerinizi genişletmek istiyorsanız size Pennsylvania'da da uygun koşullar hazırlayabilirim."

Beth, Luke'a sorulan bir soruyu duyamadı. Konuşanın kim olduğunu tahmin etmesine de olanak yoktu. Ama istırap içinde yine Luke'ın cevap veren sesini duydu. "Yooo, sevgili dostum Sammy! Yüz binle bu izni ancak Rhose Island'da alabilirsin, Pennsylvania'da değil! Pennsylvania çok daha büyüktür ve sana çok daha pahalıya patlar. Bill'le çeyrek milyonun uygun bir miktar olduğunu düşündük. Doğruca İsviçre'deki hesabıma ödenecek."

"Biraz daha kahve ister misiniz, Miss?"

Beth kirpiklerini kırpıştırdı ve garson kızın sorusunun ne olabileceğini düşündü. "Özür dilerim. Ne demiştiniz?"

"Biraz daha kahve ister misiniz? Kusura bakmayın, Miss, ama hasta falan mısınız?"

"Hayır, değilim. Bi... Biraz daha kahve rica edeceğim."

'Şu anda kocamın bir dolandırıcı olduğunu öğrenmiş olduğumu saymazsak çok iyiyim doğrusu!'

Kendini zorlayarak titreyen dudaklarıyla gülümsemeye çalıştı. "Hesabı da rica edebilir miyim?"

Ama garson kızın dönmesini beklemedi. Kalabalık bir grup restorandan çıkmak üzereydi. Hemen çantasından yirmi dolar çıkararak masanın üzerine bıraktı.

Grup Luke'la arasına girince hemen ayağa fırladı ve onlarla birlikte dışarı çıktı.

Restorandan Cobden Çiftliği'ne kadar nasıl gittiğini şu anda hatırlamıyordu. İlk hatırladığı şey kendini yatak odasında bulmak ve hemen bavulunu hazırlamak olmuştu.

Pamuklu bir hamile elbisesini bavulu koymak üzereyken birden durdu. Dedektif Pirelli ondan haber bekliyordu ve ortadan kaybolduğu takdirde de bu olay hemen ortaya çıkacaktı.

Yatağın üzerine oturup Pirelli'nin ev telefonunu çevirmeye başladı.

"Jason? Ben, Elizabeth Caine. Sana kötü haberlerim var. Washington'daki adam bu gece gelmedi."

"Kahretsin..!" Dedektif Pirelli ağzının içinden daha bir sürü şeyler mırıldandı. "Oysa doğru bilgi aldığımdan o kadar emindim ki!"

"Doğru olabilir yine de. Giuseppe ile iki yandaşı oradaydılar ve birini bekledikleri belliydi. Belki de adamın bir toplantısı falan çıkmıştır. Jason, belki sana daha önce söylemem gerekiyordu, ama iki hafta kadar izin yapacağım. Bu hamilelik işi tahminimden çok daha zor gidiyor."

"Karım da aynı şeyi söylerdi. Seninle temas kurmak istersem evi mi arayayım?"

"Hayır, Kentucky'ye ailemin yanına gidiyorum. Lütfen bütün sağlam kanıtları toplamadan Başsavcı'ya gitme. Bana ne dediklerini biliyorsun."

"Merak etme. O işleri çok iyi bilirim. Her şeyi gizli gizli yürütürüm."

Gece yarısını biraz geçe Beth bavulunu toplamayı bitirip evin arka merdivenlerinden indi. Mutfaktan geçerken Luke'a bir haber bırakması gerektiğini düşündü. Bütün FBI'ın arkasına düşmesini istemiyordu.

Gözlerini etrafta dolaştırarak bir kâğıt parçası ara-

dı. Telefonun yanında bir not defteriyle kalem duruyordu. Fikrini değiştirmekten korktuğu için hemen kâğıda ve kaleme sarıldı.

'Luke, özür dilerim, ama seninle artık yaşayamayacağım, Beth.'

Yazdıklarını iki kez okudu. Bundan daha fazla bir şey yazamazdı. Küçük mıknatısla kâğıdı buzdolabının üzerine yapıştırdı ve evden çıktı.

Bölüm Altı

Havaalanında Luke'la Bill Decker'ın arkasından yürürlerken Kristin, annesinin eline sımsıkı yapışmıştı. Denver'daki evden ayrılalı aşağı yukarı yedi saat kadar olmuştu. Kristin heyecanlı ve telaşlı olduğunu gösteren bir hareketle küçük ayısının kulağını emip duruyordu. Beth de bütün duygularını gizliyor ve olağanüstü bir çabayla sakin görünmeye çalışıyordu.

Yürüyen merdivene geldiklerinde Kristin biraz güçlük çeker gibi oldu. "Dikkatli ol canım," diye Beth fısıldadı. "Sanırım seni kucağıma alsam iyi olacak."

Luke, Bill Decker'la konuşmaya dalmıştı. Ama genç kadının sesini duyunca hemen dönüp Kristin'i kucakladı.

Kristin çırpınıp duruyordu. "Bırak beni.. Ayıcık anneyi istiyor, adamı değil!"

Luke, kızına daha sıkı sarıldı ve kulağı sırılsıklam olmuş ayıyı inceledi. "Hımmm... Nereden biliyorsun? Gerçekten de haklısın. Ayıcık çok üzgün görünüyor. Onu anneye versek iyi olacak." Luke, Kristin'in kaşlarını çattığını görmezlikten gelerek küçük ayıyı çekip aldı.

Kristin ne yapması gerektiğini düşünür gibi etrafına bakmaya başlamıştı. Terminal binasından çıktıklarında, balayından döndüklerinde onları karşılayan şoförü karşılarında buldular. Ama bu kez adamın Beth'i karşılayışı üç yıl öncekinden farklıydı. Sanki bu karşılaşmadan hiç memnun olmamış gibi bir hali vardı. Ama Kristin'i görünce gözleri mutlulukla parladı.

"Tıpkı size benziyor. Mr. Caine." Sarı buklelerin Luke'la hiçbir ilgisi olmadığını umursamıyordu bile.

Cebinden kocaman bir lolipop çıkardı ve gülümseyerek Kristin'e uzattı. "Evine hoş geldin, küçük hanım. Ait olduğun yere döndüğün için hepimiz çok mutluyuz."

Şeker türü şeyleri yemesi yasak olan Kristin büyük bir mutlulukla lolipopa saldırdı. Annesinin tarafına bakmayacak kadar akıllıydı. Lolipopu babasına uzattı ve Luke da büyük bir özenle kâğıdını yırttı.

"Teşekkür ederim," diye en cilveli bakışıyla babasını süzdü. Annesine bir an bile bakmamaya çalışarak şekeri emmeye başladı.

Şoför bavulları bagaja yerleştirdikten sonra arabanın kapısını açtı. "Bu saatte Kristin'e şeker vermemin umarım sizce bir sakıncası yoktur, Mr. Caine. Uzun bir yolculuk yapacağımız için şekerin küçük kızı oyalayacağını düşündüm."

"Çok iyi bir fikir. Yarından sonra sağlıklı bir yemek rejimine girer. Bir günlük şımarıklık ona zarar vermez."

Arabaya bindikten sonra Bill Decker hemen iş konuşmasına başladı. Beyaz Saray'dan gelen haberi büyük bir dikkatle genç adama okuyor ve Luke da aynı dikkatle dinliyordu.

Kristin hâlâ bakışlarını annesinden kaçırıp duruyordu. Luke'un kucağına rahatça yayılmış keyifle lolipopunu emiyordu. Arada bir de ellerini babasının göğsünde dolaştırıyordu. Luke da bu hareketin farkındaydı ama Kristin'in yapış yapış ellerinin beş yüz dolarlık giysisini ne hale getirdiğinin farkında değilmiş gibi davranıyordu.

Beth gergin bir halde arabanın bir köşesine çekilmişti. Kucağında küçük ayıyla Luke'un mırıltılarını dinliyor ve Kristin'in babasına karşı doğan bu ani ilgisine kıskançlık duymamaya çalışıyordu. Gözlerini zorla pencereden tarafa çevirdi, ardı ardına hızla geçen tanıdık

yerleri izlemeye başladı. Çok az şeyin değişmiş olduğunu görmek onu şaşırtıyordu.

Luke'la, Bahama adalarındaki balayılarından döndüklerinde mevsim kışa giriyordu. Anayolun iki yanında uzanan ağaçlar gri gökyüzüne doğru yapraksız iskeletleriyle uzanıyorlardı. Gırtlağına tıkanan yumruyu gidermek için üst üste yutkundu. Manzara üç yıl öncekinin aynı olabilirdi, ama kendisi tümüyle farklı bir kadındı şimdi. Oysa buralardan son geçtiğinde öylesine mutluydu ki! Bir yaşam boyu sürecek aşkı bulduğuna büyük bir saflıkla inanmıştı.

Beth'in dudakları ince bir çizgi halini aldı. Luke'la ilgili olarak 'aşk' sözcüğünü düşünmek son derece tehlikeliydi. Bir zamanlar âşık olduğu adamın sadece hayallerinde kaldığını düşünüyordu. Gerçek Luke Caine, ülkenin en ahlaksız avukatıyla işbirliği yapan bir dolandırıcıydı. Bu yüzden de fırsat bulduğu ilk anda bu adamdan kaçmaları gerektiğini aklından hiç çıkarmamalıydı. Kızı, Cobden Çiftliği'nin göz kamaştırıcı ve aynı ölçüde ahlaksızlık kokan atmosferinden uzakta bir yaşam sürmeliydi.

Luke'un dikkati kızıyla yardımcısı arasında gidip geliyordu, ama Beth'e dönüp bir tek söz etmemişti. Beth'in de bu terk edilmişlikten pek yakındığı yoktu aslında. Çünkü bu şekilde bütün savunma silahlarını daha bir düzene sokabiliyordu. Birbirlerinden bu kadar uzun zaman ayrı kaldıklarında Luke'un ne kadar yakışıklı bir erkek olduğunu unutmayı ancak başarabilmişti. Ama yine de bu dinamik adamdan yükselen cinsel çekiciliği inkâr etmek çok güçtü.

Araba, Cobden Çiftliği'nin ana girişine yaklaşana kadar Luke'un dikkati başka taraflardaydı, ama aniden Beth'e dönerek, "Son iki yıldan beri evle Maria Teyze ilgileniyor. Seni görmeyi ve Kristin'le tanışmayı dört gözle bekliyor," dedi.

Beth şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Annen nerede? Neden evi annen idare etmiyor? Tahtı Maria Teyze'ye devredeceğini hayal bile edemiyorum!"

"Annem Avrupa'da. Aslına bakarsan uzun bir zamandan beri yanımda oturmuyor." Luke'un gözlerinde genç kadından özür diler gibi bir ifade belirmişti. "Annemin beni uzak kuzenlerden birinin kızıyla evlendirmek istediğini biliyordum, ama ancak sen evi terk ettikten sonra senden ne kadar nefret ettiğini ve yaşamını sana nasıl zorlaştırdığını fark ettim. Evin idaresinde senin daha çok söz sahibi olmanı sağlayamadığım için de kendimi suçluyorum."

"Anlaşmazlıklarımızın tümünü annenin suçu olarak görmemelisin. Ben, Kentucky'den gelmiş küçük bir kasaba kızıydım ve Cobden Çiftliği gibi bir yeri düşlerimde bile göremezdim. Hizmetçilerle uğraşmak epey gözümü korkutuyordu. Evin idaresini de annenden almayı hiç düşünmedim. Her işi kendine göre yapmış olsa bile yakınmaya hakkım yok."

"Annemin hak ettiğinden çok daha iyi yürekli ve fedakâr bir insansın. Sen gittikten sonra bana bazı şeyler söyledi... Her neyse, evden gittikten sonra seni bulmanın benim için ne kadar önemli olduğu konusunda ayrı görüşlere sahip olduğumuzu anladık ve ayrı oturmanın çok daha iyi olacağı konusunda anlaştık."

"Ona Kristin'in resimlerini göndermelisin. Daha önce ne olursa olsun, duyduklarıma göre, bazı büyükanneler ilk torunlarının resimlerini görünce yağ gibi erirlermiş."

"Haklısın. Kristin'in resimlerini görmek ister elbette." Luke, genç kadına gözlerini koyulaştıran bir gülümsemeyle baktı. Beth vücudunun derinliklerinde bir alev buklesinin kıpırdanmaya başladığını hissediyordu. Hemen başını çevirdi ve bu duygusunun gelişmesini engellemek istiyormuş gibi çabucak konuştu.

"Maria Teyze'nin Florida'ya yerleşeceğini sanıyordum."

"Öyle. Küçük bir ev aldı ve yakında da gitmeyi planlıyor, ama Peppe Amca öldükten sonra birbirimize ihtiyacımız olduğunu anladık. Cobden Çiftliği'ni idare edecek birine ihtiyacımız vardı ve Maria Teyze de bazı kötü anıları kafasından silmek istiyordu. Kocasının son aylarında büyük sıkıntılar çekti, biliyorsun. Peppe Amca o sıralarda önemli bir görev almıştı ve çok acı çekmesine karşın son dakikaya kadar ilaç almayı reddetti."

Beth arabadan çıkarken Maria Teyze kapıda belirdi. İki buçuk yıl içinde epey yaşlanmış ve çökmüştü, ama eski sinirliliğini atmış gibi görünüyordu.

"Beth! Seni yeniden gördüğüme nasıl sevindim bilemezsin! O kadar güzelsin ki, sanki hiç..." Gözleri birden Kristin'e kaydı ve bir an sustu. "Tanrım! Harika bir şey bu, Beth! Bu kadar güzel bir kızınız olduğu için Luke da sen de çok şanslısınız. Bebekliğini görmeyi ne kadar isterdim! Gel de Maria Teyze'ye bir 'merhaba' de, güzelim."

Maria kollarını açtı ve Kristin hiç karşı koymadan koştu. Ama yarı yolda lolipop ince battaniyesine yapışınca gözleri hemen yaşlarla doldu.

Kendi çocuğu olmamasına karşın Maria Teyze, çocuklara nasıl davranılacağını çok iyi bilirdi. Kızı yatıştırıcı bir şeyler mırıldandı ve lolipopu battaniyeden kurtararak Kristin'e gösterdi.

"İşte, şekerin güvenli ellerde! Şimdi yukarı çıkıp yıkarız ve yepyeni olur. Beth, sen de bizimle yukarı gel de Kristin'le sana ayırdığımız odaları göstereyim. Luke'la Bill çalışırken biz de Kristin'e yemek yedirir ve yatırırız. Sanırım sen de biraz uzanıp dinlenmek istersin."

"Hem de nasıl! Hele bir banyo gözümde tütüyor.

Sanki bir haftadır yıkanmamış gibiyim."

"Çok haklısın, canım. Bu işi ben de bir türlü çözememişimdir. Hiçbir şey yapmadan uçakta yol boyunca oturursun, ama sanki zamanını taş taşımakla geçirmiş gibi de yorulursun."

Maria, Kristin'in saçlarını okşayarak merdivenlere doğru yürüdü. Kristin de kimsenin kendisine dikkat etmediğini görünce ağlamayı kesmiş, sonsuz bir dikkatle etrafına bakınmaya başlamıştı. Luke, Kristin'e, yatmadan önce gelip onu göreceğini söyledi, ama küçük kız aldırmadı bile. Beth, kızın babasıyla olan kısa barışının sona erdiğini görünce için için sevinmekten kendini alamadı.

Maria Teyze kalın bir meşe kapının önünde durdu. "Kristin'le seni birbirine açılan iki odaya yerleştirdim. Holün hemen karşısında da banyo var."

Maria Teyze kapıyı açınca Beth şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı neredeyse. Daha önce kaldığı antika eşyalarla dolu karanlık yüzlü odaya hiç benzemiyordu. Üç duvar limon sarısına boyanmıştı ve bir tanesine de yemyeşil çayırlar üzerinde küçük ayılar resmedilmişti. Yerde açık kahverengi bol tüylü bir halı ve pencerelerde de beyaz ahşap pancurlar vardı. Bir köşede, üzerinde açık sarı örtüsüyle küçük bir yatak, bir diğer köşede minik bir masa ve iskemleleri göze çarpıyordu. Bir duvardaki raftaysa bir sürü resimli kitap ve oyuncak vardı.

"Harika!" diye Kristin bağırdı. "Bak, anne, gördün mü? Bak! Ne güzel!"

"Evet, canım, çok güzel. Ama anlayamadığım bir şey var, Maria. Luke bu odayı nasıl çabucak döşedi? Bizi daha dün buldu."

"Bunların hiçbiri dün yapılmadı ki, canım. Bu oda tam iki yıldan beri hazır bekliyor."

"İki yıl! Ama yine anlamadım..."

"Ağabeyin telefon edip bebeğin doğduğunu, ama sağlığınızın yerinde olduğundan başka bir şey bilmediğini söylediğinde Luke neredeyse aklını kaçırıyordu."

"Çok üzgünüm..." Beth'in sesi fısıltı halini almıştı, yanakları al al olmuştu. "Size bu kadar sıkıntı çektirdiğim için çok özür dilerim..."

"Benden özür dilemen gerekmez, canım. Bu duruma en çok üzülen kişi ben değilim."

Beth huzursuzlukla içini çekti. Durumunun garipliğini fark ediyordu. Ancak neden kaçtığını açıklayarak kendini savunabilirdi. Peppe Amca öldüğüne göre bu açıklamalar onu etkilemezdi, ama diğer yanda Luke vardı. Çocuğunun babasını cezaevine göndermeye hazır mıydı gerçekten? Peppe öldüğüne göre belki de yaşamında yeni bir sayfa açılmış ve yaptığı dolandırıcılıkları geride bırakmıştı. Ağrımaya başlayan başını ellerinin arasına alıp sıktı. Luke kendisini bulalı henüz yirmi dört saat geçmişti, ama şimdiden ikilemler içinde çırpınmaya başlamıştı. İki buçuk yıl önce öğrendiklerini Başsavcı'ya anlatmak görevini yapmalı mıydı? Maria'nın bakışlarını yüzünde hissedince konuşmak zorunda olduğunu düşündü.

"Maria, lütfen inan bana. Kristin doğduğunda ağabeyime bile fazla bilgi veremezdim. Bu davranışımın çok geçerli bir nedeni var. Başka insanları da ilgilendirdiği için Luke'u neden terk ettiğimi açıkça söyleyemem."

"Belki senin açından böyledir, ama Luke'un açısından bu olayı kaldırmak çok güç oldu. Baba olduğunu bile bilmiyordu. Ağabeyin telefon ettiği akşam küp gibi içti ve bütün hafta da sarhoş dolaştı. Kendine geldikten sonra ülkedeki en iyi dedektifleri senin arkana saldı ve hemen bu odayı döşettirdi. Boya işlerini de kendi yaptı. Elbette bebeğinin büyümesini görmeyi tercih ederdi, ama elinde olan tek şey bu odaydı."

Beth gözyaşlarını engellemek amacıyla gözlerini sımsıkı yumdu. Oysa kendini suçlu hissetmesine hiçbir neden olamaz diye düşünüyordu. Bu konuda bir tek suçlu vardı: Luke. Ama ne söylese Maria'yı teskin edemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden bu konuyu kapatmak en iyisiydi. Kızına doğru yürüyüp onu kucağına alarak duvardaki ayıları seyretmeye götürdü.

Ama Kristin hemen annesinin kucağından inmiş ve duvar boyunca bir aşağı bir yukarı koşuşturmaya başlamıştı. "Bak, anne! Benimle küçük ayıcık bu!"

Beth ağlamak mı gülmek mi gerektiğini bilemiyordu. Belki ikisini de yapmak en iyisiydi. "Evet, yavrum seninkinin aynı. Burada bir tane dondurma yiyen var, gördün mü?"

Kristin heyecanla annesinin işaret ettiği tarafa koştu. Maria da gözleri yaşlı bir halde sevgiyle küçük kızı izliyordu. "Luke bu odayı döşeyeli iki yıl oldu. Kristin'in bu kadar uzun bir zaman sonra odasını göreceğini hiçbirimiz düşünmemiştik."

Beth her şeyi açıklayıp da ölmüş bir adamın anılarını bozmamak için dudaklarını ısırdı. Derin bir soluk aldı ve nezaketle gülümsedi. "Biz artık bir banyo yapsak iyi olacak. Ben Kristin'i yıkarken sen de şu bavulumuzu getirebilir misin, lütfen?"

"Elbette! Kahyaya söyleyeyim de Kristin için yiyecek hafif bir şeyler hazırlasın. Ne yiyebilir sence?"

"Tavuk suyuna şehriye çorbası çok iyi olur. En sevdiği yemeklerden biridir. Artık benim yemesini istediğim her şeyi yememe ve karşı çıkma yaşına geldi. Bu gece de bir tartışmaya girmeye hiç halim yok. Çünkü bu tartışmayı Kristin kazanacakmış gibi korkunç bir duygu var içimde!"

Maria sevgiyle gülümsedi. "Tanıdığım bütün anne ve babalar, çocuk iki yaşına geldikten sonra bayrakları açtığını söylüyorlar. Yemek zevkleri gelişiyor olabi-

lir kuşkusuz, ama diğer her şeyleri de berbat oluyor."

Beth inler gibi bir ses çıkardı. "Bu yorgunluğun üzerine bir de bu çocuk konusu hiç çekilmiyor doğrusu!"

Maria bir kahkaha attı. "Ben gidip de şu bavulunuza bir bakayım. Banyoya havlularınızı da hazırladım."

Bu sırada Kristin bir ışık hızıyla kapıya ve Maria'nın eteğine sarıldı. "Güle güle, Maria Teyze! Teyze... Teyze... Teyze!" Bu yeni öğrendiği sözcüğü şarkı söyler gibi yineliyordu. Elinde yarım kalmış olan lolipopu Maria'ya da uzattı. "Bu da sana! Güle güle, Maria Teyze. Yine gel, olur mu?"

Maria'nın gözleri bulutlandı ve eğilip Kristin'i sımsıkı kucakladı. "Yavrum benim! Evine döndüğüne öyle memnunum ki!"

Ertesi sabah bardaktan boşanır gibi yağmur yağıyordu, ama Kristin'in odası sanki güneş ışığı dolmuş gibi pırıl pırıldı. Beth yıllardan beri ilk kez bir pazartesi sabahı kendisini bekleyen hiçbir işin olmadığını bilerek uyanıyordu. Bu özgürlük ve kendi zamanına kendisinin sahip olma duygusu öylesine ağır basmıştı ki, bir an için Luke'u ve sorunlarını unutmuştu. Yüzükoyun tüylü halının üzerine uzanıp tahta bloklardan kule yapmaya başladı. Kristin'e yapıyor görünüyordu, ama tahta bloklar öylesine renkli ve başka başka şekillere giriyordu ki, kendini eğlendirmeye başladığını bir süre fark etmedi.

Kristin de annesi kadar bu işten zevk alıyordu. İki sarı bloku kulenin üzerine dikkatle yerleştirdi. "Benimkiler kırmızı!"

"Hayır, onların rengi sarı."

"Sayı?" Kristin gözlerini dikip bir süre baktı ve sonra hemen tahta bloklara döndü. "Benimkiler kırmızı!"

"İstersen kırmızı diye bir ad takabilirsin, ama onlar sarı."

Kristin yine başını kaldırıp annesine baktı. Sonra da iki yaşında bir çocuğun sık sık yaptığı gibi bir anda bu konuya olan ilgisini kaybetti. Tahtadan ördeğinin ipini alıp kulenin etrafında koşuşturmaya başladı. Beth kısa bir süre sonra buna da ilgisi kalmayacağını ve ördeği kulenin üzerine fırlatıp atacağını biliyordu. Kulenin girişine bir köprü yapmaya başladı. Belki Kristin üzerine bir şey fırlatmadan bu şahaserini bitirmeyi başarabilirdi...

Luke'un varlığını ilk kez keşfeden Kristin oldu. Hemen yere oturdu ve tahta ördeği de karnına bastırdı.

"Merhaba, adam," diye mırıldandı, sonra kaşlarını çatarak sustu. Kızının Luke'a duyduğu nefreti Beth uzun zamandan beri biraz garip karşılamaktaydı. Kristin bir sürü insanla tanışmaya alışkındı ve genellikle de hepsiyle iyi geçinirdi. Neden Luke, onda bu tür bir duygu uyandırıyordu acaba?

"Merhaba, Kristin? Bu sabah nasılsın?"

Kristin cevap vermedi. Beth hemen ayağa fırlayarak yüzüne düşen altın bir bukleyi sinirli parmaklarıyla geriye itti. Luke kapıya yaslanmıştı. Üzerinde her zamanki gibi koyu renk bir takım elbise vardı ve bu kalın giysilerin üzerinden bile adaleli vücudu belli oluyordu. Beth kalbinin deli gibi çarpmaya başladığını hissetti. Ama genç adamın sert bakışlı gözleriyle karşılaşınca içinde uyanmaya başlayan bu alev bir anda söndü.

"Merhaba, Luke. Seni bugün göreceğimizi beklemiyorduk. Kâhya kadın, Washington'a gideceğini söyledi."

"Evet, gidiyorum. Ama gitmeden önce kuralları anlayıp anlamadığını öğrenmek istedim."

"Ne kurallarını?"

Luke aldırmıyormuş gibi omuzlarını silkti. "Kolaylıkla uyabileceğin kurallar. Kuşkusuz istediğin zaman ve istediğin nedenle Cobden Çiftliği'nden çıkmakta öz-

gürsün. Alışveriş etmek istiyorsan kâhya kadın hesabım olan dükkânların listesini sana verecektir. Benim adıma istediğin kadar alışveriş yapabilirsin. Başka herhangi bir şey için paraya ihtiyacın olursa Bill sana temin edecektir."

Beth bastırmaya çalıştığı bir öfkeyle sarsıldığını hissetti. Kendini son derece aşağılanmış hissediyordu. "Bana hakaret etmeye çalışıyorsan, çok iyi yaptığını söylemek isterim, Luke! Paranı harcamak gibi bir niyetim yok ve Bill Decker'dan da hiçbir şey istemem! Açlıktan ölmeyi tercih ederim!"

"Bu tümüyle sana kalmış bir şey," diye Luke hafif bir sesle mırıldandı, ama utanmış gibi yanakları hafifçe pembeleşmişti. "Ayrıca Cobden Çiftliği'nde kalmak da tümüyle sana kalmış. Gitmeye karar verirsen Bill sana istediğin yere gitmek üzere bir uçak bileti alacaktır. Kuşkusuz uçak biletinin parası bana ait olacak."

"Kuşkusuz!"

Luke sözünün alayla kesilmesine aldırmıyormuş göründü. "Cobden Çiftliği'nin etrafının tümüyle elektrik telleriyle kaplı olduğunu umarım unutmamışsındır. Ayrıca yeni bir alarm sistemi de kondu. Özel kartın olmadan herhangi bir pencereden ya da kapıdan girip çıkman olanaksızdır."

Beth bu evden kaçmasının oldukça güç bir iş olduğunu anlamaya başlamıştı. Böylesine gelişmiş bir elektronik sistemle karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Yere eğilerek kızını kucağına aldı. Sanki bir insanın sıcaklığına ihtiyaç duyuyor gibiydi.

"O kartlardan bir tane de bana verecek misin?" diye sordu, ama alacağı cevabı çok iyi tahmin ediyordu.

"Hayır. Daha önce de söylediğim gibi yalnız olmak koşuluyla ne zaman istersen çıkabilirsin. Kristin'le birlikte çıkmana izin verilmeyecek. Buradaki herkes, Maria Teyze'den en küçük işçiye kadar, yanınızda ben ol-

madıkça Kristin'le birlikte dışarı çıkamayacağım biliyor."

Beth'in bu evdeki durumu son derece onur kırıcı ve dayanılmaz bir duruma gelmişti, ama genç kadın üzerinde durup kendini sinirlendirmemeye çalıştı. Kucağında Kristin'le pencereye doğru titreyen bacaklarıyla yürüdü.

"Sanırım birbirimize söyleyeceğimiz şeyler bu kadar."

"Hayır, bu kadar değil, ama şimdilik öğrenmen gereken şeyler bu kadar."

Luke'un gözleri şimdi son derece ifadesiz bakıyordu. Beth pişmanlık duygusuyla midesinin burulduğunu hissetti. Kendini savunmak amacıyla Luke'la sert bir biçimde konuşmamayı yeğlerdi, ama buradan ilk fırsatta kaçacağına göre genç adamla dostluk kurmasında ne anlam vardı? Kendini zorlayarak gülümsemeyi başardı. "İyi yolculuklar, Luke. Lütfen kendini zorlayıp benim için erken dönmeye çalışma!"

"Yarın akşam döneceğim." Yanağında seyiren bir adale göründüğü kadar sakin olmadığını ortaya koyuyordu. İçeri girdi ve hafifçe Kristin'in koluna dokundu. "Yeni yatağından memnun kaldın mı? Dün gece sana masal okumaya gelmiştim, ama sen çoktan uykuya dalmıştın bile."

Kristin hiç sesini çıkarmadı.

"Üzerinde ayıcıklar olan bu duvarı beğenmişsindir umarım," diye Luke sözüne devam etti. "Doğduğunu öğrendikten sonra özel olarak senin için seçtim."

Kristin başını çevirip yatağına sonra da duvara baktı. Yeniden başını kaldırıp Luke'a baktığında, onun ne demek istediğini çok iyi anladığı belliydi. Ama yine hiç sesini çıkarmadı.

Beth, Luke'un ellerinin hafifçe titrediğini fark ediyordu. Genç adam hemen ellerini cebine soktu. "Kris-

tin, ben senin babanım ve seninle arkadaş olmayı ço istiyorum. Bu yolculuktan döndükten sonra seninle daha çok beraber olup arkadaş olmayı öğrenebilir miyiz?"

Kristin'in tek cevabı gözlerini kapamak olmuştu. Sonra başını annesinin omzuna gömdü. Luke birka dakika hiç ses çıkarmadan onları izledi ve sonra aniden dönüp kapıya doğru yürüdü. "Beni fazla özlememeye çalış," dedi sert bir şekilde ve kapıyı arkasından kapadı.

Beth uzun bir süre kapanan kapının arkasından baktı, sonra Kristin'in parmaklarını çenesinde hissedinc "Ne var, canım?" diye dalgın bir sesle sordu.

"Adam gitti. Bana bak, adama bakma!"

Beth kızının yüzünde endişeli bir ifade görmüştü. "Sen, benim annemsin! Adamın annesi değilsin. Ada seni annesi yapmak istiyor!"

Beth kendini tutamadan bir kahkaha savurdu. "Hi meraklanma, Kristin. Luke kesinlikle beni annesi yapmak istemiyor."

Kristin annesinin kucağından kaydı ve tahta bloklara doğru koştu. Hepsi yıkılana kadar elleriyle karmakarışık etti. "Hepsi yıkıldı işte!"

"Evet canım, hepsi yıkıldı. Başka bir şey yapmamızı ister misin? Daha büyük kule yapalım mı?"

Kristin iki kocaman blok alıp birbirine vurmaya başladı. Alnını endişeyle kırıştırmıştı. "Adam senin baban mı?"

"Hayır, babam değil, kocam." Beth kollarını kavuşturmuş kızına bakıyordu. Kristin'in 'koca' sözcüğünden bir şey anladığını sanmıyordu, ama daha fazla açıklama yapmak da içinden gelmiyordu. "Luke senin baban, Kristin," diye mırıldandı.

Kristin blokları fırlatıp attı ve küçük ayıyı kucağına aldı. "Benim babam ayıcık!" diye konuşmaya son vermek ister gibi kesin bir sesle bağırdı.

Ayağa kalkıp köşede yığılı oyuncaklar arasında bir trampet bulup çıkardı ve "Benim babam ayıcık!" diye mırıldanarak çalmaya ve odanın içinde dolaşmaya başladı. Bir süre sonra trampetin sesiyle büyülenmiş gibiydi. Çeşitli sesler çıkarıyor ve kendi kendine gülüyordu. Luke tümüyle unutulmuştu.

Beth bir an kızına gıpta etti. Kendi kafasından Luke'u atmak da keşke bu kadar kolay olsaydı!

Bölüm Yedi

Pazartesi akşamı yağmur dindi ve salı öğleye doğru da etrafta ıslak bir toprak parçası kalmadı. Havanın güzelleşmesinden sorumlu olan sanki kendisiymiş gibi Maria Teyze yüzü gururla parlayan Kristin'i yakındaki kitaplığa götürmeyi önerdi. Okul öncesi çocuklar için bir kukla gösterisi vardı.

Kristin dışarı çıkmanın heyecanı içinde zıp zıplıyordu. Beth de bu öğleden sonradan yararlanarak bir araba kiralamayı ve civarda dolaşmayı düşündü. Kafasından sürekli gideceği belli bir yer olmadığını geçiriyordu, ama tam üçüncü keredir Bölge Savcılığı'nın bürosunun bulunduğu caddeden geçtiğini fark etti. Artık kendisini aldatmaktan vazgeçip kalabalık park yerine girdi ve arabanın içinde bir süre oturdu. Neden yapıyordu bunu acaba? Neyi kanıtlamaya çalışıyordu? Asansörde yedinci katın düğmesine basarken aradığı gerçeği buldu. Beklediği bir mucizeydi. Başsavcı'nın, Timberline İnşaat Şirketi'nin devleti hiçbir zaman dolandırmadığını söylemesini istiyordu. Her şeyin yanlış anlaşıldığını ve Luke'un da masum olduğunu söylemesini istiyordu.

Beth dudaklarının alaylı bir gülümsemeyle büküldüğünü fark etti. Kocasıyla ilgili işlerde büyük saflık gösterdiğini anlıyordu şimdi. Bütün kanıtların tersine neden şimdi Luke'un suçsuz olduğu umuduna kapılıyordu?

Beth büroya girdiğinde eski arkadaşlarından, savcı yardımcısı Richard Descartes danışma memuruyla konuşuyordu. Genç kadını heyecanla karşıladı.

"Ülke dışındaki savcılık bürolarından birinde çalış-

tığını duyduk. Rhode Island'a geri dönmek nasıl oluyor?"

Demek ortadan aniden kayboluşunu Luke herkese böyle açıklamıştı! Şimdi Richard'ın yanlış duyduğunu söylemesine hiç gerek yoktu. "Daha geleli iki gün oldu. Pek farkında değilim, doğrusu. Ama kızım buranın harika bir yer olduğu kanısında. Sürekli yağmur yağsa bile okyanusun manzarasına bayılıyor."

"Benim veletler de aynı. Bıraksak aralık ayında bile denize girecekler. Hadi, odama gidelim de sana doğru dürüst bir kahve ikram edeyim. Burada olan biten her şeyi de anlatırım. Sen de çalışma delisi kocandan söz edersin. Artık onun yüzünü bile gördüğümüz yok. Gerçekten gelecek yıl Senato'ya mı girecek, Beth?"

Beth, Richard'ın odasına girip elindeki alışveriş torbasını iskemlenin üzerine bıraktı. Bu soruyu cevaplamadan atlattığına memnun bir halde kendi kendine gülümsedi. "Bazı şeyler hiç değişmiyor, Richard. Bu karmakarışık odanın içinde aradığını nasıl bulduğunu bir türlü anlayamıyorum."

Genç adam sırıttı. "Benim dosyalama sistemim hiç şaşmaz. Ama şu da var ki, bu sistemin nasıl çalıştığını benden başka kimse bilemez!"

Beth boş bulduğu iskemlelerden birine yerleşti. "Eeee, Rhode Island'daki suçlar ne âlemde?"

Neyse ki, Richard fincanlara kahve koymakla meşguldü de, Beth'in sesinin titrediğini fark etmedi. Beth'in fincanını verdikten sonra yerine oturdu ve şu anda soruşturma safhasında olan bazı ilginç konuları anlatmaya başladı. Bir iki de zararsız büro içi dedikodu verdi. Bundan önceki Başsavcı Federal Büroya alınmıştı. Yeni gelense, Richard'ın görüşüne göre, çok iyi ve işini bilen biriydi, ama eski Başsavcı gibi suçluların üzerine gitmekte pek atak davranmıyordu.

Beth dumanları tüten kahvesinden bir yudum aldı.

"Timberline İnşaat Şirketi hakkında bazı ilginç şeyler okudum. On sekiz ay önce bazı suçlayıcı kanıtlar bulunmuş."

"Evet, bizim büro o işte gerçekten çok iyi çalıştı," diye Richard gururla söylendi. "Başsavcı'nın Federal Büro'ya gitmeden önce son baktığı davaydı. O kahrolasıca şirketi en küçük memuruna kadar perişan etti. İtler, devleti tam altı milyon dolandırmışlar ve dahası inşaat kalitesi son derece düşük bazı köprülerin de ihalesini almışlar. Neyse ki, herifleri tutuklattırdık ve herkesin başına da büyük bir bela açılmadan işi kapattık. İnşaat sektöründeki ve Karayollarındaki bazı müfettişleri de besliyorlarmış kuşkusuz. Tanrı bilir kaç müfettiş işe karıştı, ama üç tanesini faka bastırmayı başardık. Şirketin buradaki işleri temizledikten sonra Pennsylvania'ya göç edeceğini de öğrendik. Washington'dan biri de bu işleri ayarlamakla görevliymiş."

Beth buzdan bir elin ensesinde dolaştığını hissetti. Peppe Amca tam zamanında ölmüştü demek! Ama Luke'un bu işten nasıl yakasını sıyırdığını bir türlü anlayamıyordu. Acaba Başsavcı'nın bazı kişileri görmemesi mi sağlanmıştı? Beth hemen bu fikri kafasından attı. Kudretli Caine ailesi bile Başsavcı'yı böyle bir ahlaksızlığa ikna edemezdi.

Beth konuşma konusunu daha az tehlikeli yönlere çekmeden önce uygun birkaç sözcük mırıldanmayı başardı. Richard Descartes'ın bu konuştuklarının ayrıntılarını hatırlamasını pek istemediğinden yarım saat kadar daha kaldı ve sonra birlikte büroyu dolaşmaya başladılar. Beth bütün eski arkadaşlarını gördüğüne gerçekten çok memnun olmuştu.

"Melissa Petersen gelecek ay ayrılıyor," diye Richard asansöre doğru yürüdü. "Kocası California'ya atandı. Onun işi için başvurmayı kafanın bir köşesine yazmayı unutmazsın umarım. Geri gelmeni hepimiz çok

istiyoruz. Çok iyi bir ekip oluşturmuştuk."

Beth gülümsedi. "Davetin için çok teşekkürler, ama şu anda ne yapacağıma henüz karar vermiş değilim."

Richard bir kahkaha attı. "Şimdiye kadar gizli kapaklı konuştuğunun farkındayım Beth, ama Luke'un senatörlüğe doğru hızla koştuğundan şimdi emin oldum! Ve sen de kampanyanın hukuk danışmanı olacaksın, değil mi?"

Gülümsemesini yüzünde tutabilmek için Beth'in yanak adaleleri ağrımaya başlamıştı. "Henüz hiçbir şey kararlaştırılmış değil," diye mırıldandı.

Richard asansörün kapısını açtı. "Seçimi kolayca kazanacağını hepimiz biliyoruz. Son derece zeki ve çalışkan bir insan ve seçmenler de kimsenin cebine bağlı kalmadığını çok iyi biliyor. Kazanırsa hepimiz sevineceğiz, Beth. Onun gibi dürüst bir insana ihtiyacımız var."

'Dürüst, ha...! Aman Tanrım! Richard gerçeği bir bilse!' Beth artık gülümsemekten vazgeçmişti. "Seni yeniden gördüğüme çok sevindim, Richard. Artık gitmem gerekiyor. Kızım, onu terk ettiğimi sanacak."

Beth asansöre girdi ve alt katın düğmesine bastı. Duvara yaslanarak mide bulantısını engellemek istermiş gibi elleriyle karnını tuttu. Gerçeği öğrenmek mi istiyordu? Öğrenmişti işte! Timberline İnşaat Şirketi baştan sona kadar bir dolandırıcılık yuvasıydı. Bütün kuşkuları gerçeğe dönmüştü. Ama görebildiği kadarıyla şirketle bağlantısı olan iki kişi, Peppe Bellini ve Luke Caine bu tutuklamalardan uzak kalabilmişti.

Luke saat yedi sularında Washington'dan döndü. Beth, hiç istemediği bir biçimde, banyodan çıktığı ve odasına girmek üzere olduğu bir sırada genç adamla karşılaştı. Onunla konuşmadan odasına kaçmak üzereydi ki, Luke bileğinden yakaladı.

"Beth, bu gece benimle yemeğe çıkar mısın? Konuş-

mamız gereken bazı şeyler var. Acele olarak."

Vücudunu saran ani bir alev dalgası nedeniyle kafası karmakarışık olmuştu. Genç adam yine o çok pahalı giysilerinden birini giymişti, ceketini çıkarıp bir omzuna atmıştı. Kravatını gevşetmiş ve gömlek düğmesini de açmış olduğundan güneş yanığı teni görünüyordu. Bir düğmesi daha açık olsaydı göğsünü kaplayıp beline kadar inen tüyleri görmek mümkün olacaktı. Bazen Beth dilini bu tüyler üzerinde dolaştırır eliyle de... Beth dehşet içinde bu düşüncelerden başını sallayarak vazgeçti. Duygularının dışa vurulmasını engellemek istiyormuş gibi kollarını sıkıca göğsünde kavuşturdu.

"Samırım bütün bu konuşmalarımızı bir avukatın bürosuna saklamalıyız. Bir yemek masasında konuşacak hiçbir şeyimiz yok çünkü."

"Öyle mi, Beth? Kristin hakkında, bizim söyleyeceklerimiz dışında hiçbir şey bilmeyen bir avukatın ellerine mi bırakacaksın kızımızın kaderini, geleceğini?"

"Elbette ki bırakmayacağım! Ama..."

"Tanrı biliyor ya, yaptığını kabullenmem çok güç oldu, ama çocuğumuzun iyi bir geleceğe sahip olmasını istediğinden kuşkum yok. Aynı şeyi benim için de düşünmeni dilerdim. Kristin'in velayet konusunu baş başa halletmemizin en iyi yol olacağına inanmıyor musun?"

"Olabilir, ama pek..."

Luke havlunun ucunu aldı ve iki göğsünün arasından sızan suyu sildi. "Benimle yemeğe çık bu gece..." Sesi garip bir biçimde kısılmıştı.

Beth gırtlağının derinliklerinden itiraza benzer bir inleme çıkardı, ama nedense ağzından çıkan sözler yemeği kabul ettiği anlamını taşıyordu. Daha sonra odasında yalnız kaldığında bu yaptığına mantıklı bir neden bulmaya çalıştı, ama kendini aldatamayacak kadar da dürüsttü. İnsanı rahatsız edecek gerçek şuydu

ki, Luke'la birlikte olmak için bu yemek davetini kabul etmişti. Başka bir nedeni yoktu. Bugün Richard Descartes'tan aldığı bilgiler ne kadar kötü olursa olsun içinde yanan alevi söndürmeye ne yazık ki yetmemişti.

Bir giysi seçmek sadece otuz saniyesini aldı. Böyle günlerde giyebileceği tek bir gri tüvit etek ve ona uygun yün bluzu vardı. Bu kıyafeti genellikle iş görüşmeleri yapmaya giderken giyerdi. Bu saygın renkler ve göz alıcı olmaktan uzak giysi her iş görüşmesinde başarılı olmasını sağlamıştı.

Dudaklarına parlatıcı sürdü ve kirpiklerini de rimelle biraz koyulaştırdı. Nasıl göründüğünü hiç merak etmediği için bir boy aynasına bakmak gereğini bile duymadı. Belki de üzerinde şık bir giysi olmadığından aynaya bakmak bile istemiyordu. Çünkü sadece Luke'u memnun etmek için şık giyinme fikri bile onu deli etmeye yetiyordu.

Kızına 'iyi geceler' öpücüğü vermek üzere Kristin'in odasına yavaşça girdi. Loş ışıkta sadece gölgelerinin görünmesine rağmen kızının uyumuş olduğunu anladı. Sırtüstü yatmış, hafifçe horluyordu, küçük ayısı da göğsünün üstündeydi. Ama Kristin yalnız değildi. Luke, ellerini karyolanın kenar demirlerine dayamış, hiç kıpırdamadan duruyordu. Beth içgüdüsel olarak genç adamın, Kristin'e uzanıp dokunmak istediğini ve bazı nedenlerden dolayı ürktüğünü sezinliyordu.

Yavaşça odanın içine yürüdü. Kristin'in yanına geldiğinde Luke yalnız olmadığını birden anlamıştı. Hemen yataktan çekildi. Şimdi tümüyle gölgelerin içinde kalmıştı ve yüz ifadesi anlaşılmıyordu.

Beth, genç adamla konuşmadı. Ayıyı yatağın bir köşesine çekti ve dikkatle Kristin'i yan çevirdi. Kristin'in horlaması geçmiş ve gözleri açılmıştı. Dudakları hafif bir tebessümle aralandı ve, "Anne..." diye mırıldan-

dı. Sonra yeniden derin bir uykuya daldı.

Beth, kızının yanağını hafifçe öptü. Sonra doğrulup Luke'a bakmadan önce sırtını hafif hafif sıvazladı. "Ne zaman istersen ben çıkmaya hazırım," diye fısıldar gibi konuştu.

Luke hâlâ yüzünü karanlıkla saklıyordu. Elini yavaşça gözlerinin üzerinden geçirdi. Birden Beth'e, gözyaşlarını siliyormuş gibi geldi. Uzun bir süre genç kadını cevapsız bıraktı. Konuşmaya başladığında, sesinde bastıramadığı gizli titreşimler vardı. "Tanrım! Onun babasıyım ben ve dokunmaya korkuyorum!" Hırıltılı bir sesle güldü. "Ne acı, değil mi? Uyanıp da beni yanında görünce korkacağını düşündüm."

Beth sözlerini tartmaya gerek bile duymadan "Merak etme, Luke. Çok yakında sana alışacaktır," diye cevap verdi.

"Mutlaka! İki yıla kalmaz beni 'adam' diye çağırmaktan da vazgeçer."

Luke sonunda karanlıklardan çıkmıştı. Beth başını kaldırıp genç adama baktı. 'Herhalde hayal görmeye başladım!' diye düşündü. Çünkü Luke'un yüzünde göz yaşlarının izi bile yoktu.

"Boşver bunları şimdi. Artık gitmemiz gerekiyor. Saat sekiz için yer ayırtmıştım ve saat de neredeyse sekiz olmak üzere."

"Bu eyaletteki bütün restoranlar ünlü Luke Caine'e bir masa bulmak için ellerinden geleni yaparlar mutlaka."

Luke, genç kadının yüzünü araştırır gibi baktı. Şaşırdığını gizlemeye ihtiyaç bile duymuyordu. "Beth, lütfen söyler misin bana? Neden bu kadar nefret ediyorsun benden?"

'Çünkü başka bir duygu duyma tehlikesini göze alamıyorum!' diye kafasından ona cevap verdi, ama hemen bu sözleri uzaklaştırdı ve kapıya doğru yürüdü.

"Artık gitmemiz gerekmiyor mu? Aslına bakarsan bugün öğle yemeği de yemediğim için açlıktan ölmek üzereyim."

Luke sorusuna bir cevap almak için üstelemedi. Belki de bir cevap beklemiyordu bile. Maria Teyze'ye, dışarı çıktıklarını haber verdi ve kapıya kadar nezaketle Beth'e eşlik etti. Kapının önünde kocaman ve lüks bir Cadillac onları bekliyordu.

Yol boyunca konuşmanın bütün yükü Luke'un üzerindeydi. Konuşmayı kişisel konulara getirmemeye dikkat ederek Kongre'den yeni geçen yasalardan söz etti.

Gittikleri restoran son derece kaliteliydi ve Fransız soslarıyla zenginleştirilmiş ünlü Amerikan biftekleri çok ünlüydü. Birkaç tane de deniz ürünleri yemeği vardı. Luke da son derece zevkli bir yemek arkadaşıydı. Beth'in karşı çıkacağı konulara kesinlikle değinmiyor. Onu eğlendirmek için elinden geleni yapıyordu. Beth zaman tünelinden geçip geçmişe dönmüş gibi tehlikeli bir duyguya kapılıyordu. Yine eski yıllarda olduğu gibi Washington'daydı. Luke'un varlığı da içinde bir takım garip duygular uyandırıyor, hep yanında kalmasını istiyordu. Vücutça ve ruhça büyük bir uyum içinde olduklarını hissediyordu. Böylece kendini eski günlerdeymiş gibi duyumsamak da son derece kolay oluyordu. Geçen üç yıl içinde olanları unutmak da aynı ölçüde kolaydı!

Beth kadehini eline alıp büyük bir yudum içti. "Kristin'in velayeti konusunda konuşmak istediğini söylemiştin. Buraya geliş nedenimizin de bu olduğunu sanıyordum."

"Nedenlerden biri oydu." Bıçağıyla bir parça et kesti, ama yemeden tabağın kenarına bıraktı. "Beth, ikimiz de mantıklı insanlarız ve Kristin için en uygun olanı yapmak isteriz. Küçük çocuklar konusunda bir sürü kitap okuduğundan eminim. Ben de okudum ve küçük

bir çocuğun, yanında anne ve babasıyla çok daha mutlu büyüdüğünü ikimiz de biliyoruz."

"Ama ne yazık ki, pratikte o teorileri pek uygulamıyoruz."

"Biliyorum. Ama bizim durumumuzda sanırım Kristin için en uygun çevreyi yaratmak elimizde. En azından önümüzdeki birkaç yıl için."

"Peki, ne öneriyorsun?"

"Sanırım şimdilik, birbiriyle kesin olarak yaşayamayacağını anlayan çiftlerden çok daha şanslı sayılırız. Cobden Çiftliği çok büyük ve ben de sık sık seyahate çıkıyorum. Sanırım sen de yakında mesleğin olan avukatlığa dönmek isteyeceeksin. Böylece uzun bir süre evden uzak olacaksın. Bu koşullarda Cobden Çiftliği'nde birbirimizi bile görmeden yaşamayı sürdürebiliriz. Bu durumdan Kristin de büyük yarar sağlar."

Luke tabağını itti. Yemeğinin yarısına bile dokunmamıştı. "Ben aptal değilim, Beth. Ya mahkemede velayet için benimle savaşmayı, ya da ilk eline geçen fırsatta Kristin'i alıp buradan kaçmayı düşünüyorsun. Ama sürekli kaçmanın hiçbir anlamı olmadığını bilmen gerekir. Kızımı bir kere bulduktan sonra hayatımdan çıkıp gitmesine kesinlikle izin vermem. Nereye kaçarsan kaç hemen izini bulurum. Kızımız için gerçekten böyle bir yaşam mı düşünüyorsun? Bir yaşam boyu sürecek mücadele ve kaçıp kovalama!" Luke uzanıp genç kadının elini tuttu. Beth'in vücudu bu temasa anında cevap vermiş ve bir alev dalgası bütün benliğini sarmıştı. "Böyle olması hiç gerekmez." Parmaklarıyla Beth'in elinin üzerini hafif hafif okşuyordu. "Birbirimize olan duygularımız ne olursa olsun kızımıza iyi bir yaşam sağlayabiliriz."

Genç adamın gözleri öyle büyük bir içtenlikle bakıyordu ki, Beth kalbinin ıstırapla burulduğunu hissetti. Derin bir soluk aldı ve elini çekmek için kendini zorla-

dı. Luke'un, karar vermesi çok güç olan konularda onu böyle sorguya çekmesi haksızlıktı doğrusu. Luke'la en küçük bir yakınlığın söz konusu olmadığı, hatta arkadaş olarak bile yaşayamayacakları bir hayatı gözlerinin önüne getirmeye çalıştı ve bütün vücudu kasıldı. Ona bu kadar yakın olup, eski günlerin anılarıyla işkence çekecekse sürekli kaçmayı tercih ederdi kuşkusuz.

İki buçuk yıl öncesine oranla çok daha akıllanmıştı. Luke planlarını sezdiğine göre bu kez çok daha akıllıca bir plan yapması gerekiyordu. İlk planı genç adamın her dediğini yapmak ve kuşkularını yok etmeye çalışmaktı.

Luke'un önerisini düşünüyormuş gibi yaptı ve "Planın oldukça mantıklı görünüyor," dedi. "Kristin açısından ne kadar avantajlı olduğunu görüyorum. Ama birbirinden hiç hoşlanmayan iki insan için hiçbir evin yeterince büyük olamayacağı kanısındayım."

"Biz birbirimizden hoşlanmıyor muyuz? Her şeye karşın birbirimizden hoşlanmadığımıza bir türlü ikna olamıyorum nedense."

Beth gözlerini yumdu ve yumruklarını sıkarak bütün benliğini bir savunma zırhıyla kapadı. Bu sorusunun gerçek cevabının ne olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. "Sanırım... aynı evde yaşamaktan ikimiz de rahatsız olabiliriz..."

"Olabilir, ama başka seçeneğimiz var mı? Mahkemelerde yıllar boyu sürünüp bir savaş vermeye gücün yeter mi? Kazanacağından yüzde yüz emin misin? Sana karşı açık olacağım, Beth. Hâkimin neye karar vereceğini bilmediğimden sana bu öneriyi yapıyorum."

"Kristin'in velayetini kazanacağımdan emin değilim kuşkusuz," diye itiraf etti Beth. "Bu davalar eskiden olduğu gibi annenin lehine kapanmıyor her zaman. Senin de Kristin'e vereceğin maddi avantajlar çok daha

fazla."

"O zaman Cobden Çiftliği'nde kalmayı neden düşünmüyorsun? Ne kaybedersin denemekle?"

'Sadece onurumu, ruh sağlığımı ve kendime duyduğum saygıyı,' diye düşündü Beth. Ama yine de şu anda karşı koyması onu hiçbir yere götürmezdi. Arkasına yaslandı, kadehini aldı ve kalan son yudumları da içti.

"Sanırım Cobden Çiftliği oldukça büyük bir yer. Birbirimizin yoluna çıkmamayı başarabiliriz. Ayrıca işime dönmek istediğimi söylerken de haklıydın."

"Nerede çalışacağın konusunda bir fikrin var mı?"

"Evet. Aslına bakarsan bugün Savcılık Bürosu'na gittim. Yeni bir Başsavcı gelmiş."

"Evet. Onunla tanıştın mı?"

"Şöyle bir tanıştım. Ama eski arkadaşlarla uzun uzun oturdum." Luke'un tepkisini ölçmek için dikkatle yüzüne baktı, ama hiçbir şey anlayamadı. "Richard Descartes'ı hatırlıyor musun? Dediğine göre çok yakında savcı yardımcılığı işi boşalıyormuş. O işe girmeyi düşünüyordum."

"İstediğin buysa ben de yürekten desteklerim." Genç adamın gülümsemesi sıcak ve son derece içtendi. "Maria Teyze'nin çocuk bakıcılığı işini zevkle üstleneceğinden eminim. Yeni gelen Başsavcı'nın da çok iyi bir ekibe ihtiyacı var. Yoksa bu eyalette hızla büyümekte olan suçluluk oranını düşüremez."

Beth, elindeki şarap kadehini öyle sıkıyordu ki, bir an kırılacağından korktu. Bu küçük denemeleri neden yaptığını hâlâ anlamıyordu. Şimdiye kadar Luke'un en ufak bir suçluluk ve huzursuzluk belirtileri göstermediğini öğrenmiş olmalıydı. Saatine baktı ve konuyu değiştirdi. "Çok geç olmuş ve Kristin de sabahın köründe kalkıyor. Tatlı ısmarlayacaksan garsonun dikkatini çekmemiz gerekiyor."

"Çilekli dondurma yemeni salık veririm. Bana gelince ağzıma tatlı sürmemeye yemin ettim. Birkaç haftadan beri pantolonlarım giderek daralıyor ve artık suçu temizleyicilerde bulmaktan vazgeçtim. Gerçek ne kadar da acı olsa kabullenmek zorundayım. Artık pantolonlarımın daralmadığını, ama göbeğimin büyümekte olduğunu anladım!"

"Ben bir fark görmedim."

Luke'un gözleri parladı. "Öyle mi? Ama son günlerde beni elbisesiz görmedin ki!"

Luke'un incecik adaleli vücudu hiç istemediği halde Beth'in gözlerinin önüne geldi. O kocaman eski moda yatakta yan yana yattıklarını ve yıllardır görüşmemişler gibi büyük bir özlemle öpüştüklerini hatırladı. Dalga dalga yükselen arzu kanını kaynatıyor ve beynini bulanıklaştırıyordu. Anıları yok etmek istermiş gibi gözlerini bir an yumdu, sonra peçetesini masanın üzerine bıraktı.

"Ben de tatlıdan vazgeçiyorum. Eğer sen kahve içmek istemiyorsan gitmeye hazırım."

"Hayır, kahve de içmeyeceğim." Luke'un gözleri kısılmış, sesi boğuklaşmıştı. Beth, bu kadar basit bir sözcüğü Luke'un nasıl da cinsel duygularla doldurduğunu anlayamıyordu.

Belki de aralarında oluşan bu cinsellik yüklü havayı kafasında oluşturuyordu. Yıllardır bir rahibe hayatı yaşamıştı, ama aynı şeyi Luke için düşünemezdi. Genç adamın çekiciliği sadece dış görünüşünde yatmıyordu. İstediği kadını rahatlıkla elde edebilecek yetenekleri vardı. Luke'un başka bir kadınla sevişmesinin düşüncesini bile dayanılmaz buldu ve çabucak ayağa fırladı.

Luke onu durdurmaya çalışmadı. Kısa bir süre sonra yanına geldi ve birlikte arabaya doğru yürüdüler. Luke yavaşça park yerinden çıkarken, "Bana Kristin'i anlat," diye mırıldandı. "Eve alışması kolay oldu mu?

Maria Teyze'yle çok iyi anlaşıyor gibi görünüyor."

Beth başını salladı ve yeni odasını nasıl beğendiğini Luke'a anlattı. Kızından söz ederken hiçbir zaman güçlük çekmezdi ve özellikle Kristin'i kendisi kadar seven bir insana küçük öykülerini anlatmak da ayrı bir zevkti. Eve kadar hiç durmadan konuştu. İçinde birikenlerin biriyle paylaşılmak üzere uzun zamandan beri bekleştiğini fark ediyordu.

Luke garajlardan birine arabayı park etti ve ön kapıya ağır adımlarla yürümeye başladılar. Maria Teyze her zaman erken yattığı için evden hiç ses çıkmıyordu. Sessiz bir anlaşma içinde birlikte Kristin'in odasına gittiler.

Koridordan yanan ışığın girmesi için kapı aralık bırakılmıştı. Kristin yüzükoyun yatıyordu. Sarı bukleleri yastığın üzerine yayılmıştı. Annesi saçlarını yüzünden çekip battaniyeyi de üzerine örterken yerinden bile kıpırdamadı. Luke hiç sesini çıkarmadan onları izliyordu. Beth işini bitirince eğilip kızını yanağından öptü.

Daha sonra koridora çıktıklarında dönüp Beth'e baktı. "Onu uyurken öpmek çok iyi de uyanıkken bana kendisini öptüreceği günleri dört gözle bekliyorum. Bir de beni 'Adam' diye çağırmaktan vazgeçmesini sabırsızlıkla gözlüyorum kuşkusuz!"

Beth yatak odasının kapısını açtı. "Kristin'in hareketlerini üzerine alınma. Çok yolculuk ettiğimiz için bir sürü insanla tanışmaya alışkın, ama sadece kadınların bulunduğu bir dünyada büyüdü. Sen ortaya çıkana kadar yaşamında hiçbir erkek yoktu."

"Öyle mi?" diye Luke yumuşacık bir sesle sordu.

öksürüp gırtlağını temizledi.

"Şey... İyi geceler, Luke..."

"Gitme." Luke yavaş yavaş ellerini kaldırdı, genç kadının yüzünü tuttu ve baş parmağını yanağının üzerinde gezdirdi. "Seni özledim."

Beth bacaklarının artık vücudunu taşımadığı gerçeğini fark etmez göründüyordu. Başını Luke'un geniş omzuna dayamamak için büyük bir güç harcadı. Genç adamın parmaklarının temasını bütün vücudunda duyduğunu hissediyor ve bu duygudan uzaklaşmaya çalışıyordu.

Titrek bir gülümsemeyle Luke'a baktı. "Bu güzel yemek için teşekkürler. Böyle lezzetli bir biftek yemeyeli uzun yıllar olmuş."

"Benim için de büyük bir zevkti." Genç adam yavaş yavaş başını Beth'in dudaklarına doğru eğdi. "Seninle beraber olmak bana her zaman zevk vermiştir."

Beth bir an kalbinin durduğunu hissetti, ama hemen sonra da üç katı hızla atmaya başladığını fark etti. "Tanrım! Saat gece yarısını geçmiş!" Çaresizlikle saatine baktı. Şu andaki durumun tümüyle kontrolünden çıktığını fark ediyor, bundan nasıl kurtulacağını da bilemiyordu. "Luke, çok geç oldu. Sanırım yatmamız gerekiyor."

Luke inlemeye benzer bir sesle güldü. "Ben de öyle düşünüyordum! Beth, sevgilim! O kadar uzun zaman oldu ki... Bazı geceler yatağımda yatıp birini bu kadar istemenin insanı öldürüp öldürmeyeceğini düşünürdüm."

Luke, genç kadına iyice yaklaştığında gözlerini ka-

Luke aniden eğildi, Beth'i kucağına aldı ve hiç güçlük çekmeden holden geçerek kendi yatak odasına girdi. Bu odayı daha önce ikisi paylaşıyorlardı. Kristin'in tohumları bu odada atılmıştı. Luke yatak örtüsünü açtı ve genç kadını yatağın üzerine bıraktıktan sonra saçlarını okşamaya başladı. "Tanrım! Eğer düş görüyorsam lütfen beni uyandırma, Beth!"

Beth mantıklı düşünmeye çalışarak beynini zorluyordu. Her türlü sorudan kaçınmak için Luke'un, seksi bir silah olarak kullandığını kendi kendine hatırlattı. Ona güven duymamasının nedenlerini kafasından tek tek geçirdi, ama bütün nedenler şimdi gerçek dışıydı ve tek gerçek de Luke'un alev alev yanan dudaklarıydı.

Luke bir an başını kaldırıp baktı. "Kat kat bir sürü şey giymişsin!"

"Bu sorun kolaylıkla çözümlenebilir." Beth gözlerini genç adamdan ayırmadan bluzunun düğmelerini çözdü.

"Beni delirtiyorsun, Beth..." Genç adam başını eğip dantel sutyenin üzerinden Beth'in göğüslerini öpmeye başladı. Bir eli vücudunda dolaşırken diğer eliyle genç kadının sutyenini çözdü. Beth, duyduğu vahşi arzudan bütün vücudunun kasıldığını hissediyordu. Belini bükük göğüslerini Luke'un dudaklarına daha da yaklaştırdı. Luke şimdi ellerini Beth'in kalçalarında dolaştırıyor ve niyetini açıkça ortaya koyuyordu.

"Hayır... Luke, lütfen... İstemiyorum..."

Bu karşı koymanın ne kadar zayıf bir sesle söylendiğini her ikisi de biliyordu. Beth'in vücudu, genç adamın beklediği cevabı çoktan vermişti bile. Çok uzaklardan bir yerden kulaklarına çekiç sesini andıran bir vuruş sesi geliyordu. Kafasının ta derinlerinde marangozların neden bu geç saatte çalıştıklarını düşündü. Luke onu yeniden öptüğünde bu son mantıklı düşünce de

kafasından silinip gitti.

Ama vuruş sesi sürmekte ısrar ediyordu. Şimdi daha da güçlenmişti sanki. Her ikisi de hiç istemedikleri halde kapının vurulmakta olduğunu fark ettiler. Luke ağzının içinden bir şeyler mırıldanarak Beth'in üzerinden kayarak yataktan kalktı.

Beth kıpırdanmaktan korkuyormuş gibi taş kesilmiş bir halde yatıyordu. Luke'un kapıyı hafifçe araladığını gördü, ama genç adam yatağın görülmeyeceği bir biçimde aralamıştı. Rahatlamış bir halde yüzükoyun yattı ve vücudunun kontrolünü elde etmeye çabaladı.

"Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim, Luke," Maria Teyze'nin sesi açıkça duyuluyordu. "Rahatsız edilmek istemediğin zaman telefonunu fişten çektiğini biliyorum ama El Garbon Büyükelçisi seni arıyor ve önemli olduğunu söylüyor. Rhode Island'lı bir grup gençle yerel bir şiddet olayında yakalanmış."

"Beni uyandırmakta haklısın. Sağol, Maria Teyze. Buradaki telefondan konuşurum."

Luke kapıyı kapadı ve hızlı adımlarla çalışma masasına yürüdü. Telefonu fişe taktıktan sonra ahizeyi kaldırdı. "Ben, Luke Caine. Sizi beklettiğim için özür dilerim. Nasıl yardımcı olabilirim acaba?"

Beth yataktan kalktı ve en küçük bir ses çıkarmamaya özen göstererek titreyen parmaklarıyla bluzunu giyip ilikledi. Luke, ne düşündüğü belli olmayan gözlerle onu izliyordu, ama bütün dikkatinin Büyükelçide olduğu belliydi.

"İstediğiniz bilgiyi elde edebilmem için en azından on yere telefon etmem gerekiyor. Beni bir saat kadar sonra arayabilir misiniz? Benimkine oranla sizin hatlarınız daha açık olmalı."

Beth hiç sesini çıkarmadan odadan kayar gibi çıktı ve kendi yatak odasına doğru yürüdü. Luke'un bu gece kendisine bir kez daha yaklaşmayacağını biliyordu.

Onun bu gençleri kurtarmak için bütün gece çalışacağından hiç kuşkusu yoktu.

Beth belki de yüzüncü kez, kendi vatandaşlarını büyük bir ahlaksızlıkla dolandıran bir adamın nasıl olup da başka işlerde, kendini vererek deliler gibi çalıştığını düşündü.

Sabah olduğunda genç kadın hâlâ bu sorusuna bir cevap bulamamıştı. Dün gecenin baskısından bütün vücudu ağrıyordu. Luke'la bir kez daha yalnız kalırsa kendini tutamayacağından emindi. Kafası bazı kuşkularla dolu olabilirdi, ama vücudu bu kuşkuları tanımıyordu bile.

Sonunda, bu ikilemine bir tek çözüm yolu olduğuna karar verdi. Buradan gitmeliydi. Vücudunun isteklerine boyun eğmeden Cobden Çiftliği'nden bir an önce uzaklaşmalıydı.

Bölüm Sekiz

Yeni El Gabon hükümetinin, Rhode Island'lı on iki öğrenciyi ve beraberindeki hocalarını kurtarması ve bir Amerikan askeri uçağının alanlarına inmesine izin vermesi iki günlük yoğun bir çalışmayı ve yüksek düzeyde görüşmeleri gerektirdi. Grup, Amerikalı Kızılderililere ait bazı arkeolojik bulguların üzerinde çalışma yapıyordu. Dağların tepesindeki bir köyde çalışmalarını sürdürürken kendilerini iki karşıt görüş arasında bulmuşlardı ve her iki grup da köyü yerle bir etmek niyetindeydi.

Öğrenciler ülkelerine salimen döndükten sonra Luke televizyonda bir konuşma yaparak, bir takım dış ülkelere bu tür araştırmalar için gitmeden önce politik durumları hakkında bir araştırma yapmanın görevleri arasında bulunduğunu belirtti.

Beth, kâhya kadınla birlikte mutfaktaki televizyonu izlerken Kristin de yemeğini yiyordu. Genç adamın oldukça ağır sözlerle çatarken nasıl böyle rahat ve espriIi olduğuna şaşıyordu. Luke'un büyülü yeteneklerinden biri de buydu. Bir yandan konuşmayı dinlerken bir yandan da Kristin'in tavuğunu küçük parçalara böldü.

"Sayın Caine, anladığım kadarıyla Amerikan askeri uçağının El Gabon havaalanına inmesi için gerekli görüşmeleri kişisel olarak sürdürmüşsünüz?"

Beth, genç adamın yüz hatlarının bir an gerildiğini ve kaşlarını çattığını fark etti.

"Vatandaşlarımızın güvenliği konusunda birçok kişi ve hükümet görevlisi büyük gayretler gösterdi. El Gabon'daki Büyükelçimiz de ilk görüşmeyi sağlamak açısından bize çok yardımcı oldu."

"Yine de, Mr. Caine, üç ayrı kaynaktan edindiğim bilgiye göre uçağımızın, ordunun ele geçirdiği bir askeri bölgeye inmesinde General Miguel'le olan kişisel dostluğunuz büyük rol oynamış."

"Miguel'le ben buradaki Hukuk Fakültesi'nde birlikte okumuştuk. Son derece zeki ve kültürlü bir devlet adamıdır. Birkaç tane Amerikan vatandaşının, özellikle genç üniversite öğrencilerinin, ülkesini tehlikeye atan kişilerin kurbanı olmasına izin vermesi zaten düşünülemezdi."

Kristin ağzındaki lokmayı yuttu ve kendisinden umulmayacak bir dikkatle televizyona bakmaya başladı. Ekranı işaret ederek, "Adam!" diye bağırdı. "Bak, anne, bizim adam! Benim adamım çok iyi."

Beth midesine bir yumruk yemiş gibi sarsıldı. "Evet, canım, senin baban o."

Kâhya kadın, Kristin'e yarı soyulmuş bir muz getirdi ve sevgiyle çenesinin altını gıdıkladı. "Babanı televizyonda görünce şaşırmadın mı? Yerinde olsam babanla gurur duyardım. Artık 'baba' diyebiliyor musun Kristin? Çok zor bir sözcük olmasa gerek, değil mi? 'Baba' de bakayım."

Kristin, ekrana baktığı için kâhyaya cevap vermedi. "Adam gitti!" diye mırıldandı ve koca bir parça muz ısırdı. Gerçekten de Luke'un görüntüsü kaybolmuş, yerini reklamlar almıştı.

İki dakika sonra Bill Decker mutfağa girerek hızla buzdolabına doğru yürüdü. Beth'i hafifçe başıyla selamlayarak, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Çalışma odasına iki tane soğuk bira götürmem gerekiyor. Luke'un kampanya müdürü burada ve neredeyse kalp krizi geçirmek üzere!"

Kâhya kadın homurdandı. "Hiç şaşmadım."

"Sorun ne?" diye Beth sordu.

"Tanrım! İkiniz de haberleri izlemediniz mi yoksa?

O Tanrının belası herif, Luke'a, Miguel'le yıllardan beri tanıştıklarını itiraf ettirdi! Ne olup bittiğini anlamaya fırsat kalmadan sağ kanat, Luke'un, devrimcilere çok iyi davrandığını yayacak!"

Beth'in kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. "Çok kötü bir şey mi yani?"

Bill inler gibi bir ses çıkardı. "Kuşkusuz bu sorunun cevabı bundan sonra ne yapman gerektiğine bağlı. Senatör seçilmek istiyorsan çok kötü. Bu eyaletin seçmenleri sola ya da sağa eğilimleri olmayan dürüst, tam ortada insanlardan hoşlanırlar."

Demek bu yüzden General Miguel konusundaki soruyu duyunca Luke'un kaşları çatılmıştı! Oysa Beth de Luke'un tüm operasyonu üzerine almamakla son derece mütevazi davrandığını sanıyordu. Luke'un hayalinde canlandırdığı kişiliğini değil de, gerçek kimliğini görmeye ne zaman başlayacaktı acaba?

"Aynı okula gittiler diye Luke, General Miguel'in politik görüşlerini neden paylaşıyor görünsün?"

"Bunu sizinle ben biliyoruz. Bunu bir de Luke'a çamur atmaya çalışan sağ kanat basına anlatın bakalım!" Bill bira tenekelerini aldı ve hızla kapıya doğru yürüdü. "Gerry'ye şunları götüreyim. İyi geleceğinden kuşkum yok. Luke'a bu korkunç işe girişmemesini söylemişti ve şu anda her soluk alışında ejderhalar gibi alev püskürtüyor."

Beth, Bill'in arkasından sıkıntılı bir ifadeyle baktı. Kâhya kadın, Kristin'in önündeki muz kabuğunu aldı. "Sen, Bill'e ve kampanyayı yürütsün diye tuttukları o adama bakma." Yaşlı kadının gülümsemesi insanı oldukça rahatlatıyordu. "Tanrıya şükürler olsun ki, Mr. Caine o iki adamdan da daha aklı selim sahibi. Doğru yolun ne olduğunu onlardan çok daha iyi bilir." Sabunlu bezle Kristin'in ellerini ve ağzını sildi. "Mr. Caine gelecek yıl Senato'ya girecektir, görecek-

sin. Bill Decker ve o kampanya müdürü sorun yaratmaya bayılırlar."

"Bazı insanlar üzülmekten ve telaşlanmaktan zevk alırlar," diye Beth onayladı. Kâhya kadın gerçekten de haklıydı. Bill Decker her zaman konunun en kötü yanını görürdü ve Beth'in de bu kötümserliği paylaşmasına hiç gerek yoktu. Evet, Luke kaşlarını çatmıştı, ama nedeni bütün operasyonu tek başına yapmış görünmek, ve başkalarına haksızlık etmek istemediğindendi. Neden içgüdülerine güvenmiyordu bir türlü? Luke'un bir kez rüşvet almış olması her olayda bir art niyeti var anlamına da gelmezdi kuşkusuz.

Kâhya kadın bulaşıkları makineye yerleştirdi. Düğmelere basıp makineyi işlettikten sonra gülümseyerek doğruldu.

"Mrs. Caine, size buzdolabında soğuk bir şeyler bıraktım. Mr. Caine, Valiyle yemek yiyeceği için evde olmayacak. Bir sakıncası yoksa ben de çıkmak istiyorum. Eşimle görmek istediğimiz bir film oynuyor."

"Hemen çık o zaman. Zaten çalışma saatlerin son derece uzun ve gereksiz."

"Ama ek çalışma saatlerim için para alıyorum." Kadın, dolaptan paltosunu çıkardı ve giydi. Fırının üzerindeki dolabı açtı, kilitli duran arka kapıya yürüdü, lastik botlarını giydi ve kartı kilit mekanizmasının içine soktu. Kapıyı açtı ve kartı da cebine koydu. "Arkamdan kapıyı kilitlersiniz, değil mi, Mrs. Caine?"

"Elbette."

Kadın bir an kapıda durarak Kristin'e el salladı. "Sana da annene de iyi geceler, yavrum. Yarın sabah görüşürüz."

"Güle, güle!" diye Kristin arkasından bağırdı.

Kâhya kadın gider gitmez Beth, Kristin'i yere oturttu ve çabucak mutfak dolaplarını karıştırdı. Kızına oyuncak olarak plastik bir yumurta çırpacağı buldu.

Sonra çıkıp hole bir göz attı. Çalışma odasından gelen mırıltılar hâlâ devam ediyordu. Bill de daha on, on beş dakika içinde mutfağa gelmezdi. Yine de elleri titreyerek fırının üzerindeki dolabı açtı, yemek kitaplarının arasını karıştırdı ve yedek kartları buldu.

Değerli bir aile mücevherini çalıyormuş gibi hissediyordu kendini. Kartı hemen pantolonunun cebine indirdi. Boğazı korumuş ve elleri terlemişti. Kristin'e dönüp, "Hadi, gidip Maria Teyze'yi bulalım. Yatmadan önce sana bir öykü okumak istiyordu," dedi.

Kristin, annesinin içinde kopan fırtınaları kuşkusuz fark etmemişti. Ellerini çırparak ayağa fırladı. "Maria Teyze çok tatlı. Burası da çok güzel bir ev, anne."

Beth gülümsemeye çalışarak yemek kitaplarını dolaba yerleştirdi. "Evet, canım. Burası çok güzel bir ev."

Kristin iki ayağıyla birden zıplayarak merdivenleri çıkıyordu. "Burada seninle ve Maria Teyze'yle kalacağım." Merdivene zıplamak üzereyken tereddütle durdu ve annesine baktı. "Adam da buyada mı kalacak? Her zaman bizimle beraber buyada mı kalacak?"

"Evet. Sanırım babayla bir süre daha burada kalacağız."

"Offf, anneee..! Elimi acıtıyorsun!"

Beth, sımsıkı tuttuğu kızının elini biraz gevşetti. "Kusura bakma, canım. Hadi, bir basamak daha kaldı. Onu da atla da Maria Teyze'ye gidip öyküsünü dinlemeye hazır olduğumuzu söyleyelim."

Daha sonra Kristin'i yatırdı ve bir kitap alıp yatağının kenarına oturdu, ama pek okuduğu yoktu. Hiç istemediği halde Kristin'in Cobden Çiftliği'nde yaşamaktan memnun olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Yeni arkadaşı Maria Teyze'den, kâhya kadından çok hoşlanıyordu ve hatta bugün öğleden sonra Bill Decker'la bile cilveli cilveli konuşmuştu. Luke'a gelince, Kristin'in babasına ilk zamanlarda duyduğu düşmanlık gide-

rek kayboluyordu.

Kristin buraya daha fazla bağlanıp da kök salmaya başlamadan, bir an önce gitmeleri gerekiyordu. Kuşkusuz Luke'un, sağlayacağı şeyler açısından avantajı daha da fazlaydı.

Beth hızla kitabı kapadı. Luke'un verebileceği şeyler sadece maddiydi. Bir sürü oyuncak, çok güzel bir oda ve deniz kenarında bir ev, ahlaki değerler olmadan hiçbir işe yaramazdı. Kızının, korkunç bir suç işlemiş bir adamla birlikte büyümesine göz yumabilir miydi gerçekten? Üstelik hâlâ Rhode Island'da bir takım kirli işlerle uğraşıyor da olabilirdi. Bu durumda da Kristin bir gün kendisini, babasının gangster arkadaşlarıyla anlaşmazlığa düşmesi sonucu iki ateş arasında bulabilirdi.

Beth herkesin uyumasını bekledi, sonra kesin bir kararlılıkla bavulunu toplamaya başladı. Luke'u terk etmek en doğru karardı ve artık kendi kendine bir takım sorular sormaktan vazgeçecekti. Bavulunu toplaması uzun sürmedi. Son iki buçuk yıl içinde toplamaya öylesine alışmıştı ki, birkaç dakika içinde bütün çekmeceleri boşaltmayı başarabiliyordu. Kristin'in de bavulunu yaptıktan sonra koyu renk pantolonu, kalın kazağını giydi ve odanın kapısını açarak büyük bir dikkatle etrafı dinledi.

Evden hiç ses çıkmıyordu. Kendi kalp atışlarının kulaklarında yankılanmasını dinleyerek iki bavulla arka merdivenlere doğru yürüdü. Yüzme havuzuna açılan yan kapıdan çıkmaya karar vermişti. Yazın bu kapı çok kullanılırdı, ama kışın bütün gün boyunca açılmadığı oluyordu.

Çaldığı kartı çıkarıp kilide soktu ve hafif bir ses duyunca irkildi. Ama sonra kilidin açılış sesini duyarak kimsenin bulunmadığını kendi kendine tekrarladı. Kalp atışları şimdi biraz normale dönmüştü. Yavaşça kapı-

nın tokmağını çevirerek dışarı çıktı. Bu yol kendi arabasının durduğu garaja gidiyordu.

Hırsızlara karşı bir önlem olsun diye evin bütün etrafı aydınlatılıyordu. Beth kimsenin kendisini görmediğine emin oluncaya kadar bekledi. Sabahın üçünde bu kadar dikkat biraz fazla kaçıyordu aslında. Bu saatte ne Bill Decker ne Maria Teyze bahçede dolaşmazdı ve Luke da Valiyle yemek yedikten sonra geceyi orada geçirecekti.

Bavullarını garajın arka tarafında duran bir sıranın arkasına koydu ve bir plastik bidonla çim biçme makinesini önüne çekti. Kir ıe burada iki bavul durduğunu anlayamazdı. Ellerinin tozunu silkeledikten sonra garajdan çıktı, etrafına dikkatle baktı ve yan kapıya doğru hızla yürüdü.

O sırada gölgeler arasından çıkan ince, atletik bir vücut görünce duvarın kenarında donup kaldı. Birden adamın Luke olduğunu anladı ve rahatlamış gibi derin bir soluk aldı. Ama bir anda gerçeği idrak edince belki de bir hırsızla karşılaşmayı tercih edebileceğini düşündü. Luke kendisini görünce bütün kaçma planlarının altüst olacağını biliyordu.

Yeniden garaja dönmeyi düşündü, ama bu fikir daha kafasında oluşmadan hemen vazgeçti. Herhangi bir hareket Luke'un dikkatini çekmeye yeterdi. Tam bu sırada Luke bir an durdu ve Beth kıpırdamadan soluğunu tutarak duvara yapıştı. Sonsuz bir bekleyişten sonra Luke elini cebine attı ve bir şey çıkardı. Çıkan alevden Luke'un bir sigara yaktığını anladı. Ama şimdiye kadar genç adamın sigara içtiğini görmemişti. Herhalde kendisini görmemiş olacaktı. Çünkü sigara yakmaktan çok daha uygun bir şey yapacağı kuşkusuzdu.

Sonunda Luke giriş kapısına doğru yürümeye başlayınca Beth derin bir soluk aldı. Luke gittikten sonra yarım saat bekledi. Duvara dayadığı elleri buz kesmiş,

çenesi titremeye başlamıştı. Sürünür gibi kapıdan girdi ve merdivenlere doğru parmaklarının ucunda yürüdü.

Yatak odasına girmesi için Luke'un odasının önünden geçmesi gerekiyordu. Beth üst kattaki koridorda gözlerini gezdirdi. Hiçbir hareket yoktu ve hiçbir kapının altından da ışık sızmıyordu. Rahatsız edici bir sessizlik hüküm sürüyordu. Bu sessizlik güven vericiydi, ama merdiven başından kendi odasına kadar olan yol gözünde büyüyordu. Bu kilometrelerce yolda her gıcırdayan tahta düşmanıydı.

Parmaklarının ucuna basarak yürüdü. Sonunda oda kapısının önüne gelmişti. Elini kapının tokmağına uzattı.

"Evin etrafında yürüyüşe mi çıkmıştın?" Luke'un sesi tam arkasından duyulmuştu. "Çok garip bir saat seçmişsin doğrusu!"

Beth şiddetle döndü ve sırtını kapıya dayadı. Kalbi öylesine şiddetle atıyordu ki, yerinden kıpırdayacak hali yoktu. Üstelik yüzündeki suçluluk ifadesinin farkındaydı. Ama ne gariptir ki, Luke gülümsüyordu. Yine de bu sakinliğine karşın içinde fırtınalar koptuğunu Beth anlıyordu. Üzerinde bir blucin ve düğmeleri iliklenmemiş ekose bir gömlek vardı. Saçları sanki yeni yataktan kalkmış gibi karışmıştı.

"Dilini mi yuttun?"

Beth gözlerini güçlükle genç adamın aralık gömleğinden görünen teninden aldı ve "Uyuyamadım..." diye mırıldandı. "Alt...Alt kata sıcak bir şeyler içmek için inmiştim." Kendi kulaklarına da çok zayıf bir bahane olarak gelmişti bu, ama şu anda başka şey düşünecek durumda değildi.

Luke, bu öyküye inanmış gibi görünüyordu. "Sıcak bir şeyler mi? Grip falan mı oldun yoksa? Belki de kaloriferi biraz daha açmamız gerekiyor, ama Maria Tey-

ze de çok üşümesine karşın soğuktan şikâyette bulunmadı bugün."

Luke bir adımda arayı kapatmış, iyice Beth'e yaklaşmıştı. Beth güçlükle yutkundu. Kendisiyle Luke'un çıplak göğsünün arasını açmak için çaresizlikle kapıya sırtını dayıyordu. "Hayır... Hayır, grip olmadım. Çok iyiyim. Isıyı da yükseltmeye gerek yok."

"Üşümedinse neden bu kalın kazağı giyiyorsun? Bir de kalın yün pantolon giymişsin üstelik. Bütün bunları mutfağa gitmek için giydiğine inanamıyorum!" Luke hâlâ gülümsüyordu ve gözlerindeki alaylı ifade de açıkça belli oluyordu. "Gerçekten inanılmaz bir öykü! Evden çıkabilmenin hiçbir yolu olmadığını bilmesem bahçede yürüyüşe çıktığını sanabilirim. Ama kuşkusuz kapıları açamazsın, değil mi, Beth?"

"Ha... Hayır, elbette açamam..." Acaba Luke cebinde duran kartın varlığını biliyor muydu? Genç adam birden eğilip yanağını yanağına sürtünce rahatlamış gibi oldu. Uzamaya başlamış olan sakalları yanağına hafifçe batıyordu. "Yüzün ve saçların temiz hava kokuyor. Neredeydin, Beth?"

"A....Aşağıda. Mutfaktaydım... Söyledim ya..."

"Hımmm... Söylediğini biliyorum." Genç adamın eli beline doğru kayınca Beth gözlerini sımsıkı yumdu. Durum artık iyice kontrolünden çıkmak üzereydi. Luke'un sorular sorup durmasını engellemeliydi. Nerede olduğunu anlamadığı sürece bavulları garajda güvenlik içindeydi. Orada durdukça da kaçma şansı yüksekti.

Luke başka soru soramadan, Beth başını kaldırıp genç adama baktı ve parmağını baştan çıkarıcı bir ifadeyle Luke'un dudaklarına değdirdi. "Ben temiz hava kokuyor olabilirim, ama sen de sigara kokuyorsun. Eskiden hiç sigara içmezdin oysa."

"Haklısın. İki buçuk yıl öncesine kadar ağzıma si-

gara koymamıştım. Beni terk edene kadar!" Luke dilini genç kadının parmağında dolaştırdı. Beth bu hareketinin biraz fazla kaçtığını fark ediyordu, ama artık çok geçti. Ondan uzaklaşmak için bir hareket yapınca Luke, elini yakaladı ve avcunun içini öptü. "İnsan sıkıntı içindeyken bazı kötü alışkanlıklar ediniyor.'

Beth, genç adamın uzun parmaklarına bakıyordu. Kendini zorlayarak neşeli bir sesle konuşmaya çalıştı. "Sigara sağlığa zararlıdır, Sayın Kongre Üyesi! Tutku haline gelmeden bırakmanız gerekir."

"Çok haklısınız, Avukat hanım! Şimdi Cobden Çiftliği'ne döndüğünüze göre sıkıntılarım da oldukça azalmış durumda." Genç adam dudaklarını iyice yaklaştırdı. Koridorun loş aydınlığında gözleri pırıl pırıl yanıyordu. "Kim bilir? Bundan sonra evde olacağına göre belki kolaylıkla sigarayı da bırakabilirim."

Beth güçlükle yutkundu. "Belki." Solukları hızlandığından göğsü de aynı hızla inip kalkmaya başlamıştı. Luke şimdi parmaklarını göğüslerinin etrafında dolaştırıyordu. Beth aralarında geçenleri mantıklı bir şekilde düşünmekten vazgeçerek vücudunun her zerresinde hissettiği bu dokunuşların zevkini çıkarmaya başladı.

Birden Luke'un parmakları durmuştu. "Ne oldu, Beth? Yüzünde bir damla kan kalmadı sanki. İyi misin?"

'Hayır!' diye düşündü Beth gözlerini kapayarak. 'Hayır, hiç iyi değilim! Şu anda son iki buçuk yıl içinde çekmediğim bir sıkıntıyı çekiyorum!' Kendini zorlayarak gözlerini açtı ve genç adama baktı. "Çok iyiyim. Gerçekten."

"Ama ben iyi değilim. Bırak da seni kollarımın arasında tutayım, Beth. Hiç olmazsa bu gecelik seninle beraber olayım."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Sonra Luke, genç

kadının adını mırıldandı ve dudaklarını eğdi. Beth artık karşı koymanın çok geç olduğunu düşünüyordu. Bütün vücudu Luke'un özlemini çekiyordu.

Luke bir an dudaklarını kaldırdı ve Beth'in kazağını ve tişörtünü çıkarıp yere attı. Sutyen giydiğini görünce kaşları çatıldı, gözleri hayranlıkla genç kadının vücudunda dolaşıyordu. "Tanrım! Seni her görüşümde vücudunun daha da güzelleştiğini düşünüyorum!"

"Sarıl bana, Luke. Öp beni!"

"Burada kalamayız, sevgilim. Senin odana geçelim."

Luke'un kendisini kucakladığını hayal meyal fark etti. Genç adam, onu yatağın üzerine bıraktıktan sonra büyük bir hızla soyundu ve yanına geldi. Beth, genç adamın çıplak vücudunun kendine değdiğini hissedince zevkle inledi. Artık dünya yüzünde Luke'dan başka kimse kalmamıştı.

Bölüm Dokuz

Beth, bir kapı kapanma sesiyle gözlerini açınca yalnız olduğunu gördü. Kırmızı ışıklı saat, altı buçuğu gösteriyordu ve yarım saate kalmaz Kristin, kahvaltıyı birlikte etmeleri için odasına dalardı. Luke'un gitmiş olması iyiydi, çünkü Kristin'in onları birlikte gördüğünde soracağı bir takım garip sorularına cevap aramak çok zor olacaktı.

Yatak örtüsünü çenesine kadar çekerek yatakta doğruldu. Kristin'in sorularını garip bulmak yüz yüze kaldığı sorunları kanıtlıyordu. Dün gecenin olaylarını düşününce yanakları yanmaya başladı. 'Ne yaptı ben...?' diye kendi kendine ıstırapla fısıldadı. Bu durumdan zarar göreceği hiç aklına gelmemiş miydi? Evet, kocasının sorularını engellemeyi başarmıştı, ama bedel de çok yüksek olmuştu. Luke'la sevişmenin ne harik olduğunu bir kez daha denedikten sonra yaşamını onsuz nasıl sürdürebilecekti?

Bu sırada yatakta küçük bir fırtına esti ve Beth'i düşüncelerine son verdi. "Ben buradayım, anne! Kendimi giydirdim!" Pijamasının üzerine giydiği kazağı kollarını uzatarak annesine gösterdi ve, "Ben iyi bi çocuğum, değil mi?" diye umutla sordu.

"Evet, yavrum, çok iyi bir çocuksun." Genç kadı kızını kollarına aldı ve pembe yanaklarından öptü. "Ben yıkanana kadar sen biraz oyna. Sonra aşağı ine kahvaltıyı hazırlarız."

Beth saçlarını yıkadıktan sonra suyu yavaş yavaş soğuğa doğru ayarladı. Buz gibi damlacıkların biraz olsun aklını başına getireceğini umuyordu. Dün gecenin, hemen unutulması gerekiyordu. Bir sevgili olarak Lu-

ke'un yeteneklerinin karar verme yetisini sıfıra indirmesine izin vermeyecekti. Dün gece hiçbir şeyi değiştirmemişti. Kristin'in iyiliği için Cobden Çiftliği'nden uzaklaşması gerekiyordu.

Bir süre sonra aşağı indiklerinde Luke mutfaktaki kahvaltı masasında oturuyordu. Bir yandan kahvaltısını ediyor, bir yandan da kâhya kadın Evelyn'le sohbet ediyordu. Dün geceyi uykusuz geçirdiği gözlerinin altındaki gölgelerden belli oluyordu.

"Merhaba, adam!"' Kristin bir an televizyon ekranına, sonra da Luke'a baktı. "Sen gitmiştin, ama şimdi eve geldin."

Luke sırıttı. "Ne demek istediğini pek anlamadım, ama sanırım bu sözlerden memnun olmam gerekiyor. Dün seni çok özledim. İyi vakit geçirdin mi? Maria Teyze dün deniz kenarında bir yengeç bulduğunu söyledi."

Kristin, Luke'un yanındaki iskemleye tırmandı. Çenesi ancak masanın kenarına geliyordu. "Ben, senden büyüğüm, adam." Kristin'in konuşma anlayışı karşısındakinin sorularına cevap vermek gibi bir çabayı gerektirmiyordu.

Luke ne söyleyeceğini düşünür gibi birkaç dakika kızına baktı. "Hayır, Kristin. Sen, benden büyük değilsin, ama gün geçtikçe büyüyorsun." Başını kaldırıp bir süre Beth'e baktı. "Umarım bir gün annen kadar uzun boylu olursun."

"Annem büyük. Annem senden de büyük, adam!"

Beth, bu münakaşanın fazla uzun sürdüğünü düşünerek söze karıştı. "Hadi, kahvaltın hazır," diyerek Kristin'i aldı ve kendi yüksek iskemlesine oturttu. "Kahvaltını etmezsen kimse kadar büyük olamazsın."

Kristin hemen yemeğine daldı. Kaşığı kadar parmaklarını da kullanıyordu. Luke bir süre sevgiyle kızını izledi, sonra Beth'e döndü. "Bu sabah bir şey yememeye mi karar verdin?"

"Kahvaltı etmeyi pek sevmiyorum. Sadece kahve içeceğim."

"Bugün Kristin'le birlikte benimle gelirsiniz diye düşünüyordum. New London'daki Coast Guard Akademisi'nde bir konuşma yapacağım. Belki siz de gelmek istersiniz. Kristin konuşmaları sıkıcı bulabilir, ama bandodan ve balonlardan hoşlanır."

Beth ağır hareketlerle kahvesini koydu. "New London, Connecticut'da, değil mi? Ne zaman çıkmayı düşünüyorsun?"

"Bir saat falan sonra. Akademi'nin dekanıyla öğle yemeği yiyeceğim ve hazır o taraflara gitmişken de Groton Üssü'nde birkaç kişiyi göreceğim. Ne dersin? Kristin için yorucu olur mu? Beşten ya da altıdan önce evde olamayız."

Beth, genç adamın davetini kabul etme isteğiyle boğuştu bir süre. Eğer Cobden Çiftliği'nden ciddi olarak kaçmak istiyorsa bundan daha iyi bir fırsat elde edemezdi.

"Bizi düşündüğün için teşekkürler, ama başka bir zaman geliriz, Luke. Bu program Kristin için fazla yüklü ve uzun süre de dikkatini bir tek şeyde yoğunlaştıramıyor."

"Yine de sizinle beraber olmak isterdim. Fikrini değiştirmeyeceğinden emin misin?" Luke araştırıcı gözlerle Beth'e baktı. "Bugün için özel bir planın mı var, Beth?"

Beth fincanını masaya bıraktı ve ellerinin titrememesine özel bir dikkat gösterdi. "Aslına bakarsan bazı planlarım var. Kristin'le birlikte senin resmi toplantılarına katılabilmemiz için yeni giysilere ihtiyacımız var. Maria Teyze, Kristin'e bakabileceğini söyledi. Ben de Boston'a kadar gidip bir iki etek ve elbise almayı düşünüyordum."

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Luke gülümsedi. "Eh,

o zaman alışverişe gitmen iyi olur, Beth." Elini cebine atıp cüzdanını çıkardı. Tomarla kredi kartını masanın üzerine yaydı. Birkaç gün önce Beth'in, parasını hiçbir şekilde kullanmayacağını söylemesini hiç hatırlamıyor gibiydi. "İstediğini seç, Beth ve lütfen bol bol bir şeyler al da, bir daha konuşma yapmaya gideceğim zaman bir bahane bulma."

Beth fazla sorun çıkmasın diye dişlerini gıcırdatarak üç dört tane kart aldı. "Teşekkür ederim. Çok zorunlu kalmadıkça kullanmam."

"A, evet, paramı harcama konusunda ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. Benim kartlarımı kullanabileceğin mağazaları şimdi Bill bildirir."

"Bana arabalardan birinin de anahtarını verir misin? Öğle tatilinden önce alışverişi bitirmek için erkenden çıkmak istiyorum."

"Dükkânların çoğu ondan önce açılmaz. Arabanın anahtarını da Bill'den alacaksın. Hangi arabanın kimde olduğu kayıtlarını Bill tutar."

Kristin kahvaltısını bitirmiş, kaşığını iskemlesinin kenarına vurmaya başlamıştı. "Ben büyüğüm şimdi! Bak, adam! Büyüdüm işte!"

Luke ciddi gözlerle kızını inceledi. "Gözlerime inanamıyorum! Ama gerçekten daha büyümüşsün!"

Beth gülmekten kendini alamadı. "Bütün kahvaltı suratında bir tabaka oluşturmuş da ondan herhalde!" Aynı şekilde iskemlesi, giysisi ve saçları da bulaşmıştı. Beth birkaç tane kâğıt havlu alıp etrafı temizledi. "Bu küçük hanımı yukarı götürüp temizlemem gerekiyor sanırım." Sesinin son derece sakin çıktığını duyunca rahatlamış gibi derin bir soluk aldı. "Bugün Kristin'in en zor günlerinden biri olacak. Saat daha yedi buçuk olmasına karşın ikinci kez üzerini değiştiriyoruz!"

"Üzerini değiştirecek giysisi var mı?"

"Elbette var. Ne demek istiyorsun?"

Luke iskemlesini itip ayağa kalktı ve yanından geçerken Kristin'in yapış yapış olmuş saçlarını karıştırdı. "Yok bir şey, Beth. Ne demek istemiş olabilirim?" Bir an mutfak kapısının önünde durdu. "Biliyor musun, bu sabah son derece sinirlisin. Seni sıkan bir şey mi var?"

"Hayır, hiçbir şey yok. Canımı sıkan ne olabilir?"

"Ne bileyim," diyerek gülümsedi Luke. "Eh, sana iyi alışverişler, Beth. Akşama görüşmek üzere." Kristin'e bir öpücük yolladı, kâhya kadına el salladı ve kapıdan çıktı.

Beth bir saat kadar bekledikten sonra Bill'i aradı ve araba anahtarlarını istedi. Çalışma odasından Luke'un sesi duyuluyordu, ama genç adamın bu kadar erken gideceğini ummadığı için fazla telaşlanmadı. Luke'un arabası bahçe kapısından çıkana kadar nerede bekleyeceğini biliyordu.

"Hemen mi gideceksiniz, Mrs. Caine?"

"Eğer arabanın durumu uygunsa hemen gitmek istiyorum."

"Uygun elbette. Büyük garajda her zamanki yerinde park edilmiştir."

"O zaman ön kapıyı açabilir misiniz, lütfen?"

Bill gırtlağını temizlemek için hafifçe öksürdü. "Şeyy... Çok özür dilerim, Mrs. Caine, ama önce sormam gerekiyor. Kristin nerede?"

"Kızım, Maria Teyze'yle birlikte," diye gergin bir sesle cevap verdi genç kadın. "Merak etmeyin, beni evin dışına bırakmanızda hiçbir sakınca yok."

Bill cebinden plastik kartı çıkardı ve hızla ön kapıya doğru yürüdü. "Sizi böyle kontrol etmek zorunda kaldığım için çok özür dilerim, Mrs. Caine. Ama olayları bir de Luke'un bakış açısından görmeniz gerekiyor. Kızının yaşamının ilk iki yılını kaybetti ve bundan sonra bir an bile onu gözünün önünden ayırmak istemiyor."

"Luke'un bakış açısını çok iyi anlıyorum. Ama ne yazık ki, benimkini anladığından kuşkuluyum." Beth arabanın anahtarlarını ceketinin cebine attı. "Sanırım saat dört sularında dönerim. Kâhya kadına öğle yemeğinde evde olamayacağımı söyledim."

"İyi günler dilerim, Mrs. Caine." Bill'in sesinde, şimdiye kadar duymaya alışkın olmadığı, bir tereddüt vardı. "Ve lütfen, Luke'un, kızına olan duygularını bir kez daha düşünün. Kristin'i ne kadar çok sevdiğini biliyorsunuz."

Beth, evden bir kilometre kadar uzaklaştıktan sonra hiç kullanılmayan yan yollardan birine saptı. Caddeden görünmeyecek bir şekilde park ettikten sonra dışarı çıktı ve yolun kenarındaki ağaçların arkasına gizlendi.

On beş dakika kadar sonra çok iyi tanıdığı gri Cadillac geçip gitti. Luke, yanında Bill olduğu halde arabayı hızla kullanıyordu ve yanlarında Beth'in hiç tanımadığı bir adam da vardı. Cadillac gözden kaybolana kadar bekledi, sonra koşarak kendi arabasına döndü. Yeniden Cobden Çiftliği'ne döndü ve arka kapıdan girerek arabayı garaja park etti. Bidonları ve tahta sırayı çekip bavulları çıkardıktan sonra onları arabanın bagajına tıkıştırdı. Saat daha dokuz buçuk bile olmamıştı. Luke'la Bill, Connecticut'a gittiklerine göre daha öğleye kadar onu kimse aramazdı.

Eve girdi ve bir an hiç kıpırdamadan durup etraftaki sesleri dinledi. Gündelikçi kadın oturma odasını elektrik süpürgesiyle temizliyor, Evelyn'in de mutfakta çalıştığı duyuluyordu. Maria Teyze ve Kristin herhalde yukarı kattaydılar. Tanrıya şükürler olsun ki evde çalışanlardan hiçbirinin aklına hole çıkmak gelmemişti. İçeri girdiğini kimse görmedikçe evden kızıyla birlikte kaçma şansı o kadar artıyordu.

Beth merdivenleri ikişer ikişer atlayarak yukarı çık-

tı ve soluk soluğa Kristin'in odasının önünde durdu. Maria bir dergi okuyor ve arada bir de Kristin'i kontrol ediyordu.

"Merhaba, anne!" Kristin bağırarak annesine koştu ve dizlerine sarıldı.

"Merhaba!" Maria Teyze şaşkınlıkla genç kadına baktı. "Dünyanın en hızlı alışverişini yaparak bir rekor kırdın herhalde!"

"Yok canım! Henüz yola çıkmadım bile. Ne kadar aptal olduğumu düşünebiliyor musun? Ana yola çıkmıştık ki, birden kredi kartlarını cüzdanıma koymadığımı hatırladım." Beth çantasını havaya kaldırarak gösterdi. "Şimdi her şeyim tamam olduğuna göre yeniden yola çıkabilirim."

"Kapı zilinin çaldığını hiç duymadım ama?"

"Evelyn geldiğimi görünce kapıyı açtı." Beth kıpkırmızı olan yanaklarını göstermemek için hemen arkasını döndü. Bu kadar yalan uydurması gerektiği için kendi kendine lanetler yağdırıyordu.

"Ben susadım. Bir şeyler içebilir miyim?"

"Elbette içebilirsin, canım." Beth, kızını Maria'nın yanından alabilmek için yeni bir bahane uydurmak zorunda kalmadığından rahatlamış gibi derin bir soluk aldı, ama yine de doğal davranabilmek için rol yapma yeteneklerini sonuna kadar kullanması gerektiğini biliyordu. Elini Kristin'e uzatarak, "Benimle aşağı, mutfağa kadar gelmek ister misin, yavrum? İkimiz de birer bardak elma suyu içeriz."

"Senin acelen varsa ben Kristin'e içecek bir şeyler verebilirim."

Beth kendini zorlayarak gülümsedi. "Bütün gün başında olacak zaten. Her tarafı yapış yapış yapmadan elma suyunu içirmem sadece on dakikamı alır. Geliyor musun, Kristin?"

"Seni yeniden dışarı çıkaracak birine ihtiyacın var."

"Evelyn'e söylerim." Beth, kızını kucağına aldı. Ne yazık ki, çok sevdiği küçük ayısı odanın ta öbür ucunda duruyordu. Plan yaparken bazı şeyleri gözden kaçırmıştı.

Koşar adımlarla merdivenlerden indi. Ayakkabılarını çıkarıp koşmamak için kendini güç tutuyordu. Aşağı inince bir an durdu ve etrafı dinledi. Maria Teyze, Kristin'in odasında, Evelyn hâlâ mutfaktaydı ve temizlikçi kadın da yemek odasına geçmişti. Kimse kendisini kontrol etmek üzere hole çıkmamıştı. Daha bir y rım saati var demekti. Daha sonra Maria Teyze onları aramaya çıkacaktı, ama Luke'a da hemen haber vermesine imkân yoktu. Çünkü genç adam ancak öğle saatlerinde Connecticut'a varabilirdi. Olanları öğrenip gelene kadar onlar çoktan uzaklaşmış olurlardı. Beth yan kapıya doğru kayar gibi yürüdü. Gırtlağı öylesine kurumuştu ki, şu anda biriyle konuşmaya mecbur kalsa, sesinin çıkmayacağını biliyordu.

Kartı yan kapının kilidine soktu ve kapı hafif bir ses çıkararak açıldı.

"Nereye gidiyoruz, anne? Hani elma suyu içecektik?"

"Şşittt!" Beth eliyle kızının ağzını kapadı ve kapıyı açtı. Tanrıya şükürler olsun ki henüz mevsimi gelmediğinden bahçede hiçbir bahçıvan yoktu. Hızla garaja koştu, Kristin'i arka koltuğa koydu. Elleri öyle titriyordu ki, emniyet kemerini güçlükle bağlayabildi.

"Nereye gidiyoruz, anne?" diye Kristin bu kez çok daha yüksek sesle sordu. Beth hiç cevap vermeden arabayı çalıştırdı. Bu kez Kristin paniğe kapılmış gibiydi. İncecik bir sesle, "Küçük ayım nerede? Adam nerede? Küçük ayımı istiyorum, anne!" diye bağırırken yaşlar yanaklarından sicim gibi süzülmeye başlamıştı. "Elma suyumu istiyorum! Adamı istiyorum!"

Beth'in midesi ıstırapla buruldu, ama güçlükle ken-

dini tutup Kristin'in hıçkırıklarını duymamaya çalıştı ve karayollarına doğru hızla arabayı sürdü. Doğru Massachusetts'e gidecek, oradan da güneybatıya doğru yol alacaktı. Ya Oklahoma'ya ya da New Meksiko'ya gitmeyi planlamıştı. Ve sonunda bir yere yerleşip temelli bir işe girmeyi düşünüyordu. Cebinde dişinden tırnağından arttırdığı dört yüz doları duruyordu. Her zaman yaptığı gibi bir motelde garson olarak çalışıp yatak ücretini bedavaya getirecekti. Bir hafta hatta beş gün Luke'u atlatabilirse ondan sonra izini bulmanın pek kolay olmayacağına güveniyordu. Plakası çamur içinde küçük mavi bir Oldsmobile pek herkesin hafızasında yer edecek gibi bir araba değildi.

Cobden Çiftliği'ni on beş kilometre kadar geride bıraktıktan sonra oldukça kalabalık bir benzin istasyonunda durdu. Massachusetts sınırına beş kilometre kadar kalmıştı. Kimseyle konuşmamaya özen göstererek arabadan indi ve makineye para atıp Kristin'e bir portakal suyu aldı. Portakal suyunu içmek bile küçük kıza ayısını unutturamamış ve ağlaması durmamıştı. Beth, onunla usul usul konuşarak ikna etmeye çalıştı ve sonunda Kristin arka koltukta kıvrılıp uyuklamaya başladı.

Massachusetts sınırına üç kilometre kalmıştı ki, Beth dikiz aynasından bir polis arabasının geldiğini gördü. Aşağı yukarı bir kilometre uzaklıktaydı, ama hızlı arabalara ait şeritten gidiyor ve her saniye Beth'e biraz daha yaklaşıyordu. Tepedeki mavi lamba yanıp sönmeye başladı. Sireni de karayollarındaki bütün diğer sesleri bastırmıştı. Beth, hemen kilometre saatine bir göz atıp hızını kontrol etti. Yasal limitleri aşmış değildi, trafik polislerinin dikkatini çekecek bir şey yaptığını da sanmıyordu.

'Sakın paniğe kapılma,' diye kendi kendine mırıldandı. 'Trafik polisleri bu yolu her zaman kontrol altında

tutarlar. Telaşlanma!' Gaza basıp arabayı hızlandırma güdüsünü güçlükle bastırabildi. Şu anda dikkat çekmek, en istemediği şeylerin başında geliyordu.

Dikiz aynasına bir göz daha attı. Polis arabası izlemeyi sürdürüyordu. Tepedeki ışık şimdi daha da parlaklaşmış, siren sesi daha da yükselmişti. Arkasındaki arabalar sağa çekip yavaşladılar ve polis arabasına yol verdiler. Şimdi polis arabası tam arkasındaydı ve sürücü polis de yalnız değildi.

Beth hafifçe gazı kesti. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki, her vuruşta sanki vücudu da kalbiyle birlikte sallanıyordu. Polis arabası hemen öne geçip Beth'i durdurdu ve genç bir polis arabadan inip genç kadına doğru yürümeye başladı.

Ama Beth'in polisi falan gördüğü yoktu. Bütün dikkatini polis arabasından inmekte olan Luke'a çevirmişti. Oldukça uzakta olmasına karşın genç adamın dudaklarının öfkeyle ince bir çizgi halini aldığı ve gözlerinin de delice bir sinirle parladığını görebiliyordu. Beth cesaretinin son kırıntılarını da kullanarak polise kendini savunurcasına baktı. Ama polisin ona aldırdığı yoktu ve arka kapıyı açmıştı. Gözlerindeki buz gibi ifade Kristin'i görünce yumuşadı. Küçük kız gözlerini ovuşturarak uykulu bir ifadeyle neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Polis çok yavaş hareketlerle eğildi ve Kristin'i kucağına aldı.

Soğuk havaya çıkınca Kristin'in de uykusu bir anda dağılmıştı. "Baba!" diye yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle bağırdı. "Baba, buradasın!"

Yanlarına gelen Luke uzun bir süre hiç sesini çıkarmadan durdu. Sonra kızını polisin kucağından aldı ve yanağını Kristin'in yanağına dayadı. "Merhaba, yavrum," diye yumuşacık bir sesle mırıldandı. "Nasılsın? Bir şeyin yok ya?"

"Küçük ayıcık nerede? Eve gidip ayımı görebilir mi-

yım?"

"Elbette, canım. Bu yüzden geldim ben de. Seni evimize götürmeye geldim."

Kristin heyecanla kıpırdandı, dönüp annesine baktı. "Babam buraya gelmiş. Eve gitme vakti geldi, anne."

Beth kuruyan dudaklarını yaladı. "Evet, canım. Baban burada."

Polis geldiğinden beri ilk kez konuştu. "Ben, Çavuş Denny, Mrs. Caine. Lütfen arabadan çıkar mısınız?"

Beth hiç sesini çıkarmadan denileni yaptı. Dışarı çıktıktan sonra arabanın kenarına dayandı. Çünkü bacaklarının kendini taşımadığını biliyordu.

"Mrs. Caine, anladığım kadarıyla avukatmışsınız ve bu yüzden de çocuk kaçırmanın da suç olduğunu bilmeniz gerekir. Kocanız, kızınızın Rhode Island'dan çıkamayacağını belirten mahkeme kararını gösterdi bana. Bu yol da doğruca Massachusetts'e gider. Eyalet sınırını geçmiş olsaydınız kocanızın mahkeme kararına aykırı hareket etmiş ve büyük bir suçla karşı karşıya kalmış olacaktınız."

"Kocam o mahkeme kararını yanlış beyanlarla almıştır. Dolayısıyla da yasal yönü değersizdir."

Çavuş Denny sabırsızlık ifade eden bir biçimde içini çekti. "Mrs. Caine, bu durumun ne derece yasal olup olmadığı konusunda pek bilgim yok ve bunlardan da hiç anlamam. Tek bildiğim şey de durumunuzun bundan çok daha kötü olacağıdır. Kocanız polisin yardımını istedi, mahkeme kararını gösterdi ve eyalet sınırından çıkmadan sizin yakalanmanızı rica etti. Size karşı oldukça da anlayışlı davrandığımı söylemem gerekir. Çünkü sınırı geçtikten sonra Massachusetts polisine radarla haber verebilir ve sizi yakalatabilirdim, ama Mr. Caine engel oldu. Aksi halde sınırdan geçer geçmez polis sizi tutuklayacaktı."

Beth birden irkilince Çavuş'un ifadesi birazcık yumuşadı. "Sizin ve Mr. Caine'in çok güzel bir çocuğu var, Mrs. Caine. Eyaletler arasında birbirinizi kovalayacağınız yerde mahkemeye başvurup velayet davası açmanız sanırım en sağlıklı yol olacak."

"Yardımlarınıza çok teşekkür ederim, Çavuş Denny," diye Luke söze karıştı. "Tavsiyenizi de çok yerinde bulduğumu söylemem gerekir. Umarım eşim çok yakın bir gelecekte Kristin konusunda bir karara varır."

Çavuş, şapkasına dokunarak onları selamladı. "Size yardımcı olabildiğime sevindim, efendim. El Gabon'daki öğrencileri getirtme konusunda da büyük bir iş başardınız. Benim de bir oğlum var ve annelerin, babaların ne hissettiklerini çok iyi anlayabiliyorum."

"Sanırım basın bu konuyu biraz fazla abarttı."

"Ben hiç de öyle düşünmüyorum. Bu eyalette hepimiz için yaptıklarınızı biliyoruz ve yaptıklarınızı duymak için de basına ihtiyacımız yok. Umarım gelecek yıl Senatörlük için adaylığınızı koyarsınız."

Luke sıcak bir ifadeyle gülümsedi. "Teşekkürler, Çavuş. Gerçekten girmeyi düşünüyorum."

"Ben üşüdüm!" diye Kristin babasının elini tuttu. "Annemle beraber eve gitmek istiyorum."

"Ben de artık işimin başına döneyim," dedi Çavuş. "İyi günler dilerim."

Luke, Kristin'i yine arka koltuğa koydu ve ilk kez dönüp Beth'e baktı. "Bin arabaya. Ve eğer birazcık aklın varsa hiçbir şey söyleme!"

Bölüm On

Bill Decker, Maria Teyze ve kâhya kadın holde sabırsızlıkla bekleşiyorlardı. Luke, kucağında Kristin ve arkasında onu izleyen Beth'le birlikte içeri girdi. Hepsi de Kristin'i bağrışmalar, öpücükler ve kucaklamalarla karşıladı. Ama aynı heyecanı Beth'e pek gösterdikleri söylenemezdi.

Maria Teyze, genç kadını aşağılıyormuş gibi süzdü ve onu adam yerine koymuyormuşçasına Luke'a döndü. "Tanrıya şükürler olsun ki onları yakalayabildin." Kristin'a yeniden sarılarak yanaklarını öpücüğe boğdu. "Tanrım! Yeniden çocuğunu kaybetseydin kendimi bir daha hiç bağışlamayacaktım!"

"Kendini suçlamaman gerektiğini sana daha önce de söylemiştim. Beth'in neler planladığını çok iyi biliyordum ve planını yürütmesinde de bütün sorumluluğu üzerine almıştım."

Beth şaşkınlıkla başını kaldırdı ve "Biliyor muydun?" diye fısıldadı.

"Elbette biliyordum." Luke'un dudakları nefretle bükülmüştü. "Garaja bavulları taşırken seni gözetledim. Bavulları taşıdığını görmeseydim bile, yine de kendini ele vermiştin. Bu sabah alışverişe gideceğini söyledin ve benden kredi kartlarını aldın. Böylece de çok kötü bir hata yaptın. Benden hiçbir şekilde para ya da kredi kartı kabul etmeyeceğini her ikimiz de biliyoruz."

"Neler planladığımı biliyordun da neden beni durdurmadın?"

Luke alaylı gözlerini Beth'e dikti. "Böylesi bana daha uygun geldi diyelim."

"Beni aldattın! Connecticut'a gitmeye hiç niyetin

yoktu, değil mi?

"Hayır, en azından bugün gitmeyecektim. Aslında bir hafta kadar sonra orada bir konuşma yapacağım kesin."

Kristin bu anlamadığı konuşmadan sıkılmaya başlamıştı. "Baba, hadi oynayalım."

"Demek sonunda 'baba' demesini öğrendin!" diye kâhya kadın heyecanla bağırdı. "Eh, artık evine iyice alışma yolunu tutmuşsun, küçük hanım!"

"Evet, kesinlikle haklısın, Evelyn," diye Bill Decker söze karıştı.

Kristin bu kadar insanın tüm ilgisinin kendi üzerinde olduğunu fark ediyor ve bunun tadını çıkarmaya bakıyordu. Dönüp Bill Decker'in elini tuttu "Merhaba, Deckey! Ben eve döndüm."

Bill, küçük kızın elini okşadı. "Ve buna hepimiz çok sevindik, Kristin." Solgun yüzü şimdi her zamankinden daha renkli ve canlıydı. "Nasılsın bakalım? Tanrım! Seni yeniden aramızda görmek o kadar güzel ki, küçük hanım!"

"Ben küçük değilim! Büyüğüm!"

"Elbette! Ve gün geçtikçe de daha büyüyorsun."

"Bak, ne diyeceğim, Kristin!" diye kâhya kadın atıldı. "Mutfakta çok güzel bir dondurma seni bekliyor. Mr. Caine, Kristin'i mutfağa götürüp bir şeyler yedirmemin sakıncası yok, değil mi? Öğleyi epey geçti ve sabah da pek bir şeyler yememişti zaten."

Babası konuşmaya fırsat bulamadan Kristin heyecanla bağırdı. "Dondurma! Anne, sen benimle gelip dondurma yemek ister misin?"

Üç çift göz Beth'e çevrildi ve hiç de hoş olmayan bir ifadeyle süzdü. Sadece, Kristin'le konuşmak için eğilen Luke gözlerini genç kadından kaçırmıştı.

"Annenle benim dondurma yiyecek vaktimiz yok. Çünkü dışarı çıkmamız gerekiyor, yavrum. Arabayla

gidiyoruz ve gece dönmeyeceğiz. Ama çabuk döneceğimize söz veriyorum. Bu arada Maria Teyze seninle ilgilenecek."

Kristin birden dudaklarını büktü ve koşup annesinin dizlerine sarıldı. "Anne! Gitmeni istemiyorum! Burada, benimle kal..."

"Canım yavrum, sen hiç merak etme. Ben bir yere git..."

"Annen çok çabuk dönecek," diye Luke genç kadının sözünü kesti ve yavaşça Kristin'i alıp kâhya kadının kucağına verdi. "Çok uzağa gitmiyoruz, yavrum. Ayrıca bu akşam da sana telefon edeceğiz." Kristin'in çenesinin altını gıdıkladı. "Ne yapacağız biliyor musun? Senin küçük ayına bir arkadaş alacağız. Küçük bir kız ayıcık bulacağız. Hem de giysisi senin ayının sarı ceketine uyacak."

Kristin'in dikkati başarıyla dağıtılmıştı. "Benim ayıcık nerede? Maria Teyze, küçük ayım sende mi?"

"Ben şimdi gider getiririm," dedi Maria. "Odanda seni bekliyor ve döndüğüne sanırım o da çok sevinecek."

Evelyn, küçük kızın yanaklarından sevgiyle öptü. "Küçük ayıya da bir kâse dondurma verelim, değil mi? Vanilyalı dondurma sever mi dersin?"

Kristin vanilyalı dondurma sözünü duyunca iyice kendini kaybetmiş ve gözleri parlamaya başlamıştı. "Ayıcık dondurma çok sever! Beyaz dondurma!"

Luke eğildi ve kızının yanağına bir öpücük kondurdu. "Evelyn'de tonlarla dondurma olduğundan eminim. Hadi, git de biraz ye bakalım."

Beth, bu duruma karşı koymak ve çığlık çığlığa bağırmak istediği halde güçlükle yutkundu ve Luke gibi, o da kızının yanağından hafifçe öptü.

"Yakında görüşürüz, Kristin." Luke'un planları ne olursa olsun bu sözünü yerine getireceğinden emindi.

Ayrıca kızının hatırı için de şu sıra olay çıkarmaya hiç niyetli değildi. Sakin görünmeye çalışarak kâhya kadına döndü ve bazı hatırlatmalar yaptı. "Kristin'in çileğe alerjisi vardır ve çok çikolata yerse midesi bozulur."

Evelyn başını salladı. Bir gün önceki dostça davranışın tersine şimdi buz gibi bir havadaydı. "Pekâlâ, Mrs. Caine. Bir sürü çocuğun çileğe alerjisi vardır zaten. Elbette Kristin'e çilek yedirmem. Mr. Caine'in kızına iyi gelmeyecek hiçbir şeyi vermem." Sözlerinin yerini bulduğundan emin olmak istermiş gibi birkaç saniye sustu. "Küçük çocuklar için yemek hazırlamakta usta olduğumu Mr. Caine iyi bilir."

Kâhya kadın yeniden Kristin'e döndü. Bu kez yüzünün bütün hatları yumuşaktı. "Maria Teyze geliyor sanırım ve küçük ayını da aşağı getiriyor. Yemek yemeğe hazır mısın, yavrum?"

"Evet, hazırım." Kristin mutlulukla mutfağa doğru yürüdü. Biraz önceki gözyaşları unutulmuştu. "Güle güle, anne! Güle güle, baba!"

Bill Decker çocuk uzaklaşana kadar bekledi ve sonra konuştu. "Luke, polis komiseri telefon etti. Davacı olup olmayacağını soruyor. Şeyden... Yani bugün olanları mahkemeye bildirip bildirmeyeceğini öğrenmek istiyor. Aslına bakarsan Çavuş Denny'nin raporunu hazırlaması gerekiyormuş."

"Davacı olup olmayacağıma henüz karar vermiş değilim." Genç adamın gözleri Beth'in tanımlayamadığı bir ifadeyle parladı. "Karar verir vermez komiseri arayacağız."

"Tamam. Telefon edip senin arayacağını söylerim. Ayrıca Kanal 8'in müdürü hiç durmadan seni aradı. El Gabon konusunda bir konuşma yapmanı istiyor. Ben elimden geldiği kadar atlatmaya çalıştım."

"Çok iyi yapmışsın. Kristin henüz bu evde yaşama-

ya alışmadan televizyon ekibinin buraya girmesini istemiyorum."

"Pekâlâ. Adamı yine atlatırım. Seninle temas kurmam gerekirse nerede bulacağım?"

"Küçük eve gidiyorum."

"Tamam. Çok acil bir durum olmadıkça seni aramam."

Bill hâlâ Beth'e bakmaktan kaçınıyordu. Her ikisi de şu anda birbirlerinin varlığını unutmuş gibi davranıyorlardı. Ön kapıya doğru yürüyecekmiş gibi hafif bir hareket yaptı, ama hemen Luke uzandı ve onu bileğinden yakaladı.

"Başka bir şey var mıydı, Bill?" Luke, genç kadını yanında tutmak için fiziksel bir güç harcaması gerektiğini hiç saklamıyordu.

Bill'in gözleri yavaşça Beth'e doğru kaydı, ama yine gözlerine bakmadı. "Şey... Başka önemli bir şey yok. Cadillac'ın ön kapıya getirilmesini söyleyeyim. Ne kadar bir süre evde olmayacaksın?"

"Pek bilemiyorum. İki günden fazla kalacağımı sanmıyorum. Çünkü Kristin var." Luke elini genç kadının bileğinden koluna doğru kaydırdı ve acımasızca çekerek ön kapıya doğru götürmeye başladı. "Bu akşam Kristin yatmadan saat yedi sularında falan bir telefon ederim."

Beth konuşmak için dışarı çıkmalarını bekliyordu. "Sanırım bunu söylemem gereksiz, ama nereye gitmeyi planlıyorsan seninle gelmeyi hiç istemiyorum."

Luke hemen Beth'in kolunu bıraktı. Dudakları alaylı bir gülümsemeyle aralanmıştı. "Gitmek istiyorsan bavulunu alıp hemen gitmekte özgürsün."

Beth gözlerini genç adamdan kaçırdı. "Kristin olmadan hiçbir yere gidemeyeceğimi pekâlâ biliyorsun."

"O zaman herkesin iyiliği için niyetimin ne olduğunu açıklamamda yarar ver. Benimle küçük eve gelme

diğin takdirde seni çocuk kaçırma suçundan mahkemeye vereceğim. Ayrıca davamı desteklemek üzere bir polis memuru da dahil olarak tam yarım düzine tanığım var."

"Bu yüzden bu sabah kaçmama göz yumdun, değil mi? Eline şantaj yapacak bir silah verdiğim için ne kadar aptallık yaptığımı şimdi anlıyorum."

"Nedenlerden biri o. Madalyonun diğer yüzü ise, aksini düşünmem için birçok kanıt olmasına karşın sana güvenebileceğimi ummuş olmam. Şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekirdi, ama bu kadar bana karşı olacağını beklemiyordum. Oysa son iki buçuk yıl içinde sana olan güvenimin çoktan sarsılmış olması gerekirdi."

Beth kahkahalarla gülmeye başladı. "Demek bana güvenmiyorsun, ha?" diye gülmesini zor zaptederek soluk soluğa mırıldandı. "Tanrım! Gerçekten çok komik bir durum!"

Luke, genç kadının ne demek istediğini sormaya kalkışmadı. Asık bir yüzle onu Cadillac'a bindirdi ve hızlı adımlarla gelip sürücü koltuğuna oturdu. Anayola çıktıklarında Beth'in kahkahaları gözyaşlarına dönüşmüştü ve kısa bir süre sonra da hıçkırıklarını tutamaz bir duruma geldi.

"Al şunu." Luke bir tomar kâğıt mendil uzattı. Beth hiç sesini çıkarmadan aldı ve burnunu sildi. Şimdi gözyaşları yavaş yavaş diniyordu. Çok uzun bir süreden beri böyle kendini tutamadan ağlamadığını düşündü.

"Bu ani gözyaşlarının nedenini bana da söylemek ister misin?"

"Hayır, sanmıyorum. Luke, birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz olmadığı gerçeğini neden artık kabul etmek istemiyorsun?"

Genç adamın dudakları iyice kasılmıştı. "Benimle hiçbir şekilde anlaşmamaya karar vermeden önce bir şeyi iyice kafana sok, Beth. Tam iki buçuk yıl çocuğu-

mu neden benden sakladığını bulmaya çalıştım ve bu sabahki maceradan sonra da daha fazla beklemeye tahammülümün kalmadığını anladım. Cevap istiyorum ve bu kez de istediğim cevabı almak kararındayım. Şöyle ya da böyle."

Beth pencereden dışarı baktı. Yolun kenarındaki kestane ağaçları birbiri ardı sıra geçip gidiyorlardı. Luke arabayı Sakonnet'e doğru sürüyordu. Beth kaloriferlerin yanmasına karşın titrediğini hissetti. Gittikleri ev, yoldan çok uzaktı ve deniz kenarındaydı. Bu mevsimde oralarda kimse olmazdı. Acaba Luke'un niyeti nedi? Kendisine ne yapmayı düşünüyordu? Ya bir cevap alana kadar Kristin'i görmesine engel olursa...? O zaman ne yapacaktı? Neden ondan kaçtığını genç adama anlatacak mıydı? Timberline İnşaat Şirketi hakkında öğrendiklerini ve Luke'un rüşvet aldığından haberdar olduğunu söyleyecek miydi? Bütün işlediği suçları Beth'in bildiğini öğrendikten sonra Luke ne yapardı? Her ikisi de uçu bucağı belli olmayan bir tuzağa yakalanmışlardı sanki.

"İşte geldik," diye mırıldandı Luke. Aradan bir saat falan geçmiş olmalıydı. Genç adam beyaz taş döşeli yolda gidip arabayı evin önüne durdurdu. "Çantanı getirene kadar verandada bekle."

Ön kapı doğrudan oturma odasına açılıyordu. Çok güzel taşlar ve şöminesi vardı ve karşısına da rahat bir kanepe konmuştu. Arabanın sıcağından sonra evin içi Beth'e buz gibi geldi ve irkildi. Ama evde nem yoktu.

"Evi ısıtmak çok uzun zaman almaz." Luke, Beth'in çantasını üst kata çıkan merdivenin ayağında bıraktı. "Ne zaman fırsat bulursam buraya geliyorum. Bu yüzden her zaman yiyecek bulunur, radyatörün termostatını da altmışta bırakıyorum."

"Üşümedim ben," diye ters bir sesle konuştu Beth. "Banyo nerede acaba?"

"Yukarıda, yatak odasının hemen yanında. İlk katta bir oturma odası ve mutfak var. Arka tarafta da sandık odası gibi bir yer var. Çantanı yukarı çıkarmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Kendim çıkarabilirim."

Banyo Beth'in beklemediği kadar lükstü. Çift lavabo ve yerde de duvardan duvara uzun tüylü halı vardı. Yatak odasına da aynı halıdan döşenmişti ve çok büyük iki kişilik bir yatak vardı. Yatağın baş ucunda ahşap bir panel ve üzerinde de bir sürü düğme vardı. Hiç yataktan kalkmadan ışıklar kapatılabilir, televizyon ayarlayabilir ve müzik çalınabilirdi. Beth'in görüşüne göre bu yatak uyumaktan çok bir baştan çıkarma aracı gibiydi. Luke işten kaçıp buraya geldiğinde hiç kuşku yok ki, yalnızlığını paylaşacak bir yatak arkadaşı da getiriyordu. Acaba onları da Washington'dan mı getiriyordu, yoksa buradakilerle mi idare ediyordu?

Ne olursa olsun, Beth'in gözünün önüne getirdiği tablo korkunç ıstırap vericiydi. Yatak odasından bir an önce kurtulmak için aceleyle alt kata indi. Luke şöminenin önüne eğilmişti. Alnına siyah saçlarından bir parça düşmüştü. Daha önce yerleştirdiği gazete kâğıtlarının üzerine koca bir kütük yerleştirmekle meşguldü. Beth hiç ses çıkarmadan genç adamı izledi. Ona uzaktan bakmak bile boğazının kurumasına ve kalbinin hızla atmasına neden oluyordu.

Luke uzun bir kibrit çaktı ve gazetelere doğru uzattı. Bir anda alev alan kâğıtlar ortalığı aydınlatmıştı. Yanan çamın kokusu kısa bir süre sonra odayı doldurdu ve Beth acı acı gülümsedi. Luke böyleydi işte: Bir tek kibritle her şeyin alev almasına neden olurdu!

Luke doğruldu ve Beth'in tanımlayamadığı bir ifadeyle baktı. Bir süre hiç sesini çıkarmadan durdu ve sonra, "Ellerimi mutfakta yıkayacağım. Hazır mutfaktayken içecek bir şeyler getirmemi ister misin?" di-

ye sordu.

"İyi olur. Ne var?"

"Kola, soda, beyaz şarap ve bira."

"Biraz beyaz şarap harika olur."

"Chablis ister misin?"

"İsterim."

"İkimiz de öğle yemeği yemediğimiz için fırına donmuş yemek koydum. Yarım saate kadar hazır olur."

Luke yemekten söz edince Beth bütün gün ağzına hiçbir şey koymadığını hatırladı. Ama yine de hiçbir açlık duymuyordu. Omuzlarını silkerek, "Ben hiç acıkmadım," dedi.

"Yine de biraz bir şeyler yemenin iyi fikir olduğu kanısındayım."

Luke mutfağa gittikten sonra Beth birkaç dakika huzursuzluk içinde odada dolaştı ve sonra pencereden dışarısını izlemeye başladı. Saat henüz dörttü, ama ışıklar solmaya başlamıştı. Bu kararmakta olan günde deniz kenarı insana ürkütücü bir biçimde terk edilmişlik hissi veriyordu. Deniz o kadar yakındı ki, pencerenin kapalı olmasına karşın sahile hızla vuran dalgaların sesi duyulabiliyordu.

"Beth, şarabını getirdim."

Luke'un mutfaktan gelişini duymamıştı ve yavaşça arkasına döndü. Genç adam, Beth'in beklediğinden de yakın duruyordu. Öylesine yakın ki, yorgun yüz hatlarını, kaşlarının hafifçe çatılışını ve gömleğine sinen odun kokusunu fark ediyordu.

Beth bardağını aldı ve çabucak odanın öbür ucuna gidip kanepenin bir köşesine kıvrıldı. Luke da arkasından geldi, ama oturmadı. Ayakta durmuş şarabını yudumluyor ve şöminede yanan odunlara bakıyordu. Ceketini ve gömleğini çıkarmış, pamuklu bir tişört giymişti. Alevler güçlü vücudunda yansıyor, keskin profilini ortaya koyuyordu.

Odadaki sessizlik insanı rahatsız edecek boyutlardaydı. Luke şömineye bir odun daha attı ve doğrulup yavaş yavaş Beth'e döndü. Gözlerini doğrudan genç kadının dudaklarına dikmişti. "Beth, neden benden sürekli kaçıp duruyorsun?" diye yumuşacık bir sesle sordu.

Bu soru ne kadar dikkatle sorulduysa Beth de o denli dikkatli cevap vermeye niyetliydi. Derin derin soluk aldı ve bir anda iki buçuk yılın sıkıntıları, korkuları ve karmaşası ani bir öfkeye dönüştü. Birden ayağa fırladı ve bardağını şömineye doğru fırlattı. Bardağın binlerce parlak parçaya ayrılmasından ilkel bir tahmin duymuştu sanki. Alevler tısladı ve şarabın döküldüğü yerde maviye dönüştü.

"Neden kaçıyorum, öyle mi?" diye Luke'a bağırdı. Şu anda bile onun yanına koşup kendisini kollarının arasına alması için yalvarmak istiyor ve bu yüzden kendisinden ve Luke'dan nefret ediyordu. "Senden neden kaçtığımı söyleyeceğim, Luke Caine! Kaçıyorum, çünkü seninle yaşamaya dayanamıyorum. Kaçıyorum, çünkü senden ve yaptığın o aşağılık anlaşmalardan nefret ediyorum!" Beth ıstırap çekiyormuş gibi ellerini yüzüne kapadı. "Tanrım..! Senden kaçıyorum, çünkü ne zaman bir araya gelsek seni arzu etmekten kendimi alamıyorum!"

Beth kapıya doğru yürüdü, ama Luke hemen yetişip belinden yakaladı. "Ben de seni istiyorum," diye kısık bir sesle mırıldanıp, genç kadını kalçalarından tutup kendine çekti. "Seninle aynı odada olmak bile bu arzuyu duymama yetiyor." Başını eğdi ve genç kadının boynunda deli gibi atan damarı öptü. "Neden kendini alamadığını söyle bana, Beth? Dudaklarımın temasını tenin üzerinde hissetmekten mi? Yoksa bluzunun düğmelerini çözen ellerimden mi? Ya da göğüslerini okşayan parmaklarımdan mı? Söyle bana, Beth?

Arzuladığın şeyler bunlar mı?"

Beth, Luke'un omuzlarına tırnaklarını geçirircesine asıldı ve gücünün son kırıntılarını toplamaya çalıştı. "Hayır, Luke! Yapma lütfen! Dün gece korkunç bir hata yaptık ve tekrarlamamamız gerekiyor. Bırak beni, Luke. Bütün istediğim bundan ibaret."

"Öyle mi? O zaman neden kollarımın arasından kaçmıyorsun?"

"Bilmiyorum! Böyle sarılman neden bana doğalmış gibi geliyor?"

"Çok doğal da ondan."

Luke, genç kadını öpmek için başını eğdi. Beth karşı koymak için bir şeyler söylemeye çalıştı, ama her ikisi de bu sözlerin ne kadar anlamsız olduğunu biliyordu. Luke, bluzunun düğmelerini çözüp omuzlarından kaydırırken Beth de genç adamın saçlarını okşamaya başlamıştı.

"Benimle savaşma, Beth. Çünkü kazanamazsın. Seni kanepeye taşıyacağım ve sana sahip olmam için yalvarana kadar seni seveceğim."

Arzu, acımasız dalgalar halinde Beth'in vücudunu sarmıştı. Gözlerini kapadı ve Luke'un götürmekte olduğu dünyaya doğru hızla atıldı. Şimdi onun güçlü ellerinden ve dudaklarından başka gerçek yoktu.

"Luke, lütfen yapma... Lütfen... Beni böylesine zor bir duruma sokma..." diye son bir kez yalvarmaya çalıştı.

"Artık çok geç. Beni deliler gibi istiyorsun, Beth. Dün gece, birbirimizi ne kadar özlediğimizi bize anlatmaya yetti." Luke bir an başını kaldırıp baktı. "Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu öğrenmekten zevk mi alıyorsun? Her gece uyanıp sana sarılmak ihtiyacıyla yandığımı öğrenmek sana bir tür güç duygusu mu veriyor? Dokun bana, Beth! Benden böylesine nefret ettiğin halde nasıl senin için yandığımı anla, lütfen!"

Beth ona sokuldu ve uzun bir süre birbirlerinin kolları arasında yattılar. Sonra Luke, genç kadını kucağına alıp yatak odasına taşıdı. Beth'i yatağın üzerine bıraktıktan sonra hızla soyundu ve gelip yanına uzandı.

"Beni istiyor musun, Beth? Seni dün geceki gibi başka dünyalara götürmemi istiyor musun?"

Vücudunun her zerresi titrerken ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Ancak duyulur bir sesle, "Evet..." diye fısıldadı Beth.

"O zaman söyle!"

"Ne söyleyeyim?"

"Sen bilirsin."

"Seni... istiyorum, Luke. Benimle sevişmeni istiyorum."

Genç adamın dili Beth'in kulak memesini okşar gibiydi. "Bir daha dene, Beth."

"Seni... seviyorum, Luke. Lütfen seviş benimle."

Genç adamın gözlerinde zafer dolu pırıltılar yandı ve Beth'i özlediği dünyaya doğru götürdü.

Çok daha sonra, Luke'un kolları arasında yatarken ne söylediğini fark etti ve ürkütücü gerçekle sarsıldı. Evet, Luke'u seviyordu. Son iki buçuk yıl içinde bu gerçekten kaçmıştı. Ama artık kaçamayacağını biliyordu. Kusurları ne olursa olsun onu seviyordu. Her zaman sevmişti ve bundan sonra da seveceğinden korkuyordu.

Bölüm On Bir

Beth elini uzattı, ama karmakarışık olmuş çarşaflarla ve yalnızlığıyla karşılaştı. Bir gece öncesinin anıları birden beynine üşüştü ve dönüp başını yastığa gömdü. Gün ışığı odanın ortasına kadar gelmişti ve saat de epey ilerlemişti anlaşılan, ama Beth yeniden uyumak istiyordu. Dün gece Luke'la arasında geçenlerle henüz yüz yüze gelmeye hazır değildi.

Anılar öylesine gerçek ve canlıydı ki, gözlerini kapamak etkili bir korunma olamıyordu. Nasıl olmuştu da evliliklerinin o yıkıcı beraberliğine yeniden dönmüşlerdi? İlişkileri süresince Luke'la sevişmenin ihtirasına kapıldığında bütün sorunlarını unuturdu ve geçen iki gece de bu eski kuralı bozmamıştı. Ayrı kaldıkları uzun aylar boyunca hiçbir şey öğrenememişti demek! Her zamanki gibi Luke'a karşı zayıftı.

Geniş yatağın içine oturdu ve gözlerini etrafta dolaştırdı. Evdeki sessizliğe bakılırsa Luke dışarılarda bir yerde olmalıydı. Her zaman da böyle değil miydi zaten? Uyandığında Luke'u gitmiş bulmaz mıydı? Geceleri öpüşlerinin dayanılmaz gücüyle sorularını bastırır ve gündüz de herhangi bir konuşmaya imkân tanımazdı.

Yataktan kalkıp bir duş yaptı, bluciniyle kazağını giyip mutfağa indi. Luke kahve makinesinde sıcak kahve bırakmıştı ve mis gibi de kokuyordu. Bir fincan kahve doldurup pencerenin önüne geçerek bundan sonra ne yapacağını düşünmeye başladı.

Mevsim henüz erken olmasına karşın güneş olağan dışı bir parlaklıktaydı. Beş yüz metre ileride deniz kenarında yürüyen Luke'u görebiliyordu. Pencereden çe-

kildi ve birden gözüne güneş ışığında parlayan bir metal parçası takıldı. Luke arabanın anahtarlarını tezgâhın üzerinde bırakmıştı!

Hemen anahtarları kapıp üst kata koştu ve ne yaptığının bilincinde olmayarak çantasını aldı, deliler gibi giysilerini doldurmaya başladı. Sonra da alt kata inip dışarı fırladı. Cadillac dün öğleden sonra Luke'un bıraktığı yerde duruyordu.

Genç adam kapıları kilitlemeye bile gerek duymamıştı. Beth, çantasını arka koltuğa fırlattı ve sürücü yerine geçip arabayı çalıştırdı. Vitese taktıktan sonra tekerlekleri gıcırdatarak hızla ileri doğru atıldı.

Daha anayola sapan kavşağa gelmemişti ki, arabayı yavaşlattı ve sonunda kenara çekerek durdu. Sarsılmış bir durumda kontağı kapatarak yaptığı aptallığı düşünmeye başladı. Son on beş dakika içinde son derece dengesiz davrandığının farkındaydı. Nereye kaçacaktı? Kristin'i nasıl alacaktı? Daha da önemlisi, kaçarak neyi kanıtlayacaktı? Sabah kalkınca Luke'la karşılaşmak istemiyor diye dün gecenin anılarını kafasından silebilir miydi?

Beth arabadan indi ve kapıya dayanarak mantıklı bir biçimde düşünmeye çalıştı. Nasıl olduysa son zamanlarda sorunlarıyla yüz yüze gelmekten kaçar olmuştu. Hoşuna gitmeyen bir şeyi çözümlemek yerine oradan arkasına bakmadan hızla kaçıyordu. Ama bazı sorunlar vardı ki, insan ne kadar uzağa kaçsa çözümleyemezdi. Kendi sorunu da, dolandırıcı olduğu kesin bir adamı sevmesiydi. İster Rhode İsland'da kalsın, ister yaşamı boyunca kaçmayı sürdürsün bu gerçek yerinde sayacaktı.

Bir mucize olup da Cobden Çiftliği'nden kaçmayı başarsa bile, bütün yaşamı boyunca birbirinden berbat yerlerde sürünmeyi ve kaçıp durmayı göze alabilir miydi? Geçmişle yüz yüze gelip Luke'a bütün bildiklerini

anlatmadıkça Kristin'le birlikte normal bir yaşam süremeyecekti.

Derin bir soluk alarak deniz havasını içine çekti ve yeniden arabaya bindi. Beş dakika sonra evin önüne park edip dışarı çıktı.

Luke oturma odasındaki kanepede oturuyordu. Kucağında açık bir kitap vardı ve Bach dinliyordu. Şöminede gürül gürül yanan ateşle bu oda gözüne beklemediği kadar yakın ve sıcak geldi.

Luke kapının gürültüsünü duyunca başını kaldırıp baktı ve bir an gözlerinde rahatlamış gibi bir ifade belirdi.

"Seni yeniden görmek ne güzel! Anahtarları mutfakta bırakırken döneceğinden pek emin değildim."

"Artık kaçmaktan bıktım," diye mırıldandı Beth. Odanın ortasına doğru yürüdü ve ellerini blucininin ceplerine soktu. "Konuşmamız gerekiyor, Luke."

"Evet." Kanepeden kalktı ve ateşe gidip uzun çubukla karıştırdı. Beth ilk kez, onun gibi deneyimli bir politikacının söyleyecek söz bulamadığını ve en az kendisi kadar sinirli olduğunu fark etti.

"Luke, iki buçuk yıl önce bir temmuz gecesi seni neden terk ettiğimi açıklamak istiyorum."

Luke omuzlarını kıstı ve bir süre sesini çıkarmadı. Elindeki çubuğu dikkatle yerine koyduktan sonra genç kadına döndü. "Neden gittiğini ben de öğrenmek istiyorum. Hem de çok."

"Kaçmamın bir tek ve çok basit bir nedeni var. Ama evliliğimizin birçok sorunları vardı, Luke. Konuşacak zamanımız yoktu ve yatak dışında hiçbir yerde yalnız kalamıyorduk. Geriye dönüp baktığımda, seninle yaptığım hiçbir konuşmayı sona erdiremediğimi hatırlıyorum. Ya annen keserdi, ya telefon gelirdi, ya da Bill çok önemli bir haber getirirdi. Kokteyle yirmi beş kişinin ve ondan sonra da akşam yemeğine bir on kişinin

daha gelmediği bir gün olmadı. Birbirimize ait bir yaşamımız ve özelliğimiz yoktu, Luke. Kaçmasaydım bile evliliğimiz büyük bir sorun olmaya başlamıştı."

"Sanırım haklısın, ama bunları halledebiliriz. Sonuçta birbirimizi seviyoruz."

"Evet, bir zamanlar birbirimizi seviyorduk."

"Bir zamanlar mı...? Birbirimize duyduğumuz sevgi geçmişte mi kaldı, Beth? Oysa dün gece beni sevdiğini söylemiştin."

Beth hemen arkasını döndü. "O ihtiras anında insanlar birbirlerine duymadıkları şeyleri de söyleyebilirler."

"Herkes söyleyebilir, ama sen asla!"

Beth parmaklarını kıracakmış gibi birbirine kenetledi. "Evlilikte cinsel yaşamdan başka şeyler de vardır, Luke. Fiziksel olarak birbirimizi çekiyor olabiliriz, ama bu yeterli değil."

"Aramızda olanlar sanırım fiziksel çekicilikten çok öte." Luke yanına geldi ve Beth'in ellerini sımsıkı tuttu. "Biraz gayret edersek çok mutlu bir yaşamımızın olacağını düşünüyorum, Beth. Hiçbir neden olmasa bile sadece kızımızın hatırı için bir deneyemez miyiz?"

Beth hiç sesini çıkarmayınca Luke ona güven vermek ister gibi gülümsedi. "Son yıllarda oldukça değiştim. Kendimi sadece işime verip deliler gibi çalışmanın hata olduğunu anladım da diyebiliriz. Birkaç günü ailemle birlikte geçirmek için işe gitmesem dünyanın batmayacağını da öğrendim."

Beth de gülümsemekten kendini alamadı. "Bütün bu söylediklerin olabilir kuşkusuz."

"Beth, lütfen senden istediklerimi bir düşün. Evliliğimizi yürütmeye biraz olsun niyetin varsa, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağına garanti veririm. Bu kez konuşmak için çok fazla zaman ayıracağız. Ayrıca şimdi düşünmemiz gereken bir de kızımız var. Onun için elim-

den geleni yapmak istediğimi biliyorsun."

Beth'in bütün vücudu kasıldı. Artık kaçma nedenini söyleme zamanı gelmişti. Daha fazla erteleyemeyecekti. "Sanırım yeterince açıklayamadım, Luke. Cobden Çiftliği'ni bu nedenden dolayı terk edecek kadar çocuk değilim. Çok çalışıyorsun ya da annen bana yaşamı pek kolaylaştırmıyor diye kaçmadım. Seni terk ettim, çünkü senin ve Giuseppe Bellini'nin birtakım kişilerden rüşvet aldığınızı öğrendim."

"Anlayamadım... Neden kaçtın...?"

Beth'in elleri terden sırılsıklam olmuştu. "Evet, kaçtım, çünkü kalmış olsaydım Timberline İnşaat Şirketi'yle senin nasıl bir bağlantı içinde olduğunuzun kanıtlarını Başsavcı'ya vermem gerekirdi. Hatta seni korumak uğruna bir dedektife de işi bırakmasını söyledim. Topladığım kanıtları daha fazla saklayamayacağımı bildiğimden senden kaçtım."

"Demek beni korumak uğruna kaçtın!" Luke ıstırap çekiyormuş gibi elleriyle yüzünü kapadı. "Temmuzun on altısında kaçtın. Dur bakayım... Peppe'yle benim aleyhimde ne gibi kanıtlar toplamış olabilirsin? Kahretsin! Temmuzun on altısında ne oldu ki benden kaçtın?"

"Ben sana hatırlatayım. Timberline Şirketi'nin Pennsylvania'da yapacakları yasadışı birtakım inşaatların koşullarını konuşmak üzere Greenhouse Restorana gittin. Belki unutmuş olabilirsin, ama vereceğin hizmet için çeyrek milyonun yeterli bir rakam olacağını söyledin. İsviçre bankalarındaki isimsiz hesabına yatacaktı kuşkusuz!" Beth bu ıstırap dolu anları yeniden yaşarken midesinin bulandığını hissediyordu.

Luke'un yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmişti.

"Bütün bu bilgileri nereden topladın?" diye sert bir sesle sordu.

Genç adam hiçbir şeyi inkâr etmiyordu! Beth göz-

yaşlarının akmaya başladığını fark etti, ama kendini toplayarak acı dolu öyküsünü sürdürdü. "Peppe Amca'nın araştırmaları sırasında buldum. Başsavcı bu davayı bırakmamı istemişti, ama polis, Peppe Amca'nın bürosunda bazı yasadışı işlerin yürütüldüğünü kanıtladığından olayı araştırıyordu. Dedektif Pirelli Temmuz ayının ikinci haftasında beni aradı ve 'Büyük Patron'un Washington'dan bu konuyu tartışmak üzere geleceğini haber verdi. Her nasılsa bu 'Büyük Patron'un sen olduğu içime doğmuştu, Luke."

"Evet, anlıyorum," diye Luke hafif bir kahkaha attı.

"Oysa başka birinin çıkmasını öyle istiyordum ki! Tanrım..! Sen olmayasın diye nasıl dualar ettiğimi bir bilsen!"

"Neden? Suçsuzluğumu kanıtlamak için bir mucizenin mi olmasını bekliyordun, Beth?" Genç adamın dudakları öfkeden ince bir çizgi halini almıştı. "Hakkımda düşündüklerin hiç de iyi şeyler değil!"

"Ama bütün kanıtlar seni gösteriyordu, Luke!"

"Olaya senin gözlerinle bakarsak haklısın derim. Bütün kanıtlar beni gösteriyordu, ama yine de bu kanıtları ortaya çıkarmadın." Luke genç kadını çenesinden tuttu, yüzünü kaldırıp dikkatle baktı. "Bütün korktuğun şeyler başına geldiği halde yine de Başsavcı'ya neler bulduğunu anlatmadın. Greenhouse Restoran'a gittiğimi gördün ve çeyrek milyon dolarlık bir rüşvet anlaşması yaptığımı duydun, ama kimseye bir şey söylemedin."

Beth'in yanakları duyduğu utançtan kıpkırmızı olmuştu. "Hayır," diye mırıldandı ve kendine duyduğu nefreti gizlemek için genç adamdan uzaklaşmak istedi. "Hayır, bulduklarımı Başsavcı'ya iletmedim. Bildiklerimi kimseye söylememek için bütün değer verdiğim şeyleri ayak altına alıp Cobden Çiftliği'nden kaçtım, ama aynı şeyi bir daha yapamam. Luke, lütfen ba-

na gerçeği söyle! Peppe öldükten sonra o adamlarla... o adamlarla ilişkini kestin mi?"

"Binbir dereden su getirmene gerek yok, Beth. Benimle açık konuşabilirsin. Hâlâ birtakım ahlaksız kişilerden rüşvet alıp almadığımı öğrenmek istiyorsun, değil mi? Temsil etmeye yemin ettiğim vatandaşlarımın sırtından birtakım yasadışı paralar kazanıp kazanmadığımı öğrenmek istiyorsun?"

Beth şiddetle başını salladı.

"Hayır, kimseden rüşvet almıyorum, Beth. Sana yemin ederim." Genç kadını belinden yakalayıp kendine çevirdi ve kirpiklerinin ucunda titreşen yaşları yavaşça sildi. "Beth, sevgilim benim, Greenhouse Restoran'da gördüklerini neden gelip bana anlatmadın?"

Beth bir an şaşkınlıkla baktı ve sonra, "Korkuyordum," diye itiraf etti.

"Korkuyor muydun? Benden mi? Yoksa sana bir zarar vereceğimi mi düşündün?" Luke'un sesinde belirgin bir kırgınlık vardı.

"Hayır, öyle bir şey aklıma bile gelmedi, ama Peppe Amca'nın ve iş arkadaşlarının yapacaklarından korktum. Ne kadar kirli işler yapan adam varsa onun etrafını sarmıştı, Luke."

"Ve seni koruyacağıma güvenmedin, öyle mi?"

"Peppe Amca'nın yardakçıları neler bulduğumu öğrenselerdi hiç kimse güvenliğimi sağlayamazdı."

Uzun bir süre aralarında sessizlik oldu. Sonra Luke yumuşacık bir sesle konuşmaya başladı. "İşte Başsavcı'nın ve FBI'ın korktuğu da buydu. İşte bu yüzden de araştırmalarım konusunda en ufak bir söz söylemem yasaklanmıştı. FBI'da çalışanlar hiçbir şey bilmemenin seni en iyi şekilde koruyacağını düşünüyorlardı."

"Bana her şeyi söylemeni FBI mı engelledi...?" Beth hiç kıpırdamadan duruyor, içinde uyanan umut kıvılcımlarına pek güvenmek istemiyordu. "Ne demek is-

tediğini açıklar mısın, Luke?"

"Hiçbir zaman rüşvet almadım Beth ya da hiçbir kimseye yasadışı inşaat yapması için aracı olmadım. Restoran'da duyduklarını FBI'ın oyununun bir kısmıydı sadece. Beni terk etmendoen dört ay önce Peppe Amca'nın ölmek üzere olduğu anlaşıldı, Tam bu sırada Timberline Şirketi de ona başvurmuştu. Rhode Island' da yapacakları yasadışı inşaatlar için yardımını istediler. Peppe'nin böyle yasadışı işlere bulaşması ilk kez olmuyordu. Ama yine de senin düşündüğün kadar karanlık bir adam değildi. Ayrıca suçlu olduğu kesin birtakım kişileri savunmakla da yasadışı bir şey yapmıyordu."

"Luke, lütfen konunun etrafında dönüp durma. Bu konu benim için çok önemli. Timberline Şirketi, Peppe Amca'ya başvurduktan sonra ne oldu?"

"Onlara planlarının harika olduğunu söyledikten sonra bana geldi. Çünkü akrabaydık ve bu tür suçlarla uğraşan bir komitenin başkanıydım."

"Peki, Timberline Şirketi'nin planlarını sana söyledikten sonra ne yaptın?"

Luke'un gözlerinden ıstıraba benzer bir ifade geçti ve uzun uzun Beth'in gözlerinin ta içine baktı. "Elbette ki, rüşvet alması konusunu onaylamadım. Aslına bakarsan Peppe de bana rüşvet falan teklif etmedi. Son aylarını bir grup dolandırıcının işlerini yaparak geçirmek istemiyordu kuşkusuz ve FBI'a başvurmamızı, bu konu hakkında bir araştırma dosyasının açılmasını önerdi."

Beth, yıkılır gibi kanepeye oturdu ve bir süre Luke' un söylediklerini hazmetmeye çalıştı. İki buçuk yıl önceki olaylar şimdi tümüyle yön değiştiriyordu. "Demek bu yüzden Başsavcı, Peppe hakkında araştırma yapmamı istemedi! Yani bütün bunların sizin tarafınızdan özellikle mi planlandığını söylemek istiyorsun?"

"Evet."

"Ve o rüşveti kabul ettiğini duyduğum anda da devlet

hesabına bir araştırma yapıyordun, öyle mi?"

"Evet. Bütün bu operasyon bu rüşvet olayının içinde olduğumu göstermek üzere planlandı. Peppe, Timberline Şirketi'ne gitti ve korkunç bir parasal güçlük içinde olduğumu söyledi. Ayrıca son derece hırslı olduğumu ve senatörlük kampanyasına başlamak için elimden geleni yapmak istediğimi de ekledi. Timberline Şirketi'ndekiler de hiçbir sorun çıkmadan Peppe'nin söylediklerine inandılar. FBI, İsviçre Bankaları'ndan birinde isimsiz bir hesap açtı ve Timberline Şirketi de belli aralıklarla 'benim' hesabıma para yatırmaya başladı. Bu arada Peppe'yle birlikte bütün konuşmaları banda alıyorduk. Timberline Şirketi'ndekiler mahkemeye verilince bu bantlar da kanıt olarak Başsavcılığa teslim edildi."

"Ah, Luke..." diye soludu Beth. "O adamlarla işbirliği yaparak yaşamını tehlikeye attın!"

"Yok canım! Onlarla hep kalabalık yerlerde buluştum ve benden kuşkulanmaları için de hiçbir neden yoktu. Aslına bakarsan Peppe benden çok daha tehlikeliydi, çünkü hep bu adamlarla görüşmek zorunda kalıyordu. Ama her zaman Tanrısı'na kavuşmadan önce yararlı bir iş yapmak istediğini ve tehlikeyi de pek umursamadığını söylerdi. Son haftalarda sancıdan yerinde duramaz bir haldeyken bile son derece cesur davrandı."

Beth, Luke'dan kaçarak geçirdiği son iki buçuk yılı düşündü. Yalnız başına bir hastanede Kristin'i doğurduğunu düşündü. Çalıştığı korkunç barları ve bütün benliğiyle Luke'u yanına çağırarak uykusuz geceler geçirdiği berbat apartman katlarını düşündü. Ve birden gülmeye başladı. Bir süre sonra gülmesinin yerini ağlamak almıştı.

"Demek bütün bu uzun yıllar boyunca bir kahramandan kaçtım, öyle mi? Ah, Luke! Ben senin karındım, neden bana olup bitenleri anlatmadın?"

"Çünkü FBI'dan sana hiçbir şey söylemememi özellikle belirttiler!" diye bağırdı Luke. Ama hemen Beth'in ya-

nına gelip iki elini birden tuttu. "Hayır, bu söylediğim aslında pek doğru değil. O zamanlar henüz eşlerin yaşamlarının sonuna kadar her şeyi paylaşmaları gerektiğini öğrenememiştim. Evliliğin, eşini evin içine tıkıp ve her geldiğinde de onunla sevişmek olmadığını öğrenmek seni ve Kristin'i kaybetmeme mal oldu."

"İkimiz de bazı yanlışlar yaptık. Benim de öğrenmem gereken şeyler var. Sana gerçekten güvenseydim o toplantıya gitmezdim. Demin de dediğin gibi senin suçlu olduğuna daha önceden karar vermiştim sanki. Kendi geçmişimden çok farklı olan yaşamın, evin, sanırım biraz dengemi bozmuştu. Seni çok sevmeme karşın kendi mutluluğuma güvenemiyordum. Birbirimize uygun olmadığımızı kanıtlamak istermişçesine evliliğimizde sorun aramaya çalışıyordum."

Genç adamın yüzündeki yorgun çizgiler bir anda kaybolmuştu sanki. "Ama birbirimize çok uygunuz, değil mi, Beth? Cobden Çiftliği'ne gel ve yine benim eşim ol. Bu kez başaracağımızdan eminim."

Beth parmaklarını genç adamın tişörtünün üzerinde gezdirdi ve baştan çıkaran bir ifadeyle ona baktı. "Gelmemin doğru olup olmadığını henüz bilemiyorum. Sanırım beni ikna etmen gerekecek!"

Luke, Beth'in burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. "Nasıl yapabilirim bunu?"

"Rüşvet teklif edebilirsin örneğin!"

Luke şok geçiriyormuş gibi gözlerini kocaman açtı. "Neee...? Ben? Rüşvet teklif edeceğim, ha?"

"Küçük bir şey, canım! Örneğin kampanyada beni hukuk danışmanı yapabilirsin!"

"Anlaştık."

Beth parmaklarını bu kez de genç adamın dudaklarında dolaştırdı. "Ya daaa..."

"Evet?"

"Beni yukarı yatak odasına götürebilirsin."

Luke bu sözü tekrarlatmadan Beth'i kucağına alıp yukarı taşıdı ve yatağın üzerine bıraktı. "Şimdi yatağa geldik. Ne yapmam konusunda bir önerin var mı?"

"Benimle sevişebilirsin!"

"Bundan kolay ne var!" Genç adam, Beth'in dudaklarına uzandı ve usta parmaklarıyla genç kadının fermuarını açtı. Birkaç dakika sonra başını kaldırıp Beth'in yarı aralık gözlerine ve nemli dudaklarına baktı. "Şimdiye kadar nasıl gitti acaba?"

"Konuyu oldukça kavramışa benziyorsun!"

"Evet, sanırım haklısın!" Luke dudaklarını bir süre genç kadının boynunda ve yanaklarında dolaştırdıktan sonra başını kaldırıp ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Seni seviyorum, Beth."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Beth. "Çaresizlik içinde senden nefret etmeye çalıştığım anlarda bile seviyordum seni."

"Bir daha söyle, Beth. Son iki buçuk yıl içinde bu sözü duymaya öylesine hasret kaldım ki!"

"Seni seviyorum, Luke."

Luke derin bir soluk alarak Beth'in dudaklarına uzandı. Elleri, genç kadının vücudunda ustaca dolaşıyor ve heyecanla ürpermesine neden oluyordu.

Daha sonra Luke'un kolları arasına yarı uykulu bir halde kıvrıldı. Yorgunluktan gözlerini açacak hali yoktu. "Bir küçük ayı almamız gerekiyor," diye ancak duyulur bir sesle mırıldandı.

"Biliyorum. Sarı giysili bir kız ayıcık alacağız. Bugün eve dönerken alırız."

Beth tembel tembel gülümsedi ve bir an gözlerini açıp Luke'a baktı. "Seni seviyorum, adam! Çok, pek çok seviyorum hem de!"